

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 78

Izlazi subotom

Zagreb, 31. listopada 2009.

Sadržaj:

Moj hrvatski dom	2
Pisma Borčetu	3
Glasujmo	4
Predsjednik	5
Hrvatska knjižara	12
Okupljanje	13
Potpora	22
Istina i sloboda	24
Povijest i čovjek	29
U početku bijaše majmun	30
Bosno moja	31
Zgodopis	36
Osvrti	39
Živjeti NDH	46
Hrvatski jezik	51
Čitajte s nama	52
Roman u nastavcima	53
Bog nas je stvorio	57
Ustaški hitrozov	61
Kolači	62
Čitatelji	63

Naklada
30.000 primjeraka

Glasnik je besplatan

*Sigurnim korakom prema Pantovčaku:
Prof. dr. sc. Josip Jurčević*

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

RAMSKI GWARDIJAN PALI SVOJU CRKVU (2)

"Hrvatske narodne pjesme", Matica Hrvatska, Zagreb, 1939.

Istom sluga k Sinju bijelomu,
Al eto ti Janković Stojana
Na putalju dobru konju svome,
A za njime sluga na malinu.
Doklem Stojko odjaši putalja,
Sluga voda do dva dobra konja.

U ta doba Daničiću Mate,
A za njime sluga na vrančiću.
Mato pade u mermer-avliju,
Dobra konja odjaši halata⁷,
Sluga voda oba dobra konja,
Ode Mato na bijelu kulu.

U ta doba Mandušiću Pavle
Na đogatu dobru konju svomu,
A za njime sluga na doratu.
Sjaši Pavle dobra đogu svoga,
Sluga voda oba dobra konja,
Ode Pavle na bojali-kulu.⁸

Trojica se sastali srdara,
Pa sjednuvši, hladno piju vino,
Među njima providure Mato.
Providur je njima besjedio:
"Tri srdara, tri sokola siva!"

Pa im dade sitnu knjigu b'jelu:
Najpri dade Janković Stojanu,
Pa je Stojan knjigu razgledao,
Pa je dade Mandušiću Pavlu.
I Pavle je knjigu razvidio,
Pa je dade sinjskom providuru.

Providur je njima besjedio:
"Tri srdara, tri sokola siva,
Ja što ćemo mi od ramske crkve?"
Onda reče Janković Stojane:
"Što god rečeš, da te poslušamo!"

Alat (riđi)

Brescia, Piazza Loggia

Njemu veli sinjski providure:
"Hajde, Stojko, ka Kotaru b'jelu,
Skupi, sine, trista Kotarana,
Povedi ih k Sinju bijelomu!
A ti, brate, Daničiću Mato,
Hajde, brate, ka Primorju b'jelu,
Povedi mi trista Primoraca!
A ti, brate, Mandušiću Pavle,
Hajde, brate, ka Otoci b'jeloj,
Skupi, brate, trista Otočana,
Povedi ih Sinju bijelomu!"

Pa otolem odoše srdari,
Svaki ode svom bijelom dvoru,
Svaki skupi po trista junaka,
Svedoše ih k Sinju bijelome.
Providur je do trista skupio,
To je, brate, dvanaest stotina,
Sve momaka, djece neženjene,
Komu nije žao poginuti,
I komu je kuća kabanica
Duga šara i otac i majka.
Dvije breše⁹ bratac i sestrica,
Sva rodbina u tankih fišecih.

⁷ - Halat ili alat, crveni konj.

⁸ - Obojena kula.

⁹ - "Breša", puška izrađena u talijanskom gradu Brescia.

STRANKA DOMOLJUBNIH I DRŽAVOTVORNIH HRVATA (2)

Dragi Borče,

Ljudi u Hrvatskoj baš ne "hite" ići na izbore. Vele neki, zna se koji, puk je nezainteresiran za politiku. Brinu ga svakodnevne brige.

A ja ti kažem da to nije tako. Sve je to sustavna laž postojećeg fašističko-komunističkog hrvatskog političkog vrha.

Rado bi ljudi izišli na izbore, radi bi birali, kad bi od toga bilo ikakve "fajde". Nu, nje nije ni na vidiku, niti ju može biti.

Sva izborna pitanja rješavaju se daleko prije samih izbora. U odabiranju kandidata. Izborni sustav, "podzemni" dogovori vladajućih, i onih tobože nevladajućih, tisak "pod kontrolom", nacionalna imovina pokradena i opljačkana.

Tek krediti, radna mjesta, državni položaji. Predizborne ankete.

Nitko to ne može probiti. Nema kandidata koji bi došao na listu, ako Njima nije po volji.

Rajo, onda, biraj! Kad oni podese nišanske sprave.

Ne hvala. Radije ostajemo doma. J... se vi i vaši izbori!

Dragi moj Borče, na žalost, zaista je tako.

Svi to znamo, a onda se – jer nismo "veslo sisali" - tako i postavljamo.

Hrvatski uljudbeni pokret potakao je kandidaturu hrvatskog generala i mučenika Ante Gotovine na izborima za Predsjednika Republike Hrvatske. Ta, nije General makar tko.

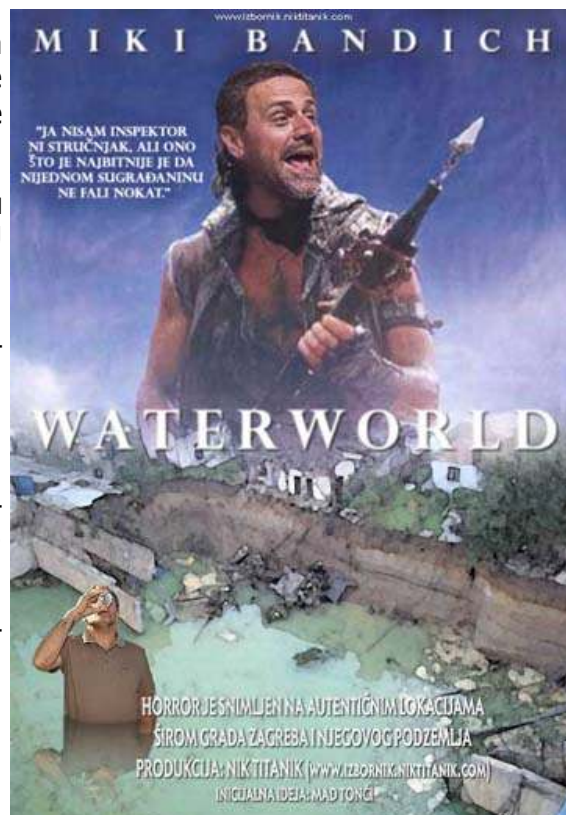
I što se dogodilo?

Poslali smo obavijest svim glasilima u Republici Hrvatskoj. Nitko to nije ni spomenuo. Nakon toga uputili smo istu informaciju beogradskom TANJUGu. On ju je objavio. Tek tada se oglasilo nešto (malih) novina. Bilo je to sve. "Večernji", "Jutarnji", HINA, HTV – ništa! Nakon toga potpuni muk.

Samo bi za budalu ishod mogao biti - neizvjestan.

U hrvatskim glasilima, u izbornim glasilima, General se, međutim, uopće niti ne spominje!

Ne kanimo odustati. Skupljat ćemo potpise na Trgu bana Josipa Jelačića. Međutim, loša su nam iskustva s crvenim majmunima iz Poglavarstva Grada Zagreba.

Crveni iz Poglavarstva

Sastavljaju se i objavljuju ankete. Navodno prati se raspoloženje hrvatskih građana glede izgleda pojedinih kandidata. Ivo Josipović – na čelu kolone. Slijede: Nadan Vidošević, Milan Bandić, Vesna Pusić ...

General Ante Gotovina?

O njemu (programirano) ni riječi.

Zamislite ustrojno ravnopravan dvoboj: Vesna Pusić vs Ante Gotovina!

Zatražili smo prije godinu dana dopuštanje za održati svoju priredbu "Dani slobodne knjige" na gradskom zemljištu (trg, ulica ...). Odbijeni smo, jer da ćemo usput i prodavati knjige! Odgovorili smo: "Ne ne ćemo. Tko je još vidio prodavati knjige." Nisu odgovorili. Održali smo dva Okupljanja, a upravo ćemo i treće. Na naše zahtjeve nije bilo odgovora. Srećom – u zagrebačkom redarstvu za nas i naše projekte imaju više sluha.

Dragi prijatelju, Nazivaju nas ljudi. Pitanju. Što sad? Naš odgovor: Utemeljiti svoju stranku domoljubnih i državotvornih Hrvata i preuzeti vlast u Hrvatskoj. A onda, bit će dovoljan jedan mandat na vlasti, četiri godine.

Reći ćeš, zar nisu već dovoljne i postojeće stranke?

Nisu! Jer da jesu, ne bismo bili u ovakvim govornima u kakvim se upravo nalazimo.

Uvijek Tvoj prijatelj i sumišljenik

T. Drgun

General Ante Gotovina

za Predsjednika RH

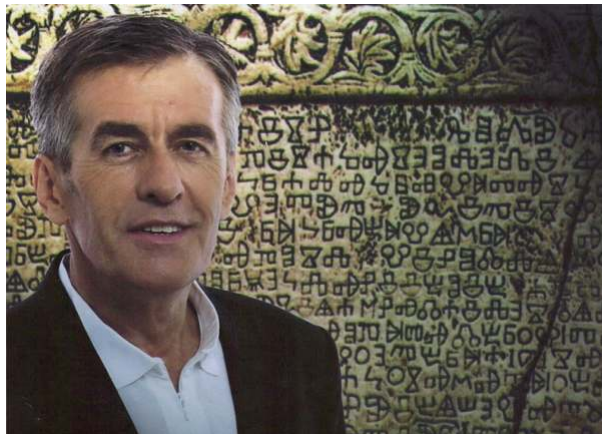
HAAŠKO TUŽITELJSTVO NE ZANIMA ISTINA

Razgovor s prof. dr. sc. Josipom Jurčevićem, povjesničarom

Andrija Tunjić, Zagreb

Haško tužiteljstvo očito slijedi političke ciljeve i zanemaruje istinitost. Tužiteljstvo je najveći dio svog ispitivačkog vremena potrošilo u pokušajima diskreditacije mojih svjetonazorskih polazišta i javnog djelovanja. Teza o udruženom zločinačkom pothvatu izvrsno se uklapa u interese srbijanskog agresora i nekih međunarodnih neokolonizatorskih struktura.

Povjesničar Josip Jurčević, autor ekspertize o Bosni i Hercegovini, sredinom prošloga mjeseca svjedočio je u Haagu kao svjedok vještak u procesu protiv šestorice Hrvata iz Bosne i Hercegovine. O svjedočenju, uzrocima i posljedicama velikosrpskog agresorskog rata na prostorima bivše Jugoslavije te o radu Haškoga suda i mogućim presudama govorio je za *Vijenc*.

U drugoj polovici rujna svjedočili ste u Haagu

Tunjić: Jeste li bili svjedok tužiteljstva ili obrane?

Jurčević: Obrana generala Praljka predložila me Haškom tribunalu za svjedoka vještaka, što je sudsko vijeće i prihvatilo. Prije osam mjeseci u pisanom obliku predao sam ekspertizu naslova *Bosna i Hercegovina 1990–1995. godine*, a od 11. do 19. rujna boravio sam u Haagu, gdje sam odgovarao na različita pitanja Sudskog vijeća, Tužiteljstva i obrana šestorice Hrvata iz BiH. Formalno sam bio svjedok-vještak obrane generala Praljka, ali pred sudom

sam položio prisegu da ću govoriti „istinu, cjelovitu istinu i ništa osim istine“, što znači da sam tamo stvarno bio svjedok istine, na što me posebno upozorio i predsjedavajući sudskog vijeća, uz napomenu da se u protivnom izlažem zatvorskoj i novčanoj kazni.

Tunjić: Kako je Tužiteljstvo ocijenilo vašu ekspertizu?

Jurčević: Posredno je dao najvišu stručnu ocjenu ekspertizi, jer nije pokušalo dovesti u pitanje nijednu jednostavnu ni složenu činjenicu ili znanstvenu interpretaciju koje su iznesene u ekspertizi.

Tunjić: Znači li to da ekspertiza potvrđuje tužbu?

Jurčević: Naprotiv. Ekspertiza nedvojbeno ruši neutemeljenu konstrukciju Tužiteljstva o navodnom zajedničkom zločinačkom pothvatu kojem su na čelu bile državne institucije Republike Hrvatske. Tužiteljstvo je najveći dio svog ispitivačkog vremena potrošilo u – ipak – naivnim pokušajima diskreditacije mojih svjetonazorskih polazišta i javnog djelovanja, kako bi se kod sudskog vijeća izazvao negativan dojam o znanstvenoj motivaciji s kojom sam pisao ekspertizu.

Tunjić: Na čemu je zasnovana

vaša ekspertiza?

Jurčević: Ekspertiza je kauzalno dijakronijska, što znači da su povijesni događaji i procesi sagledavani kao cjelovitost uzroka, događanja i posljedica. Sadržaj ekspertize sastoji se od tri osnovna dijela. U prvom su dijelu najprije ukratko prikazani osnovni procesi i značajke povijesti bosanskohercegovačkog prostora od najstarijih vremena do 1990. Potom je obrađen povijesni i institucijski kontekst procesa raspada bivše Jugoslavije, s posebnom specifikacijom svih ključnih institucijskih aktera na republičkoj, jugoslavenskoj i međunarodnoj razini.

Drugi dio ekspertize bavi se nizom važnih tema na prostoru BiH od 1990. do 1995, a temelji se na velikom broju knjiga, radova i izvornih dokumenata. Naslovi poglavlja jasno ilustriraju tematski raspon: *1. BiH – država tri konstitutivne nacije; 2. Glavne političke koncepcije struktura konstitutivnih nacija; 3. Osnivanje nacionalnih političkih entiteta; 4. Referendum; 5. Oružane snage nacionalnih entiteta u BiH; 6. Međunarodan zajednica i BiH; 7. Značajne ratne teme.*

Treći dio ekspertize – koji nosi naziv *Odnos Republike Hrvatske prema BiH (1991–1995. godine)* – najizvorniji je, jer se isključivo zasniva na golemu broju (više desetaka tisuća) dokumenata, koji su podrijetlom s prostora BiH, RH i iz međunarodne zajednice.

Tunjić: Kako je strukturirana ekspertiza toga?

Njezina se struktura iščitava iz naziva poglavlja: *1. Državno politička razina; 2. Izbjeglice; 3. Nao-*

ružavanje i opremanje postrojbi Armije BiH; 4. Ustrojavanje i obuka postrojbi ARBiH na teritoriju Republike Hrvatske; 5. Liječenje ranjenih vojnika ARBiH i Muslimlimana/Bošnjaka civila u Republici Hrvatskoj od 1992–1995. godine; 6. Humanitarne organizacije u RH za prikupljanje pomoći Bosni i Hercegovini; 7. Eksteritorijalno školstvo BiH u Republici Hrvatskoj 1992–1994. godine; 8. Suradnja RH i BiH na području športa i kulture.

Tunjić: Koliko je sve to važno?

Jurčević: Taj dio ekspertize daleko je najvažniji, jer dokumentarnom uvjerenju u cijelosti opovrgava stereotipe koji su godinama sustavno izgrađivani i koji su – u svim vidovima javnog života u RH, BiH i međunarodnoj zajednici – postali „apsolutne istine“ o temeljnom odnosu države RH prema državi BiH. Ekspertiza je nedvojbeno pokazala da je najviša struktura vlasti RH pružala golemu pomoć opstanku države BiH, a osobito Armiji BiH.

Tunjić: I to ste dokazali?

Jurčević: Naravno. Primjerice, u RH su MUP i HV obučavali elitne postrojbe oružanih snaga BiH, u RH su formirane pojedine postrojbe ARBiH, hrvatski je MUP u RH provodio mobilizaciju za potrebe ARBiH, mreže logističkih baza ARBiH nesmetano su i uz golemu pomoć MORH-a djelovale u Hrvatskoj, HV je na sve načine dostavljao oružje ARBiH, mnogi dječaci stožera HV tijesno su surađivali sa stožerom ARBiH, časnici HV odlazili su služiti u Armiju BiH s jamstvom da se mogu vratiti u HV itd. Na isti način potpuno nepitno svjedoče i brojni dokumenti

i statistike s političkog, humanitarnog, zdravstvenog, kulturnog i drugih vrsta međudržavnih institucijskih odnosa RH prema BiH.

Tunjić: Mislite li da je to dovoljan dokaz obrane?

Jurčević: Dovoljan jest, samo je pitanje hoće li ga sud uvažiti. S objektivnoga motrišta apsurdna je teza da su državne institucije RH kreirale i sudjelovale u navodnom udruženom zločinačkom pothvatu protiv države BiH, jer o tome ne postoji doslovno nijedan relevantni dokument. Isto tako je iracionalna teza – koju je potpuno nestručno konstruiralo Haško tužiteljstvo – da je taj navodni hrvatski udruženi zločinački pothvat imao **operativni povijesni kontinuitet barem od Banovine Hrvatske iz 1939.**

Tunjić: Kako je moguće da je uopće nastala i da opstaje konstrukcija o udruženom zločinačkom pothvatu? Odnosno, tko je i kakvi su interesi proizveli i nadalje uporno (p)održavaju tezu o udruženom zločinačkom pothvatu hrvatske države?

Jurčević: Cjelovit odgovor na to pitanje složen je i nadilazi prostor koji pruža ovaj razgovor. No početku suočavanja hrvatskoga društva s tim pitanjem sigurno će

bitno pripomoći saznanje da su **tezu o udruženom zločinačkom pothvatu kreirale interesne političke skupine u Hrvatskoj.** Ta se teza izvrsno uklapa u interese srbijanskog agresora i nekih međunarodnih neokolonizatorskih struktura, pa su hrvatske upravljačke strukture postupno postale samo loše sluge loših gospodara. O svemu tome stručno i razgovijetno govori ekspertiza, koja će – s prilogom najvažnijih dokumenata – biti uskoro objavljena u obliku knjige, kako bi javnost imala prigodu i sama prosuđivati što nam se događa.

Tunjić: Jesu li vaši argumenti činjenično i povijesno utemeljeni?

Jurčević: U ekspertizi činjenice su utemeljene na relevantnim dokumentima, a interpretativno-sintetičke prosudbe jasno su uobličene do razine koja je znanstveno izvan svake razumne sumnje. Prema tome, ekspertiza ima iznimnu stručnu konzistenciju te njezinu znanstvenu utemeljenost i pouzdanost nije čak ni Tužiteljstvo pokušao dovesti u pitanje. Ako je nekomu to zanimljivo, cjelovit videozapis mojeg svjedočenja može se pogledati na webstranicama

www.slobodanpraljak.com

Tunjić: Što je istina o ratovima na prostoru bivše Jugoslavije? Jesu li oni građanski, kako bi neki htjeli, ili su posljedica velikosrpskoga projekta?

Osnovna istina o tzv. ratu na prostoru bivše Jugoslavije jednostavna je i razgovijetna, jer se radi o

silnu nerazmjernu odnosa snaga između strana u sukobu. S jedne strane nalazila srbijanska agresija koja je raspolagala golemom vojnom snagom te pripremljenim političkim, promidžbeno-ideološkim, znanstvenim i drugim javnim institucijama, kao i s veoma jasno postavljenim ratnim ciljevima. S druge strane nalazile su se potpuno razoružane bivše jugoslavenske republike, koje su bile u početnom procesu novoga državnog ustrojavanja, i to u kaosu i nedefiniranosti prijelaza iz totalitarne komunističke paradigme i upravljačkog sustava prema građansko-demokratskoj paradigmi i upravljačkom sustavu. U tako nepovoljnu odnosu snaga, sve tadašnje vojne i druge stručne procjene nisu davale nikakvu šansu obranama novonastalih država. Uz to, i međunarodna je zajednica sa svim svojim mehanizmima – gospodarskim, političkim i drugima – nedvojbeno bila protiv novonastalih država.

Tunjić: Za to imate dokaze?

Jurčević: Da. Srbija je imala sve preduvjete za vođenje rata, dok druge države nastale raspadom Jugoslavije nisu imale doslovno nijedan preduvjet za bilo kakav oružani sukob. Stoga je – kako tada, tako i danas – svakom imalo razumnom pristupu potpuno nedvojbeno osnovna činjenica da je Srbija uz „nasilno“ srbiziranu Crnu Goru bila agresor, a Slovenija, Hrvatska, BiH i Kosovo bili su žrtve agresije. U prilog tomu svjedoče i mnogobrojne druge činjenice na svim razinama promatranja.

Tunjić: Navedite neke.

Jurčević: Primjerice, oružani sukobi vodili su se samo na prostorima napadnutih država. **Nositelj svih agresija bile su oružane snage Srbije i Crne Gore**, a pomagali su im – prema istom scenariju u RH, BiH i Kosovu – dijelovi Srba koji su bili državljani napadnutih država. Doslovnu i posebnu fizičku opipljivost ima činjenica da su države Srbija i Crna Gora bila jedini agresori, a ostale su države, kao žrtve agresije, podnijele teške i goleme fizičke posljedice srbijanske oružane agresije: ubijanja, progonstva, razaranja, masovna silovanja i mnoga druga zla koja su se događala isključivo na teritoriju napadnutih država. Prema tome, tvrditi da se radilo o građanskom ratu notorna je krivotvorina, iracionalnost, nemoralnost i protuzakonitost.

Tunjić: Na osnovi kojih se povijesnih činjenica može dokazati da su ti ratovi višestoljetni velikosrpski projekt?

Jurčević: O institucijskoj genezi velikosrbijanske agresivnosti svjedoče brojni objavljeni povijesni

izvori te veći broj stručnih knjiga i radova. Posebno su uvjerljivi pokazatelji i pojašnjenja u historiografskim, politološkim i demografskim djelima, koji dokazuju dugotrajnost i koncepciju velikosrbijanskog projekta. Taj projekt države Srbije određen je **nasilnim osvajanjima teritorija susjednih država, a stabilnost osvojenog osigurava se etničkim čišćenjem ili drugim nasilnim (administrativnim i kulturološkim) posrbljavanjem nesrpskih naroda**. Ta se koncepcija u 19. stoljeću još mogla nekako uklopiti u tadašnja poimanja „civiliziranih“ načina i prava za ostvarivanje nacionalnih interesa.

Tunjić: Zašto se ne bi mogla primijeniti i danas, kao što je uostalom primjenjivana od 1990. do 1995?

Jurčević: U svijetu se potpuno promijenio stari svjetonazor i praksa, pa od druge polovice 20. stoljeća svjedočimo kako se ostvarivanje nacionalnih, ili drukčijih strukturiranih složenih interesa, civilizacijski legitimira i provodi mekanim (*soft*) metodama: financijski, znanstveno, kulturološki, maspsihološki, tehnološki, itd. Velikosrbijanski projekt nije pratio te procese, nego i nadalje sadrži osvajanje teritorija, oružanu silu, razne vrste nasilja, etničko čišćenje te sustavno razaranje kulturne i druge identitetske baštine. Drugo, velikosrbijanski projekt stalno je dobivao svekoliku potporu državnih i društvenih ustanova u Srbiji te potporu različitih prosrbijskih institucija koje su nastajale izvan Srbije. To se odnosi i na potporu nekih država i međunarodnih organizacija, koje u Srbiji vide čimbenika za ostvarivanje svojih interesa. Treće, bez obzira na protok vremena, mijene, lomove i propasti državnih naziva i okvira u kojima je sudjelovala Srbija, u srbijanskom je društvu ključ-

nu moć neprekidno zadržavala institucijska struktura koja je njegovala velikosrbijanski projekt.

Tunjić: Može li se reći da je to prošlost, povijesna činjenica?

Jurčević: Ne. Zabrinjavajuće je da je ta struktura u Srbiji jednako snažna i sada, nakon svih mirovnih „postignuća“. Stabilnosti na ovim prostorima neće biti dok ta struktura ne bude na sve načine i dubinski dekonstruirana, i to poznatim metodama koje je međunarodna zajednica uspješno primijenila u Njemačkoj nakon Drugoga svjetskog rata.

Tunjić: Garašanin je začetnik ideje o velikoj Srbiji, koja je poslije dotjerivana. Tko je najviše doradio, osmislio Garašaninovu ideju?

Jurčević: Nakon Garašanina, velikosrpstvo je bio institucijski program u kojem su neprekidno sudjelovale državne i društvene strukture, odnosno društvene elite, u kojima je bio velik broj veoma istaknutih osoba. Oni koji nisu prihvaćali projekt bili su eliminirani; fizički ili na druge načine. Sjetimo se samo sudbine Ivana Stambolića. Dakle, **glavni akter nisu samo pojedinci, nego institucijski sustav koji je – u različitim povijesnim**

okolnostima – razrađivao, pripremao i prilagođavao operativno provođenje velikosrbijanskoga projekta. O tome najbolje svjedoči kolektivno djelo – Memorandum SANU iz 1986.

Tunjić: Hoćete reći da nedavna velikosrpska agresija nije posljedica Drugoga svjetskog rata?

Jurčević: Drugi svjetski rat u cijelom je svijetu ostavio niz starih neriješenih problema, a otvorene su i nove krize. Tako je bilo i na južnoslavenskom prostoru. Usprkos bogatim negativnim iskustvima s prvom Jugoslavijom, ipak je uspostavljena druga jugoslavenska država, s obnovljenom srbijanskom vladavinom i dodatnim ubrzivačem problema – komunističkim totalitarizmom. Na taj su način očuvani temelji na kojima se razvijala srbijanska agresivnost, pa se rezultati Drugog svjetskog rata utoliko i mogu povezivati sa svim kasnijim događanjima, ali bit problema srbijanske agresije ipak ima starije korijene i složenije uzroke.

Tunjić: Zašto Drugi svjetski rat nije završio 1945?

Jurčević: Jugoslavenski je komunistički režim – tijekom Drugoga svjetskog rata i nakon njega – bio potpuno svjestan da bez rata ne bi uspio osvojiti vlast. Stoga su sve ratne teme, kao i akteri komunističke vojske, u cijelom razdoblju nakon rata zadržali veoma povlašten status u stvarnom i simboličkom životu. Oružana sila bila je glavni zaštitnik komunističke mirnodopske vlasti, a pozivanjem na ratne za-

sluge i teme režim je proskribirao i vršio obračun s bilo kakvim pokušajima ili prijedlozima društvenih promjena u Jugoslaviji. Osim toga, to je bilo sukladno komunističkoj doktrini diktature proletarijata, koja je i u doba mira određena kao najžešći i najnemilosrdniji rat protiv svih vrsta klasnih neprijatelja. Radilo se o revoluciji koja neprekidno teče i eliminira sve što je nepodobno komunističkom režimu

Tunjić: Može li se Drugi svjetski rat završiti bez izjednačavanja zločina, fašističkih i komunističkih?

Jurčević: Golemi su razmjeri i posljedice masovnih pogubljenja i drugih zločina koje je potkraj i nakon rata počinio jugoslavenski komunistički režim. Cjelovito suočavanje s tim najtežim zločinima, kao i nizom drugih zločina koje je pola stoljeća činio jugoslavenski komunistički režim, predstavlja osnovnu civilizacijsku obvezu, a ona također proizlazi i iz rezolucija Vijeća Europe i Deklaracije koju je usvojio Hrvatski sabor.

Tunjić: Zašto se u Hrvatskoj opstruira izjednačavanje fašizma i komunizma?

Jurčević: Nije riječ o neselektivnom izjednačavanju različitih totalitarnih režima i njihovih zločina, koji su prakticirani u Hrvatskoj, nego o tome **da se u Hrvatskoj sustavno opravdavaju ili relativiziraju zločini i zločinačka bit komunističkoga totalitarizma**, a simboli i kultovi komunizma prikazuju se društveno poželjnima. Po tome je **Hrvatska najradikalnija neokomunistička europska država**, što znači da **bivše komunističke strukture ili njihovi biološki i ideološki nasljednici još drže golemu moć**

u institucijama hrvatske države i društva.

Tunjić: Nakon posjeta kardinala Bozanića mjestu zločina u Jasenovcu što će se promijeniti u Hrvatskoj?

Jurčević: U Hrvatskoj se mogu očekivati veće promjene tek kad građani Hrvatske postanu svjesni da su već dva desetljeća slobodni i da imaju pravo odlučivati o svojoj sudbini te kada na upravljačke položaje izaberu stručne, moralne i socijalno odgovorne osobe. Skori predsjednički izbori prigoda su za početak toga važnog procesa.

Tunjić: Je li Crkva kriva za Jasenovac?

Jurčević: Već i sama potreba da se postavi to pitanje govori o koliku se javnom neznanju radi u Hrvatskoj. Jasenovački logor osnovao je ustaški režim, a Crkva na čelu s nadbiskupom Stepincom sustavno je osuđivala to zločinačko mjesto, kao i druga zla, te je uz velike rizike pružana pomoć svim ugroženim osobama bez razlike na njihovu vjeroispovijed ili etničko podrijetlo.

Tunjić: Za Stepinca je nedavno i Branko Lustig rekao da je spašavao Židove i da mu nije jasno zašto nije proglašen pravednikom među narodima? Što vi mislite zašto nije?

Jurčević: Stepinac je i prije rata organizirano pomagao Židovima koji su proganjani s njemačkog prostora. Brojni dokumenti i preživjeli Židovi nepobitno su svjedočili o izravnom i posrednom sudjelovanju nadbiskupa Stepinca u spašavanju Židova tijekom rata. Prema tome Stepinac stvarno jest pravednik među narodima, a činjenica što nije i formalno proglašen šteti statusu časne institucije Pravednika među na-

rodima i odvodi nas na područje različitih interesa kojima nije stalo do općeg dobra.

Tunjić: Kada će se saznati prava istina o stradanju Židova u Drugom svjetskom ratu?

Jurčević: Stradavanje Židova u 20. stoljeću imalo je goleme razmjere, i to ne samo u brojčanom smislu. **Neupitna je ključna odgovornost nacističkoga režima**, ali dosad su ostala bez odgovora mnogobrojna pitanja koja se odnose na posrednu ili izravnu odgovornost ostatka čovječanstva zbog grijeha nečinjenja, ili nedovoljna ili nepravodobna činjenja. Čini se da još nema spremnosti na suočavanje s pitanjem je li se holokaust mogao potpuno ili u nekoj mjeri prevenirati. Glede toga, neupitno je, ali se primjereno ne ističe, da je holokaust započeo dosta prije Drugog svjetskog rata. Isto tako, nerado se javno govori o produženom holokaustu nakon završetka rata u komunističkoj istočnoj Europi. O tome, primjerice, postoje brojni arhivski dokumenti u Hrvatskoj.

Tunjić: Može li se točno ustanoviti broj ubijenih u Jasenovcu? To vas pitam i zato što se na popisu ubijenih u Muzeju holokausta u New Yorku nalaze i imena ubijenih koji su pobijeni na drugim mjestima diljem Jugoslavije?

Jurčević: Dokumentaciju ustaškog logora Jasenovac, iz Jasenovca i drugih pismohrana, preuzele su partizanske postrojbe i komunističke vlasti, a povijesna građa na različite je načine postupno postajala sve nedostupnija. **Ustaški**

je režim vodio višestruke i dosta precizne popise logoraša, pa bi se na temelju te i druge građe, koja se velikim dijelom nalazi u Beogradu, te različitih postojećih svjedočanstava, mogao utvrditi približan broj smrtno stradalih u Jasenovcu.

Tunjić: Zašto nije utvrđen?

Jurčević: Zato što je komunistički režim zlorabio žrtve rata u političke svrhe, pa su onemogućena objektivna istraživanja i saznanja.

Ta se praksa nastavila nakon državnog osamostaljenja i u Hrvatskoj i u Srbiji te se i nadalje manipulira brojem žrtava u Jasenovcu. Tako je, između ostalih, i Spomen-područje Jasenovac objavilo poimenični popis navodnih žrtava iz logora Jasenovac. Očito je riječ o određenim političkim zahtjevima, jer se učestalo pojavljuju svjedoci koji dokazuju da se u tom popisu nalazi sve više osoba koje su stradale na drugim mjestima. Te igre brojevima žrtava u Jasenovcu trajat će sve dok se javno ne dogodi **suočavanje s činjenicom da je logor Jasenovac bio zločinačko mjesto bez obzira na broj smrtno stradalih u logoru.**

Tunjić: Je li Jasenovac bio logor nakon 1945?

Jurčević: Jasenovac je nedvojbeno bio jedan od mnogobrojnih logora kojima su se komunističke vlasti koristile nakon završetka rata za različite vrste obračuna s nepoželjnim osobama. Prema dosad raspoloživim podacima, poratni logor Jasenovac trajao je najmanje do 1947. Znakovito je da se i u slučaju poratnoga logora Jasenovac, kao i onoga ratnog, **govori samo o Jasenovcu**, a potpuno se prešućuju mnogobrojni drugi logori i stratišta.

Tunjić: Tko će pisati povijest o Domovinskom ratu, povjesničari ili Haag?

Jurčević: Objektivnu, stručnu povijest Hrvatskoga domovinskog rata mogu pisati samo povjesničari, jer je to njihovo zanimanje, a haška dokumentacija i presude bit će tek dio izvora. Jedna od slabosti Haškog tribunala je i u tome što se dopustilo da se Tužiteljstvo javno predstavlja kao sud i da neutemeljeno tvrdi kako mu je cilj napisati po-

vijest. To je isto kao kad bi povjesničari tvrdili da će oni u Haagu donositi presude umjesto sudskih vijeća.

Tunjić: Zašto se različito interpretiraju događaji u Domovinskom ratu?

Jurčević: Razlozi su i motivi mnogobrojni, od nestručnosti i neznanja do svjesna krivotvorenja radi postizanja različitih svrha, ciljeva i učinaka. **No najveću odgovornost za lov u mutnom snose institucije hrvatske države, jer dugo godina nisu sustavno prikupljale dokumentaciju te nisu organizirale ni financirale znanstvene projekte koji bi proveli objektivna istraživanja i donijeli temeljne knjige.** Kad su tek nakon 2002. odobreni prvi znanstveni projekti, bili su nedostatno podupirani ili su uglavnom dijeljeni podobnima koji će ispunjavati političke zahtjeve. Na taj je način otvoren prostor svakovrsnom voluntarizmu.

Tunjić: Nakon svjedočenja kakav su dojam na vas ostavili suci i Tužiteljstvo?

Jurčević: Sudsko vijeće pokazalo je velik interes za ekspertizu, a Tužiteljstvo me iznenadilo gotovo nevjerojatnim nepoznavanjem osnovnih činjenica pa čak i banalnih podataka. Cjelovito gledajući, glavni je problem u propisanoj proceduri, što Sudsko vijeće donosi presudu samo na temelju onoga što mu predoči Tužiteljstvo i obrana. Pritom Tužiteljstvo očito slijedi političke ciljeve i zanemaruje istinitost, a obrane su financijski neravnopravna stranaka, bez pomoći svojih država i uglavnom su skromnih materijalnih mogućnosti, koje su nedostupne za ozbiljnija istraživanja.

Tunjić: Jesu li suci više skloni činjenicama ili političkom utjecaju?

Jurčević: Tijekom usmenog ispitivanja suci su me isključivo pitali o činjenicama i nije se zapazala njihova politička pozadina. Posebno pozitivan dojam na mene je ostavio predsjedavajući sudac, koji je nastojao veoma detaljno utvrditi činjenice koje je smatrao važnima za proces. No gledajući druge procese i čitajući već donesene presude, neuobičajeno je velika neujednačenost između pojedinih vijeća i sudaca u jednom vijeću.

Tunjić: Znači li to da Haški sud nije objektivan?

Jurčević: Haški sud kao cjelina ne može biti objektivan, zbog niza ograničenja i slabosti koji su mu unaprijed zadani. Primjerice, sud nema ovlasti suditi za agresiju i zločine protiv mira, niti ima ovlasti suditi bilo kojim kolektivitetima, nego samo pojedincima. Zbog toga sud ne može razlikovati agresora i žrtvu. Zatim, pravila suđenja nisu unaprijed donesena, nego ih – u hodu – veoma različito stvaraju sudska vijeća. Pritom je posebno problematično

što se primjenjuju dva dosta različita pravna sustava – kontinentalni i anglosaksonski.

Tunjić: Je li točno da se *pakira* Gotovini?

Jurčević: Nažalost, protiv Gotovine je zbog *pakiranja* u Hrvatskoj i podignuta optužnica u Haagu, a potom je *pakiranje* sve intenzivnije i obuhvatnije nastavljeno udruženim snagama.

Tunjić: Kakve će za Hrvatsku biti posljedice eventualne osude za etničko čišćenje?

Jurčević: Pravni, povijesni, materijalni, moralni i socijalni teret osude, koja je veoma izvjesna, nosit će ne samo država nego i svi građani Republike Hrvatske. No hrvatsku se javnost izbjegava suočiti s činjenicom da će i za državu i za građane u svakom pogledu biti daleko štetnija osuđujuća presuda koja bi se mogla izreći u procesu protiv šestorice Hrvata iz BiH.

Tunjić: Kako komentirate pisanje naših novina o suđenju u Haagu? Jesu li napisi objektivni ili ima navijanja za tužiteljstvo?

Jurčević: Medijsko praćenje i drukčiji odnos u Hrvatskoj prema haškim suđenjima daleko je ispod razine važnosti koju ta suđenja imaju za hrvatsku budućnost i hrvatski identitet. Članci su neprofesionalni, površni i izrazito navijački za Tužiteljstvo. Pojedini najutjecajni mediji i novinari postupaju kao plaćeni službenici Tužiteljstva, što i nije čudno kad isto postupaju i najvažniji dijelovi izvršne i pravosudne vlasti u Hrvatskoj.

ŽIVOTOPIS

Prof. dr. sc. Josip Jurčević osnovnu školu, gimnaziju, te Filozofski fakultet (povijest i filozofija) završio je u Zagrebu. Magistrirao na istom fakultetu s temom *Problemi proučavanja žrtava Drugoga svjetskog rata na području Hrvatske*. Doktorirao je 2000. godine s temom *Represivnost jugoslavenskog sustava u Hrvatskoj 1945. godine*. Radi kao znanstveni suradnik na Institutu društvenih znanosti "Ivo Pilar".

Tijekom Hrvatskog proljeća 1970.-1971. godine, bio je član Sveučilišne skupštine i studentskog odbora Filozofskog fakulteta.

Godine 1990. sudjelovao je u otkrivanju i javnoj prezentaciji poratnih žrtava u jami Jazovka te osnivanju **Hrvatskog društva za istraživanje žrtava rata i poraća** u kojem je izabran za predsjednika.

Dragovoljac je Domovinskog rata od proljeća 1991. godine. U

Hrvatskoj vojsci 1991.-1992., gdje dobiva čin bojnika. Jedan je od osnivača *Informativno psihološke djelatnosti MORH-a*, te prvi ravnatelj *Središnjeg arhiva MORH-a*. Djelatan je u udrugama proisteklim iz Domovinskog rata.

Od 1994. do 1997. bio je zaposlen kao samostalni savjetnik u Saboru RH (Komisija za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava). Od 1997. djelatnik je Instituta društvenih znanosti Ivo Pilar u Zagrebu.

Nositelj je kolegija "Opća povijest XX. stoljeća" na Studiju povijesti Hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu, kolegija "Povijest uspostave suvremene hrvatske države" na Studiju novinarstva Hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu te kolegija "Svjetska povijest XX. stoljeća na Pedagoškom fakultetu u Osijeku.

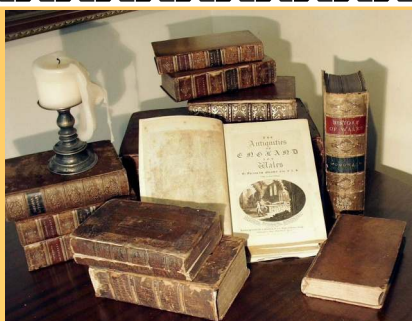
Autor je tri knjige, te suautor ili autor dijelova u 25 knjiga. Objavio je 27 znanstvenih i stručnih radova. Od 2004. g. član je Savjeta Vlade Republike Hrvatske za

pripremu prijatelja suda pred Međunarodnim kaznenim sudom za prostor bivše Jugoslavije.

Njegov rad na proučavanju žrtava poraća okrunjen je knjigom *Bleiburg* (2005).

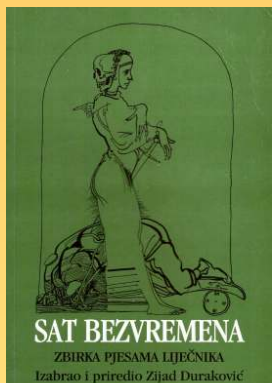
Predsjednički dvori

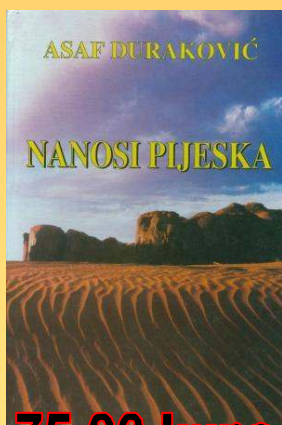
HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam knjige:

75,00 kuna

75,00 kuna

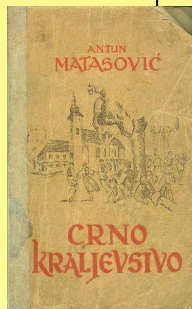
75,00 kuna

Asafa Durakovića:
SAT BEZVREMENA,
NANOSI PIJESKA,
JEDANAESTA PLOČA

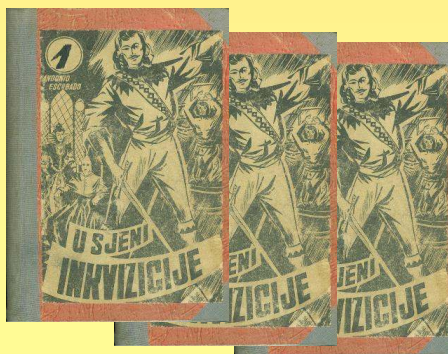
Samo u Hrvatskoj knjižari!

Izdava-
ponude
kvarijata

Antun Matasović:
**CRNO
KRALJEVSTVO**
str. 229, 1942. g.
50,00 kuna

(cijene
treba
uvećati

Andonio Escobado: **U SJENI INKVIZICIJE 1-3**
str. 1110, 1954. g. **160,00 kuna**

mo

Anto Gardaš:
BAKRENI PETAR
str. 142, 1990. g.
40,00 kuna

iz
anti-

za

TREĆE OKUPLJANJE DOMOLJUBNIH I DRŽAVOTVORNIH HRVATA

ISPRED ŽUPANIJSKOG SUDA U ZAGREBU

30. LISTOPADA 2009. U 11 SATI

TRAŽIMO IZRUČENJE JOSIPA PERKOVIĆA NJEMAČKOM PRAVOSUĐU

Redoslijed govornika:

Tomislav Dragun - **KRENI VEĆ JEDNOM VLADIMIRE FABERU!**

Josip Kokić - **STRAH ZBOG POČINJENIH ZALA**

Mladen Schwatz - **EVO NAS I TREĆI PUT NA POSLU**

Josip Miljak - **ODMAH UHITITI ANTIDRŽAVNOG ZLOČINCA I UBOJICU HRVATA JOSIPA PERKOVIĆA**

Vjekoslav Škreblin - **NEKI SUDSKI ČINOVNICI ŽUPANIJSKOG SUDA U ZAGREBU ŠTITE NOTORNOG UBOJICU JOSIPA PERKOVIĆA**

Zvonimir Došen - **HRVATSKA MORA BEZ OKLIJEVANJA NJEMAČKOJ IZRUČITI UDBAŠKE UBOJICE**

Rudi Tomić - **SADA JE NESTALO SUMNJE**

KRENI VEĆ JEDNOM VLADIMIRE FABERU!

dr. sc. Tomislav Dragun,
Zagreb

Gospodine državni tajniče u Hrvatskom Redarstvenom Ministarstvu!

Što se to dogodilo nakon Vaše "brijantne" akcije u otkrivanju ratnih zločinaca na području Osijeka? Naime, tek koji kilometar istočno od Osijeka, u vikendaškom kraju osječana, na obali Dunava, leži Dalj. U Dalju pak zločin iz 1991. o kojemu ne zborite ništa. Ne vjerujem da Vas o tome nije obavijestio Mladen Bajić, kojemu smo 14. studenog 2006. uputili sljedeće pismo:

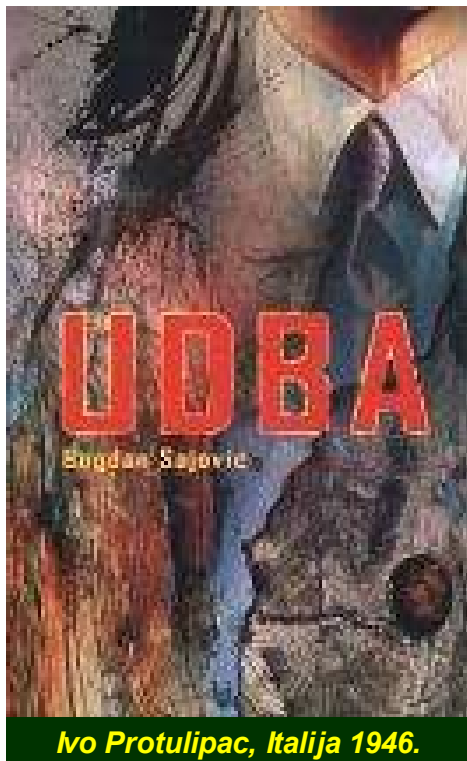
"Želimo jasan odgovor glede ubojica i ubojstva ILE GALIĆA.

Dne 1. kolovoza 1991. godine oko 14.30 sati petorica naoružanih četnika, vjerojatno njegovih susjeda, provalila su u kuću Ile Galića u Dalju, Ulica Republike 29. XI 1945. br. 3, i ubili ga, neoružanog. Najprije su ga ranili u noge, a onda su ga dotukli hicem u glavu dok je još ležao na podu u hodniku svoje kuće.

Kao što je poznato, domaći srbočetnici su 1. kolovoza 1991. godine, uz svesrdnu podršku JNA, započeli oružani napad na sela Dalj, Erdut i Aljmaš. Napadnuta je i policijska postaja u Dalju. Nakon osvajanja policijske postaje četnički dobrovoljci krenuli su prema kućama hrvatskog pučanstva kako bi nelegalno uhitili i likvidirali sve istaknute Hrvate u Dalju.

Ile Galić, sin Marijana, potječe iz DIJASPORE. Rođen je 16. ožujka 1940. godine u mjestu Zbsele, Kupres, Bosna i Hercegovina. Sahranjen je 3. kolovoza 1991.

godine na katoličkom groblju u Dalju. Sahrani su pribivali Marija Galić, supruga, te susjedi Jakob Kelava i Stevan Radovančević. Svi provedeni oblici privatne istrage urodili su neuspjehom i šutnjom službenih tijela, a naponi Hrvatske države u tom smislu nisu niti zamijećeni. Ovaj prikaz sačinjen je na temelju službene bilješke policajca Miroslava Kovčalije iz MINISTARSTVA UNUTARNJIH POSLOVA RH, Policijske uprave Osječko-baranjske, Druge PP-PI Dalj od 5. travnja 1995. godine (br. 511-07-56--113/95-ZS.VK.)"

Ivo Protulipac, Italija 1946.

Šuti Mladen Bajić, šuti Vladimir Faber, šuti Vladimir Šeks, šuti Jadranka Kosor, a šuti i Josip Perković. Ne znam što nedavno reče Luka Bebić Sv. Ocu Papi.

Guknite golubovi, 18 godina je vrijeme punoljetnosti. Ili Vas udbaške sveze još uvijek vežu.

Nešto južnije, također koji kilometar udaljeni od Dalja, nalaze

se Vinkovci. Tamo su dne 8. studenog 1991. oko 21 sat poginuli hrvatski dragovoljci Željko Kuprešaković, Tomislav Tekić i Biserka Dragun. Za tjedan dana će i punoljetnost njihove pogibije, a da još uvijek nema suvisla odgovora kako se to dogodilo. Je li moguće dični Vladimire Faberu?

Slušaj dobro Josipe Perkoviću, ti udbaško kopile, dok moja Biserka leži u tamnom grobu, davši svoj mladi život za hrvatsku nezavisnu državu, dotle se taj tvoj kopilan šepuri lagodno živeći po Pantovčaku i savjetujući ono tamošnje komunističko čudovište, kojega ime niti ne zavrjeđuje prijeći moje usne. Došlo je vrijeme. Smogni barem malo ljudskosti, pokaj se, i otiđi u Njemačku po zasluženu kaznu.

Misle na tebe i brojni drugi koje si, časne, ugledne i poštene, ti i tvoji razbojnički sudruzi, nesmišljeno likvidirao: Dr. Ivan Protulipac, Ilija Abramović, Dinka Domaćinović, Mate Miličević, Marijan Šimundić, Jozo Jelić, Mile Jelić, Petar Tominac, Vlado Murat, Anđelko Pernar, Hrvoje Ursa, Đuro Kokić, Mile Rukavina, Krešimir Tolj, Vid Maričić, Ante Znaor, Josip Krtalić, Nedjeljko Mrkonjić, Pere Čović, Mirko Čurić, Nahid Kulenović, Vjekoslav Luburić, Mijo Lijić, Mirko Šimić, Ivo Bogdan, Maksim Krstulović, Drago Mihalić, Josip Senić, Dr. Branĉko Jelić, Stjepan Ševo, Tatjana Ševo, Rosemarie Bahrić, Josip Bujljan-Mikulić, Mate Jozak, Ilija Vučić, Ivica Milošević, Nikola Martinović, Matko Bradarić, Vinko Eljuga, Stipe Mikulić, Nikola Penava, Ivan Tuksor, Ivan Vučić, Jozo Oreč, Bruno Bušić, Križan Brkić, Marijan Rudela, Zvonko Štimac, Goran Šećer, Cvitko Cic-

varić, Nikola Miličević, Mirko Desker, Ante Kostić, Mate Kolić, Petar Bilandžić, Ivan Juršić, Mladen Juršić, Stanko Nžić, Ivo Furić, Đuro Zagajski, Franjo Mikulić,

Milan Župan, Stjepan Đureković, Slavko Logarić, Franjo Mašić, Damir Đureković, Ante Đapić, i t. d. i t. d.

Osobito Stjepan Đureković.

Josipe Perkoviću, proklet bio u Višnjici skupa sa svojim quarter trkaćim konjima.

Proklet bio i ti Vladimire Faberu.

STRAH ZBOG POČINJENIH ZALA

Josip Kokić, Zagreb

Evo se navršava dvadeset godina od prvih početaka začetka višetranačja, stvaranja države, pada komunizma i uvođenja demokracije. Zanos koji je tada vladao dolaskom toliko iščekivane slobode, bio je nemjerljiv. To je zahvatilo sve zemlje koje su bile pod komunističkom čizmom i šinjebm, a u Hrvatskoj posebice. Franjo Tuđman je znao taj zanos iskoristiti i izboriti se za međunarodno priznanje, ali u krvi i suzama onih koji su branili svoj dom i Domovinu. Pod parolom pomirenja među ideološki podijeljenim Hrvatima zavladao je uvjetno govoreći mir. Ljudi iz bivšeg krajnje represivnog sustava, priklonili su se Tuđmanu, jer je i On do Hrvatskog proljeća bio njihov pripadnik, a tada je krenuo svojim nacionalnim putem. Ti ljudi bili su od koristi u stvaranju države i obrani RH od velikosrpske agresije.

Velika većina bila je obuzeta strahom zbog zala koje su učinili, pa su se željeli što više iskazati u hrvatstvu, kako bi se sačuvali u novom vremenu. **Nažalost Tuđman nije znao ali ni htio nakon priznanja i okončanja rata postupno ih se rješavati, već ih je nažalost skoro do svoje smrti umnažao.** Okružio se je ponajviše sa takovima, jer je znao da će oni

izvršavati sve njegove naredbe. Bolest je sigurno imala utjecaja na njegovo ponašanje, pa je sve više zaoštravao odnose među Hrvatima, koji su postajali sve više razočarani.

Jedan od tih je i **Josip Perković, odgovoran za mnoge zločine počinjene nad našim političkim emigrantima.** Da ih je na vrijeme slao u mirovinu i mijenjao za autentične, stručne i domoljubne

Hrvate, danas ne bi bili u o v a k o dramatičnoj

Udba jako koristi ...

poziciji, gubeći sve odlike stvarnog suvereniteta. **Ne može se poreći da nije znao tko je na pr. Stjepan Mesić, a stavljao ga je na sve najvažnije funkcije, kao i brojne druge.** Taj čovjek je danas najveći među veleizdajnicima svojeg naroda i države.

Poznato je da sam se iskreno i javno zalagao za pomirenje sa takovima, ali nakon priznanja i otkrivanja istine o svojim zlodje-

lima, nakon čega bi uslijedilo pomilovanje, kako bi se mogli okrenuti budućnosti i boljitku države, a posebice mladih naraštaja. **Kad su ti bivši udbaši, kosovci i slični uvidjeli da nad njima neće biti sudskog gonjenja, toliko su se osilili, kao i njihovi sljedbenici, da su svu svoju energiju usmjerili na grabež materijalnih i finansijskih dobara, kao i na služenje tuđim interesima protiv vlastite Domovine.** Zbog svega toga **danas više nisam za pomirenje već njihovo uklanjanje iz javnog života, kao i sudske procese gdje je to još moguće, i nakon toga bi ih opet pomilovao, ali bi narod znao tko su i što su, i prepustio ih njihovoj savjesti do smrti, što je najveća kazna ukoliko je imaju.** Ako je nemaju neka im bude, ali Božji sud neće izbjeći, a tada više povratka nema. Pred njima je vječnost onakva kakvu su izabrali i zaslužili.

Josip Perković je samo jedan od tih, a eto sin Saša služi predsjedniku veleizdajniku Stjepanu Mesiću. Od prošlosti ništa nije naučio a za budućnost sebe kao i svoje obitelji očito ne mari. Možemo se nadati da će jednom progledati, a njih hrani **u tom ustrajanju mržnja prema svemu što je vjersko – katoličko i hrvatsko.** Preostaje nam samo moliti za njihovo obraćenje, dakle svih onih koji su uložili svoj život ne za čovjeka već protiv njega.

Od ove vlasti HDZ-a isto kao i od SDP-a koji su pokazali u svoje jeftino dobivene četiri godine, što su i tko su, a danas grme sabornicom samo o prijevremenim izborima. Među njima pred-

njače zastupnici, zna se čiji, Jovanović i Milanović uz potporu neumornog autonomaša Kajina. Ova percepcija, koja se poklapa skoro u potpunosti sa istinom, nije samo moja koji sam aktivni

sudionik svih političkih domoljubnih zbivanja još od poznate 1968 godine, već **izrazite većine Hrvata**, u i izvan Domovine.

EVO NAS I TREĆI PUT NA POSLU

Mladen Schwartz, Zagreb

Hrvatska braćo i sestre!

Evo nas i treći put na poslu: **navodimo prozivke negdašnjih i sadašnjih oznaša i udbaša, partizana i jugoslavena, titovaca i komunjara, neprijatelja koji nisu kažnjeni, koji su po današnjoj vlasti tolerirani, od kojih su se neki štoviše i uklopili u novohrvatski režim**, iskreno ili neiskreno, sa zločestim primislama, koristoljubivo, ili možda ipak na korist nacionalne zajednice?

Absolviramo Hršaka i Manolića, svakog na svoj način. Što da se kaže o **današnjem našem slavljenuku**, Josipu Perkoviću? Donedavna u vrhovima novohrvatske vlasti, uglednik, pače perjanica anarho-demokratske nomenklature! Hvalilo ga se i častilo jer se 1990 stavio na hrvatsku stranu. On, koji je do toga časa pripadao vodećim progoniteljima i zatirateljima, čak i likvidatorima nacionalnoga hrvatstva.

Hršaku je trebalo suditi, Manolića se nije smjelo pripustiti u novu vlast. Je li Perković imao biti lustriran? O lustraciji se puno govori, to više što više vremena protiče ovoj novokomponiranoj Hrvatskoj, koja je Hrvatska zapravo tek svojim imenom. Dobili smo Hrvatsku, 1990, dobili smo je ratom, a izgubili mirom. Kao i Nezavisna Država Hrvatska, ova je novohrvatska republika trajala

dok je trajao rat. Ona: 1941 do 1945, ova pak: 1991 – 1995. Hrvati su čuda od herojstva u ratu, kad ozbilje slobodu, ne znaju što bi s njom te ju prepuštaju prvom slijedećem uzurpatoru. Još daleke 1918 bijaše to velikosrbina Karađorđević, 1945 – koalicijski partner velikosrbstva Tito Broz, a 1995... tko zapravo? Zapravo koalicija unutarnjeg neprijatelja što je zovem Antihrvatskom, sa svojim neojugoslavenima, zakašnjelim titovcima, lijevim liberalima anarhističnim, homoseksualnim i vegetarijanskim, njihova dakle koalicija s neprijateljskim inozemstvom, Europskom unijom, Natosavezom te judeo-masonskom internacionalom.

Zašto to ovdje spominjem? Zato jer je, sučelice ovoj moćnoj – premda nikako nepobjedivoj – koaliciji pomalo neumjesno lustrirati one negdašnje. Jer, tko li

će nam lustrirati domaće veleizdajnike, tko Mesića, Sanadera i njegovu nasljednicu Kumrovku – Paštetu Kusur, tko li pak inozemce što i ne podliježu cro-zakonu kada bi ovoga i bilo?

A među nesuđenim lustratima, uz one posve nevažne i bitno nedužne suputnike kompartije iz svojih sitnojulskih, konformističkih i oportunističkih pobuda – nedvojbeno je, imade i istinskih nacional-političkih konvertita, ljudi koji su uvidjeli svoje zablude, koji su uložili svoje moći da ponovno, koliko god kratkotrajno, zaživi slobodna država Hrvata. Pa je li i građanin Josip Perković među takvima?

Za ovu zgodu, gdje su neprimjereni, ali i nemoguće, dubinske političko-povijesno-psihološke raščlambe, iznesimo tek čvrsti dojam da tomu tako nije. Perković je bio jedan od najmoćnijih,

najutjecajnijih, najzlokobnijih instrumenata ubitačne udbaške protuhrvatske mašinerije pod zapovjedništvom tiranina Titobroza i velikosrpske drugojugoslavenske oligarhijske klike. Perko- vić je bio odveć visoko rangiran i odveć izravno angažiran u udbaškom aparatu smrti za račun svojih jugokomunističkih gospo- dara, a da bi smjelo biti govora o oprost, aboliciji i amnestiji. Ako je itko u novoj Hrvatskoj zavrije- dio smrtnu kaznu, onda je to on. Kada sam mu, vrativši se iz emi- gracije, kao zamjeniku sudru- ga mu, Tuđmanovog ministra poli- cij e Boljkovca, morao doći u pos- jet da mi omogući siguran prije- voz stvari iz Njemačke preko još uvijek jugoslavenske granice (tjednik „Nacional“ donio je toč- ne nadnevke mojih brzoglasnih razgovora s njim, što mi nikako nije bilo drago), i kada sam mu, barem verbalno, nošen tadaš- njim duhom pomirbe kojemu

sam i sam u emigraciji bio kumo- vao (premda dakako nikada ni- sam propovijedao pomirbu Hrva- ta i jugoudbaša, nego tek lijevih i desnih sunarodnjaka!); kada sam mu, dakle, oprostio nedjela, odgovor je njegov glasio: **Još ćemo vidjeti tko je od nas dvojice učinio više za Hrvatsku! A nekim je našim borcima za slobodu izvalio: opraštam vam, takvo je bilo vrijeme. Tako govori luđak ili nepopravljivi zločinac.**

Nisam pristaša stranih sudova, kao što nisam ni stranih gospo- dara. **Hrvatska mora biti dr- žavom i imati svoje sudove.** Dakako, ne sudove za svoje spa- sitelji e i osloboditelji e, sudove ka- kvima se, kao filijalama Haaga, ponose sadašnji veleizdajnici. **Nego sudovima za zlikovce hrvatske narodnosti ili dr- žavljanstva.** Takav je jedan i naš drug Josip. Ali, svojim sudo- vima za kriminalce poput dotič-

noga ne raspoložemo. **Stoga možda nije najgorje rješenje prepustiti ga pravosuđu pri- jateljske nam Njemačke,** koli- ko god ova današnja Njemačka nije niti sjena one države i one nacije kakva je nekada bila, kak- va mora biti, i opet će biti. Kako god, njemački su sudovi solidni, pravedni, ozbiljni, i u Njemačkoj taj svat može zaraditi doživotno. **I to je nešto, kada već nema tako nam prijeko potrebne kazne smrti!**

Neka dakle pajdo Stjepana Mesića bude izručen Nje- mačkoj! Dolje Josip Perko- vić!

Tako nam Svevišnji Bog pomo- gao!

Živjela velika i vječna Hrvatska u svojim granicama, odana samo sebi!

Borba se nastavlja – Za Dom Spretni!

ODMAH UHITITI ANTIDRŽAVNOG ZLOČINCA I UBOJICU HRVATA JOSIPA PERKOVIĆA

Josip Miljak, Zagreb

Dragi prijatelji,

Došli smo danas ovdje kako bi- mo skrenuli pozornost sudskim vlastima zbog dvostrukih mjerila kojima su izloženi tobože ravo- pravni građani Republike Hrva- ske. Došli smo izraziti svoje otvo- reno nezadovoljstvo zbog toga jer se sudske vlasti zbog svoje pasivnosti, kada su u pitanju procesi protiv novopodobnih gra- đana, jednostavno oglašuju i ne provode zakon. Ako nas optuže da se miješamo u rad suda i da vršimo pritisak na sud, reći ćemo im, da, točno je, vršimo pritisak jer **proganjate i presuđujete samo one koji su ustali u ob-**

Bacao letke na zastupnike, privela ga saborska straža

Letke potpisuju 'Zatvornici savjesti', a njime se upozorava da u svim strukturama vlasti i javnom životu glavnu riječ i dalje vode komunisti i UDBA.

Udbaši su u vrhu

ranu države Hrvatske, a one koji su cijeli život posvetili borbi protiv nje, štite i postavljamo

Vam otvoreno pitanje, kakav ste Vi to i čiji sud.

Zar će sudovi opet suditi samo

politički nepodobnima, možda se mi protiv toga i ne bi tako žestoko bunili, **ali u ovoj državi opet su nepodobni Hrvati**, a podobni su udbaši, lažni antifašisti i sva anti-hrvatska bagra.

Dosta je toga da se na Vaš oltar zvani EU prinose žrtve hrvatskih domoljuba i branitelja, to je neprihvatljivo, zato **tražimo da ovaj sud odmah izda uhidbeni nalog i da se uhiti antidržavni zločinac i ubojica Hrvata udbaša Josip Perković, i da ga se izruči njemačkom pravosuđu**. Pitamo također predsjednika Mesića, zašto štiti udbaše i ubojice, zašto ih zapošljava u svomu uredu i kakva je to politika. Možemo mu i odgovoriti, takva politika nije domoljubna, nije ni državotvorna ni hrvatska, ona ima samo jedno ime, ona je **veleizdajnička**.

Ponižavajuće je gledati s kolikim elanom i žustrinom se djeluje kada treba locirati, identificirati, uhititi i transferirati hrvatske generale i bojovnike stasale u Domovinskom ratu, a **gdje je ta žustrina kada treba uhititi kojega okorjelog udbaša ili zločinca partizana**. Nema je.

Časni sude, dokažite da i Vi niste leglo udbe, dokažite da ste neovisni o politici i počnite s procesui-

ranjima, ne samo zločinca Perkovića, nego i svih ostalih partizanskih zločinaca koji slobodno šeću po Zagrebu i Hrvatskoj, a protiv kojih su davno podnesene kaznene prijave. Pitamo Vas gdje su te prijave završile, tko je zapovjedio da se po njima ništa ne poduzima, **tko štiti zločince i ubojice zbog genocida nad Hrvatima**.

Želite li nam možda reći da nemate dokaza protiv tih partizanskih megaubojica. Gospodo suci, dokazi svakodnevno izlaze na površinu, gdje god zakopate po Sloveniji, nalazite kosti hrvatske vojske i civila poubijanih bez suda, bez prava na obranu, bez prava na grob i miran počinak. Svojom namjernom pasivnošću **Vi ponovno i ponovno ubijate te nevine ljude**, a zbog čega. Te kosti zaslužuju svoj mir, njihovi potomci zaslužuju satisfakciju, a njihove ubojice zaslužuju kaznu. Ali ne, Vi nemate ni volje ni hrabrosti za to jer bi tako **morali osuditi i cijeli taj zločinački „antifašistički“ pokret**, jer bi takve presude rehabilitirale nevinu poubijane Hrvate, a to ovoj antihrvatskoj vlasti ne odgovara. Ne pristajemo na optužbe da su Hrvati zločinački narod, to je podla „antifašistička“ laž.

Zato smo mi tu, i **dolazit ćemo svaki dan ako treba** i nikada se ne ćemo pomiriti da ti ljudi ostanu pod stigmom zločinaca, a samo zato što su htjeli svoju državu. Nisu li i naši generali zbog istoga razloga u Haagu, stvorili su hrvatsku državu i to im je jedini „zločin“.

Kako je moguće da su ovi poubijani Hrvati zločinci, a oni koji su ih ubijali uživaju sve blagodati i zaštitu ove države kao tobožnji narodni heroji.

Gospodo suci,

Vi još uvijek imate prigodu izvršiti svoju zadaću, ako to ne učinite biti ćete krivi za silnu nepravdu koja se nanosi Hrvatima, a to nije vaše poslanje, ono bi trebalo biti pravda i zaštita države i naroda a ne zaštita političkih karikatura i izdajnika.

Na kraju, zahtijevamo da odmah iz ladica izvadite sve predmete koje ste po zapovjedi Stipe Mesića „zagubili“ i da žurno donesete jedine moguće presude. **Srbokomunistički i hrvatoizdajnički udbaši, partizani i „antifašisti“ krivi su za ubojstva i genocid nad Hrvatima**.

Bog i Hrvati!

NEKI SUDSKI ČINOVNICI ŽUPANIJSKOG SUDA U ZAGREBU ŠTITE NOTORNOG UBOJICU JOSIPA PERKOVIĆA

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

Štovani građani i građanke grada Zagreba!

Na današnji dan mi okupljeni pred Županijskim sudom u Zagrebu opetovano ukazujemo na zbilju u

kojoj se nalazi Republika Hrvatska.

Javno, odlučno i hrabro upiremo prst i na činovnike tog Suda koji neki sudski činovnici štite notornog ubojicu JOSIPA PERKOVIĆA, jer ga ne žele izručiti njemačkom pravosuđu, kako bi imao praved-

no suđenje zbog počinjenja dokazanih kaznenih djela.

Tko su protagonisti ometanja pravde u ovom slučaju?

Kakvi to likovi u ime HR pravosuđa krijući se iza zidina Županijskog suda u Zagrebu opstruiraju izvršenje pravde?

Moram istaknuti temeljem vlastitog iskustva kako u tom Sudu ima i poštenih sudaca i ostalih državnih činovnika.

Međutim, nekolicina protuha udruženih u zločinačku organizaciju zlorabi svoje pozicije na štetu, sramotu i svekoliko zgražanje običnih ljudi jer štite dokazanog ubojicu!

Slične grupe sumnjivaca nalaze se u svim institucijama RH.

Primjerice Ministarstvu financija RH, Vladi RH, Predsjedničkim dvorima.

Njihovi članovi sjede u saborskim klupama...

Danas slušamo i gledamo kako iz tih klupa predstavnici jedne bande optužuju predstavnike druge suparničke zloćudne organizacije zbog pljačkanja hrvatskih građana, otimanja hrvatske imovine.

Valjda misle kako će biračko tijelo RH opetovano nasjesti na njihovo tobožnje poštenje birajući ih na izborima da nam opet kroje svakodnevicu.

Smatraju kako smo svi mi slijepi i gluhi te zaboravni a nadasve zaglupljeni njihovom bjesomučnom propagandom o njihovoj brizi i poštenju i suparničkom nepoštenju.

Bivša se država Jugoslavija svojih oponentata i potencijalnih političkih protivnika rješavala i fizičkim likvidacijama.

U izvršavanju ovakvih nedjela država je angažirala tipove poput Hršaka, Manolića, a bjelodano je dokazano i Josipa Perkovića...

U samostalnoj Hrvatskoj spomenuti likovi nisu promijenili svojeg poslodavca koji je za vrijeme borbe protiv velikosrpskih pretenzija okupirao sve hrvatske državne institucije.

Stoga je naša država još uvijek u kandžama zločinaca koji se teško odriču usluga likova poput Josipa Perkovića.

To je materijalni dokaz na čemu počiva Republika Hrvatska te zašto Republika Hrvatska tvrdoglavo odbija ubojicu izručiti njemačkom pravosuđu.

Nisu potrebni dodatni dokazi motivu zašto zbog propalice poput Josipa Perkovića tzv. hrvatska vlast ne želi surađivati pa time ometa proces njemačkog Suda.

Spodobe poput Josipa Perkovića i usluge koje dotične spodobe obavljaju, nasušni su članovima organizirane bande kriminalaca i njihovih jataka, koji vladaju Republikom Hrvatskom kako bi zadržala vladajuću poziciju u RH.

Ako im je u interesu likvidirati će

svakoga tko im se nađe ili stane na njihovim pljačkaškim pohodima.

Poglavito one koji imaju dokaze počinjenja kriminala od strane članova vladajuće bande kriminalaca i njihovih jataka.

Nije naodmet i sa ovoga mjesta izraziti zabrinutost za zdravlje i život njemačkih sudaca koji sude ovom još uvijek slobodnom krvniku pod zaštitom Republike Hrvatske.

Likvidirat će banda kako običnog građanina tako i premijera.

Međutim ovakvi zločini nikada ne zastarijevaju u što se ufa i Josip Perković.

Stoga članovima zločinačke organizacije poručujem-poručujemo s ovoga Okupljanja, kako će svaki počinitelj kaznenih djela pa i Josip

Perković usprkos svim okolnostima odgovarati pred nadležnom institucijom za počinjenje zločina.

Bila ona u Njemačkoj ili Hrvatskoj, sasvim je svejedno.

Hvala!

HRVATSKA MORA BEZ OKLIJEVANJA NJEMAČKOJ IZRUČITI UDBAŠKE UBOJICE

Zvonimir Došen, Hamilton
Kanada

Kako nama Hrvatima, tako je i međunarodnoj zajednici vrlo dobro poznato da u današnjim državama koje su nastale raspadom nekadašnje tvorevine pod nazivom Jugoslavija **još živi veliki broj zločinaca, ubojica iz vremena drugog svjetskoga rata i onoga za hrvatski narod najkrvavijeg perioda u godinama poslije njega.** Nu, većina njih su već pri kraju svoga gnjusnoga života, pa prema ovome kako se današnje hrvatsko sudstvo ponaša, moramo vjerovati da ih na ovome svijetu neće stići kazna za strašne zločine koje su počinili protiv čovječanstva. Ali, budimo uvjereni da će ih na onome sudu kojemu nitko ne može izmaći zaslužena kazna ipak stići.

No, i kad su se ti u krvi ogrezli jugokomunistički vampiri već bili umorili i prvidno zastili krvlju nevinih hrvatskih žrtava, misleći da su uspjeli uništiti duh hrvatskoga naroda, dogodilo se nešto što nisu očekivali. **Oduprla im se nova mlada hrvatska generacija, sinovi, kćeri, unuke i unuci njihovih žrtava koje su na najzvjerskiji način umorili.** Najglasnija, a za to za njih najopasnija, bila je hrvatska maladež u emigraciji, jer je neumorno radila na informiranju svijetske javnosti o zločinačkim makinacijama boljševičke krvničke klike u ultrakomunističkoj zločinačkoj tvorevini Jugoslaviji. U Beogradu je donesena odluka da se te nove neprijatelje mora ušutkati. Zauvijek. Za to su se oslonili na svoje vjerne sluge, izdajnike svoga naroda u Zagrebu, Sarajevu i Mostaru,

koji će bezupitno izvršavati sve naredbe.

Znajući da je izdajnik, da bi dokazao svoju vjernost tuđinu, uvijek revniji u izvršenju zadatka, posebno ubojstva, okupator Hrvatske se poslužio uslugama svojih najvjernijih ulizica, čankoliza poput Josipa Perkovića, Ivana Lasića, Zdravka Mustaća, Borisa Brnelića, Jerka Bradvice i drugih. Ovi su podučili i poslali svoje ubojice u sve zemlje gdje su živjeli hrvatski emigranti, s zadaćom da likvidiraju sve one koji su otkrivali istinu o njihovoj zločinačkoj tvorevini. Za svako umorstvo ubojice su od Perkovića i družine dobivali visoke nagrade. Nije se biralo da li je netko bio angažiran politički ("ustaški") ili nije. **Perković je dao ubiti kumunistu Stjepana Đurekovića u Njemačkoj jer je u javnosti raskrinkao mit o Titu i njegovim mesarima.** Perkovićeve ubojice nisu štedili, ni žene, ni djecu. U Italiji je njegov ubojica Sindčić, uz Stjepana Ševu umorio i njegovu suprugu Tatjanu i malu kćerku Rozmari. **Za to nikad nije odgovarao.** U Kanadi su umorili i Đurekovićeve sina Damira.

Radi prostora i vremena, ovdje je nemoguće navesti imena svih žrtava ovih gnjusnih izdajica, ali treba da svak zna da iz groba za pravdom vapi 58 Perkovićeve žrtava. Žrtava koje su bile krive samo za to što su ljubile svoj narod i njegovu slobodu.

Pogledajmo samo kako Židovi okupljeni oko Wiesenthalova centra i dan danas, poslije 65 godina traže i najneznatnijega mogućeg stražarčića konc-logora, da ga osude. Nedavno je na njihov zahtjev Amerika PONOVRNO izručila umirućeg Ukrajinca Ivana Demjanjuka, iako je to izručenje potpuno protuzakonito jer je već jednom bio u Izraelu suđen i oslobođen. Kažem protuzakonito jer po američkom zakonu (DOUBLE JEOPARDY CLAUSE) nitko ne može biti suđen dva puta za isti kriminal ili prekršaj. No, pod pritiskom židovskoga lobbija sve je moguće, pa i kršenje zakona.

Često naša gospoda u Hrvatskoj spominju kako im u Europskoj uniji spočitavaju probleme sa sudstvom koje nije nezavisno jer je pod izravnim uplivom vladajuće klike. Nije li odbijanje toga sudstva da Njemačkoj izruči Perkovića i drugove jasan dokaz da je uistinu tako. Gospodi na vlasti u Hrvatskoj poručujem sljedeće:

Vrijeme je da se opametite i da poštujući volju hrvatskog naroda i međunarodnog zakona ove zlikovce smjesta izručite Njemačkoj. U protivnom zapamtite. Srušili smo moćnu Jugoslaviju. Bude li potrebno borit ćemo se svim legalnim sredstvima da vas uklonimo s vlasti. I VJERUJTE MI, USPJET ĆEMO!

SADA JE NESTALO SUMNJE

prof. Rudi Tomić, Kanada, žurnalista, autor i nakladnik, dobitnik je priznanja u Kanadi za Journalistic excellence

Čim je Njemački savezni kriminalistički ured (Bundeskriminalamt – BKA) objavio tjeralicu (12. 6. 2009.) za trojicom hrvatskih i jednim državljaninom BiH u svezi s ubojstvom hrvatskog emigranta Stjepana Đurekovića 1983. godine, i na njihove glave stavilo ucjenu po 5.000 eura, sada je **nestalo sumnje (Nunc dubitatio exempta est!) tko su bili ubojice još - 22 ubojstva hrvatskih političkih emigranata.**

Stavit ćemo sada postrani udbaške ubojice, na čije su glave Nijemci stavili novčane ucjene: **Zdravka Mustaća (strica Blance Matković**, najnovije novopečene ministriće bez portfelja u vladi premijerke Kosor), **Borisa Brnelića** (kojem je brat bivši gradonačelnik Rijeke, Ivan Brnelić) i **Ivana Lasića** zvanog Gorankić, koji je iz Mostara, najzloglasnije UDB-e u Jugoslaviji, poticao i pomagao ubojstva hrvatskih političkih emigranata.

Na ovom današnjem (30. 10. 2009.) Okupljanju ispred Županijskog suda u Zagrebu, koji je usmjeren na izručenje **Josipa Perkovića** njemačkom pravosuđu, bitno je ukazati na neke političke činjenice i čimbenike koji su suodgovorni za Perkovićevo zlodjela, te koji i danas imaju odlučujuću ulogu u svim segmentima hrvatske politike i pravosuđa.

Ne bismo trebali zaboraviti da je Josip Perković bio veoma blizak Franji Tuđmanu, i u starom režimu, te da je bio ratni pomoćnik Gojka Šuška, a sa Stjepanom Mesićem ostao je prisnim prijateljem, što je predsjednik RH potvrdio kada se je javno stavio na stranu Josipa Perkovića nasuprot optužnici njemačkog pravosuđa.

Predsjednik Mesić je svoga kolegu Josipa Perkovića nagradio, ne samo s tim što se je u javnosti stavio na

njegovu stranu, nasuprot tolikim dokazima o Perkovićeveim zločinima, nego je namjestio njegovog sina **Sašu Perkovića** svojim savjetnikom za nacionalnu sigurnost u Uredu predsjednika RH!

Dakle, samo ove činjenice jasno govore o pravosuđu u Hrvatskoj, koje je, kao i sloboda tiska, na najnižem stupnju u civiliziranom društvu. Ne treba biti puno pametan, samo treba biti malo pošten, te dovesti u svezu hrvatsko državno vodstvo i hrvatsko sudstvo s gnjusnim zločinima iz jugoslavenskog komunističkog režima, sa zločinima tijekom, i nakon, Domovinskog rata, te s kriminalom koji davi hrvatsko društvo u posljednja dva desetljeća.

Dvije ključne osobe, koje su amnestiranje Josipa Perkovića su: predsjednik RH **Stjepan Mesić** i Glavni državni odvjetnik **Mladen Bajić**.

Prema tome, odlukom nositelja najviše državne vlasti Mesića i Bajića, "oprane su ruke" zločincu Perkoviću. Dapače, i svim antifašistima, odnosno partizanima, odnosno udbašima, odnosno ubojicama - ne samo što ih je Predsjednik RH amnestirao od **zaslužnih kazna**, nego ih je proglasio **zaslužnim** za najviša državna priznanja, te kao takvima podijelio i odličja!

U takvoj državi, na čijem se čelu nalaze ljudske spodobe, koje su opterećene zločinačkom prošlošću, nije lako tražiti pravdu. Posebice u okolnostima u kojima živi žitelji u Hrvatskoj, gdje je svaki spomen na prošlost povezan sa ustaštvom, kako bi se ušutkalo sve one koji listaju po dosjeima UDB-e i pronalaze počinitelje zločina nad hrvatskim narodom. Počevši od odgovornosti za okupljanje u Srbu, pa do Bleiburga i Kolone smrti, uočljive su neke osobe

koje su glavni nositelji vlasti u Republici Hrvatskoj, po narodnoj bi to glasilo: **nova kola, a isti kočijaši!**

Narodu u Hrvatskoj ima jedini izbor, putem kojeg može izraziti svoje nezadovoljstvo, **pozvati (ne) odgovome na odgovomost**, iznijeti istinu na svijetlo dana i dati duši malo oduška - jesu ovakvi javni skupovi. Izašanja istine trebala bi biti dužnost medija u Hrvatskoj, ali to nije slučaj u Lijepoj našoj..., jer sredstva javnog priopćavanja u Hrvatskoj su u rukama stranih poduzetaca, kojima nije stalo do pravde nego do profita, a do profita se ne dolazi putem pravde. S druge strane, čelnicima vodećih političkih stranaka u Hrvatskoj, bili na vlasti ili u oporbi, također nije stalo do pravde nego do popularnosti, do koje se dolazi putem oportunitizma i senzacionalizma.

Dakle, **treba isporučiti Josipa Perkovića u Njemačku**, kako bi mu se moglo suditi na osnovu dokaza za ubojstva hrvatskih političkih emigranata. Vlasti u Hrvatskoj trebale bi s istom odlučnošću isporučiti Perkovića u Njemačku, kao što su isporučili tolike hrvatske generale i bojovnike u Haag, gdje im se izriču političke kazne, a ne kazne za "počinjene zločine", za koje ih je optužio predsjednik RH Stjepan Mesić.

Sa ovog Skupa treba također poslati odlučnu i odgovarajuću poruku predsjedniku Mesiću, premijerki Kosor, glavnom odvjetniku Bajiću i medijima, da Hrvati nisu puk "kupusnih glava", nego odgovorni građani hrvatske države za koju su se borili, kada je trebalo i s oružjem u ruci, te da će s istom odgovornošću, na ovakvim javnim skupovima, pokazati istu odlučnost u borbi za ljudsku pravicu. Istina se kviri ili izvrtanjem ili prekrivanjem činjenica, stoga treba s djelima na vidjelo, jer nema ništa istinitije od istine!

PROJEKTI HRVATSKOGA ULJUDBENOG POKRETA OSTAJU BEZ POTPORE UZORITOG KARDINALA JOSIPA BOZANIĆA

dr. sc. Tomislav Dragun,
Zagreb

Iznenadi nas pismo iz ureda uzoritog kardinala Josipa Bozanića. Još i prije, nego li smo ga otvorili. Ta, samo sretnici su u prilici čuti od izravno njegovu riječ, kamo li da bi bili netko običan bio u zgodi od njega primiti list. Čime li je to zaslužio mali Hrvatski uljudbeni pokret, manjina manjine, kako to nedavno reče poznata svjetska "faca" Ephraim Zuroff.

Oprezno otvaramo primljeno pismo, jer je to za nas povijesna dragocjenost, te čitamo što nam je u ime uzoritog kardinala napisao prečasnai vč. Željko Faltak, nadbiskupski tajnik:

"Ovime Vam javljam da je dotični gospodin zbpotrijebio Kardinalovo ime s namjerom ostvarivanja svojih ciljeva, kao i to da ni uzoriti gospodin Kardinal ni njegov Ured nisu nikada bilo čime podržali djelovanje gospodina Draguna."

Bez ikakva kondicionala.

Pismo je, inače, naslovljeno Damiru Polančecu, dopredsjedniku Vlade RH, što pak ni u kojem smislu ne ćemo, niti želimo komentirati!

Naš grijeh je očito velik, budući da nije u pitanju samo neka naša, recimo nespretna radnja, nego naša ljudska, ne daj Bože i vjerska, sveukupnost kada, eto, nastupamo "s namjerom ostvarivanja svojih ciljeva". Bez izuzetka.

Trag nas vodi na 28. rujna 2009.

Tada je Hrvatski uljudbeni pokret, ozlojeđen sve učestalijom prodajom hrvatske nacionalne imovine za "jednu kunu", ali i bez nje, a u

povodu kupnje "Podravke" njezinim vlastitim novcem, dao ponudu Vladi RH gdje izražava svoju želju na isti način kupiti Hrvatsku Radioteleviziju. Zašto? Dosta nam je tih, kao bakalar za istinu osušenih hrvatskih glasila, kojima je HTV perjanica i predvodnica. Puna "džabalebaroša", nećudoredna ozračja, protuhrvatske usmjerenosti, kojoj su kršćanske vrijednosti zadnja rupa na svirali. Ispravljamo: kojima su kršćanske vrijednosti vječna crvena krpa pred očima. Ponudi dodasmo (opreznju) tvrdnju da naša gledišta dijeli i uzoriti Kardinal. Napisasmo i pogriješismo. Ispričavamo se uzoritom Kardinalu, te potvrđujemo da zaista s njim ne dijelimo poglede navezane na medijske slobode u Hrvatskoj, posebno one svakodnevno nazočne na HTV.

Uzoriti Kardinal Josip Bozanić

Pisali smo, istina je, u više navrata uzoritom Kardinalu. U raznim prigodama. Nije nam odgovarao, što smo pak tumačili njegovom zauzetošću i svojom malenkušću u odnošaju na njegovu objektivnu Visost. Bilo nam je to posve normalno, misleći uvijek pritom na njega kao na svoga bespogovornog vjerskog poglavara. Nu, sada kad od njega saznasmo da to ne bijaše pravo razlog zabezeknustmo se. Zar je moguće da smo na suprotnim stranama. I to ne u bilo čemu!

Predlagali smo, izdvajamo, uzoritom Kardinalu da Crkva od Države preuzme, na ime od strane komunističke oduzete crkvene imovine, dio dionica Hrvatske poštanske banke. Isto to da učini i Fond hrvatskih branitelja. Te, da tako udruženi, a s profesionalnim poslovođstvom u banci, ovladaju tom jedinom, značajnijom, preostalom hrvatskom bankom u hrvatskom vlasništvu. Banke, kako je to općepoznato uglavnom rade s tuđim novcem. Tek je oko 8 % njihov vlastiti kapital. Uzme li se u obzir činjenica da većinski vlasnici banaka rijetko kada imaju više od 50 %, slijedi zaključak da strani vlasnici hrvatskih banaka (94 % hrvatskog bankarskog sustava) raspolažući sa svega 5 % vlastite bankarske aktive, a da u svoju korist oplođuju preostalih 95 % čisto hrvatskog novca. Naš je cilj srušiti takvo stanje, dok je cilj uzoritog Kardinala ... Zaista ne znamo što, u svakom slučaju taj cilj je suprotan našem.

Također, predložili smo dati pomoć razvlaštenim hrvatskim braniteljima i prognanicima (270.000 osoba), koji su u kuponskoj privatizaciji ostali bez četvrtine hrvatskom nacionalnog bogatstva (ne manje od 34 milijarde kuna), dodijeljenog im na prijedlog Svjetske banke. Hrvatski uljudbeni pokret vodi godinama više sudskih postupaka protiv Hrvatskog fonda za privatizaciju i PIF-ova kako bi ishodio utvrđivanje ništetnosti ugovora o zamjeni dionica u kuponskoj privatizaciji. To je naš cilj u ovom konkretnom slučaju, dok je cilj uzoritog Kardinala ... Uistinu ne znamo što je, ali je svakako taj cilj različit od našega.

Sve nam se čini da upravo zbog

tih i takvih stajališta hrvatski katolici danas nemaju svoga kandidata na predsjedničkim izborima. Jer, foru da su to prof. dr. sc. Andrija Hebrang, prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, Milan Bandić (i sa svijećom od 7 kilograma), a iznenada i Perica Jurić (kojega zajed-

nički podupiru Josip Manolić i Don Anto Baković!). zaista nikako ne možemo progutati. Ni s maslom.

Sveti Duše, molimo Te, prosvijetli nas. Ako smo zalutali, ako smo griješni ljudi na grješnom putu, oprosti nam, usmjeri nas tamo

kamo trebamo ići. Ako li smo pak na pravome putu, ojačaj nas, kako bismo se mogli suprotstaviti moćnicima po položaju i službi, iako znamo da su oni na svojim položajima i u svojoj službi po volji Tvoj.

URED ZAGREBAČKOG NADBISKUPA
HR-10000 Zagreb, Kaptol 31, p.p. 553

Broj: 756/2009-T

Zagreb, 21. listopada 2009.

Poštovani gospodin
Damir POLANČEC, potpredsjednik Vlade
i ministar gospodarstva, rada i poduzetništva
Trg svetog Marka 2
10000 ZAGREB

Poštovani Gospodine!

Uzoriti gospodin kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački, primio je na znanje pismo gospodina Tomislava Draguna, od 28. rujna 2009. godine, koje je uputio Vama s naznakom da za svoj »razvojno-programski projekt« ima i Kardinalovu potporu.

Ovime Vam javljam da je dotični gospodin zloupotrijebio Kardinalovo ime s namjerom ostvarivanja svojih ciljeva, kao i to da ni uzoriti gospodin Kardinal ni njegov Ured nisu nikada bilo čime podržali djelovanje gospodina Draguna.

S izrazima osobitog poštovanja, srdačno Vas pozdravljam.

Željko Faltak
vlč. Željko Faltak, nadbiskupski tajnik

Na znanje:

- gosp. Vanja SUTLIĆ, ravnatelj HRT-a
- gosp. Tomislav DRAGUN

DOBRO JUTRO GRAĐANI JUGOSFERE!

Davor Dijanović, Zagreb

Krivotvorenje hrvatske bliže i dalje prošlosti te medijsko-psihološki rat usmjeren na dezintegraciju hrvatskog društva i države, posljednjih su mjeseci poprimili groteskne razmjere. To nam pak pokazuje kako graditeljima Zapadnog Balkana, ili kako je nedavno pisao britanski Economist "Jugosfere", dosadašnja brzina integriranja tzv. Zapadnog Balkana nije po volji, pa su čitav taj proces odlučili malo i požuriti. Da bi projekt (ponovne) regionalne integracije (kojime koordinira Vijeće za regionalnu suradnju, ustrojeno po uzoru na američko Vijeće za vanjske poslove, koje je pak produžena ruka britanskog Kraljevskog instituta za međunarodne odnose) uspio, najprije svoj posao, dakako, **mora obaviti domaća - kako bi rekao Ante Kovačić - pokorna kljusad**. Potrebno je nad hrvatskim građanima vršiti stalan psihološki teror obezvrjeđivanjem temeljnih vrijednosti na kojima je stvorena hrvatska država, krivotvoriti domaću povijest, sustavno Hrvatima nametati kompleks krivnje te istodobno obezvrjeđivati žrtve pale na hrvatskoj strani rehabilitiranjem njihovih krvnika, a sve to u ime europskih integracija i "dobrosusjedskih odnosa". U taj plan valja uključiti ne samo političare, koji su i ovako samo predstavnici interesa EU-nijskih i angloameričkih silnika na "ovim prostorima", nego i povjesničare, novinare, književnike, razne nevladine udruge itd.

Navest ćemo samo nekoliko eklatantnih primjera.

Četnički ustanak u Srbu od 27. srpnja 1941. g., inače logistički i

obavještajno potpomognut od strane talijanskih fašista (cilj: prisvajanje teritorija koji nisu anektirani Rimskim ugovorima od 18. svibnja 1941.), a u kojemu su **četnici pobili više od dvije stotine hrvatskih seljaka, spalili do temelja nekoliko hrvatskih sela te ne zvjerski način ubili katoličkog svećenika Jurja Gospodetića, slavi se kao antifašistički ustanak**. Da stvar bude zanimljivija, proslavi tog četničkog ustanka nazoče i hrvatski oporbeni političari (prošle godine **Zoran Milanović**, ove godine **Vesna Pusić**) te predstavnici Vlade koja se naziva hrvatskom. Čak štoviše, taj četnički dernek financira se iz državnog proračuna, tj. iz džepova hrvatskih poreznih obveznika. No, ni tu nije kraj teroru nad hrvatskim građanima. Naime, SDSS je zatražio obnovu srušenog spomenika partizanskim (čitaj četničkim) ustanicima u Srbu, uz ultimatum da će izaći iz Vlade ukoliko se spomenik ne obnovi do kraja godine. Kako doznajemo, **Ministarstvo kulture već je pripremlilo 800.000 kn koje će uložiti u obnovu ovoga spomenika**. Prosvjedno pismo Udruge Ličana župe Boričevac, poslano Ministarstvu kulture, a u kojemu se opširno elaborira i dokazuje kako je ustanak u Srbu bio čisto četnički ustanak, nije imao nikakva odjeka; a da je u tzv. demokratskim medijima potpuno prešućeno, nije potrebno posebno ni napominjati. Kada je u pitanju financiranje četničkih spomenika, očito da recesija ne igra veliku ulogu. Ovaj četnički ustanak, gdje je - kako

tvrde njegovi štovatelji - "opalila prva puška u ime slobode" (i pritom pobila hrvatske seljake-civile), nije bio uperen protiv tadašnjeg ustaškog režima, **već isključivo protiv protiv hrvatske države**. Srbima je već sama ideja hrvatske državne samostalnosti predstavljala trn u oku. A da je to tako, potvrđuje nam i **Milovan Đilas** zvani "Đido", "narodni heroj", a kasnije poznati disident, riječima: **"Srbi ne bi primili nikakvu tuđu, pa ni hrvatsku državu - tamo gde to po svojoj snazi ne bi morali"** (Milovan Đilas, *Revolucionarni rat*, Beograd, 1990. str. 180.). Ostaje još samo za upozoriti da je Pusićka na tome skupu napomenula drugovima-borcima da **borba još nije završila**. Znači li to da će uskoro ponovno opaliti puška u ime slobode; možda recimo kao što je opalila 5. prosinca 1918. g. na Trgu bana Josipa Jelačića u Zagrebu, kada je Pusićkin djed **Grga Andelinović** zapovjedio strijeljanje pobunjenih hrvatskih vojnika, i još se kasnije pohvalio da se sa svojim krvavim rukama ponosi?

Uz slavljenje četničkih zločina nad hrvatskim civilima, dolazi do sve otvorenije i sve agresivnije **rehabilitacije zločinačkoga komunističkog sustava**. Predsjednik građanin **Stjepan Mesić** u maniri najvjernijeg staljinističko-

Slovenský Jih přátelům českým

Goran Bregović
Svatební a pohřební orchestr

LASTAVICA
JAZEL

www.bregovicpraha.cz

17. 9. 2009
19.30 hod. Staroměstské náměstí, Praha

DOM@tjjevac

Jugosfera u Pragu

titoističkog šegrtu obračunava se s Crkvom i traži izbacivanje križeva iz javnih prostora. Konačno je došlo vrijeme da se obračunam i s tom Crkvom, zadnjim bastionom ustaštva, misli si Stipe dok briše prašinu sa slike koja prikazuje druga Tita i Hruščova u ribolovu na Brdu kod Kranja 1963. g. Kraj mandata je blizu, pa valja proširiti popis "narodnih neprijatelja" s kojima se još treba obračunati. Na udar dolazi i dijaspora koju Stipe proziva da sudjeluje u donošenju zakona, ali ne sudjeluje u liječenju financija, zaboravljajući nam pritom razjasniti misterij gdje su završili novci iz kovrti koje je srdačno primao u dijaspori devedesetih. A do kuda seže patologija njegove politike, jasno nam pokazuje i put u Kubu. Cilj putovanja je navodno bio dogovaranje gospodarske suradnje s Kubom, iako nije pretjerano jasno kakvi se gospodarski odnosi mogu razvijati sa zemljom za koju su mediji ne tako davno izvijestili da nije u stanju osigurati ni dovoljnu zalihu wc papira. A ne bi li hrvatske građane još dodatno sablazniti, Mesić na Kubi odaje počast **Che Guevari** ističući ga kao primjer za mlade ljude koji žele bolje i pravednije društvo. Isti taj Che Guevara, koji bi trebao biti primjer mladima, govorio je ovako: "Mržnja je naš element snage u svakom konfliktu, nenadmašiva mržnja prema neprijatelju, koja tjera našeg borca u akciju preko svih njegovih prirodnih granica i pretvara ga u djelotvorni, selektivni i hladni stroj za ubijanje" (<http://www.independent.org/>, 11. srpnja 2005.). No, to je posve u skladu sa svjetonazorom Mesića i njegovih "antifašista". Zar nije i sam "antifašist" Milovan Đilas nešto slično zapisao: "Jedino mjerilo veličine ljubavi za narod jeste danas dubina mržnje prema neprija-

telju ... Mržnja bez milosti prema njima, to je tvoj program i tvoja zakletva, to je plemeniti žar ideala za koji se boriš. To jača svakog prijatelja naroda, to oružja svakog borca najjačim oružjem, oružjem pobjede, to čeliči ubojne redove. Sjetite se da je veliki vođ naprednog čovečanstva drug Staljin rekao: neprijatelj se ne može pobijediti dok se ne nauči - mrzjeti ga..." (M. Đilas, Članci 1941-1946, Zagreb, 1947, str. 30.). To su, dakle, uzori koje Mesić nudi mladima. Jer, kada Mesić priča o antifašistima, ne misli on na katoličke svećenike u Istri, ne misli zasigurno niti na Maksimilijana Kolbea ili Edit Stein. Ne. On misli na okorjele boljševike i egzemplarne zločince kao što su recimo Tito (čiju je kuću nedavno posjetio) ili Simo Dubajić. S druge pak strane, Zvonka Bušića, borca za nezavisnu Hrvatsku, kojega iskreno nije niti pristojno uspoređivati s navedenim šumskim razbojnicima, Mesić naziva "teroristom". Mesićev posjet Kubi, kao i sudjelovanje na summitu nesvrstanih u Sharm el-Sheikhu, sadrže u sebi, međutim, i jasnu političku poruku: oni su vrlo jasna poruka hrvatskim građanima u čijem nas društvu Mesić vidi u budućnosti. Tlapnje o ulasku Hrvatske u bogatu EU koja će riješiti sve naše probleme bile su običan paravan da nas se ponovno strpa na Balkan i u društvo zemalja kao što je jedna Kuba. Pisanje britanskog *Economista* o rađanju Jugosfere iz pepela Jugoslavije, samo je potvrda toga. I na kraju, kako bi još jednom jasno pokazao koje su strukture u

Rađa se Jugosfera

Hrvatskoj i dalje stvarni gazde, **Mesić odlikuje tzv. komunističke reformatore iz SKH**. Odlikovanja su navodno zaslužili time što su omogućili demokratske promjene i višestranačke izbore, iako svatko pristojan znade da su ih okolnosti na to prisilile jer bi u suprotnom završili kao i drug im Causesku u Rumunjskoj. Sve ovo, dakako, prolazi uz pljesak demokratskih liberalnih medija, čitave plejade tzv. slobodomislećih intelektualaca te navodnih boraca za ljudska prava.

Uvijek revni u potrazi za ustašama i fašistima u Hrvatskoj, hrvatski mediji i dežurni demokratski terapeuti oglušili su se ovih dana kada je priopćeno da se za predsjednika RH kandidira **Veljko Đakula**, jedan od vođa srpske pobune u Slavoniji devedesetih i zastupnik dobro nam znanih ideja o srpskoj ugroženosti u RH. Za naše nezavisne medije i demokrate četništvo očito nije fašizam. Fašizam je, naime, isplativo tražiti jedino kad su Hrvati u pitanju. **Uzگرد budi rečeno, u Srbiji, s kojom Hrvatska gradi "dobrosusjedske odnose", četnici**

su posve legitiman pokret po pravima izjednačen s partizanima. A i zapadnjaci u tome ne vide nikakav problem, s obzirom da je četnički vojvoda **Draža Mihailović** dobitnik najvišeg američkog priznanja za strance, tzv. Ordena za zasluge. S druge pak strane, ne treba ni napominjati kakva bi se hajka podigla kada bi netko u Hrvatskoj pokušao otvoriti objektivnu raspravu o ubizi ustaškog pokreta, a koja ne bi bila u skladu s postavkama komunističke (kvazi) historiografije. Takav bi se odmah našao na streljani svih mogućih nevladinih organizacija, udruga i zadruga te čitave svite uzjapurenih antifašista i boraca za ljudska prava.

Došla je Jugosfera

No zapitajmo se: kako se nakon objave kandidature ovoga pobunjenika osjeća recimo osoba koja je u ratu prošla srpske logore (čije postojanje, kako vidimo ovih dana, Srbi – s kojima navodno razvijamo "dobrosusjedske odnose" - besramno niječu) ili osoba koja je ostala trajni invalid? Odgovor svi znademo. Ne treba nas nakon ovakvih primjera, kojih je u RH čitav broj, čuditi kada slušamo da si branitelji masovno oduzimaju živote. Odgovornost za njihova ubojstva snose prvenstveno domaći probisvijeti koji se natječu u tome tko će više poništiti vrijednosti za koje su se ti isti branitelji borili.

Paralelno sa svime ovime, (ne) kulturna integracija u "regionu"

nije nikada bolje napredovala. Organiziraju se književne susreti gdje se plačljivo debatira o suživotu Hrvata i Srba koje su navodno posvađali nacionalisti na obje strane; **Fahreta Jahić Žvojnović** alias "Lepa Brena", koja se devedesetih otvoreno svrstala na stranu **Miloševića**, bezbrižno nastupa u Hrvatskoj, a kako čitamo posljednjih dana, ni neki predsjednički kandidati navodno desne opcije nemaju ništa protiv toga da **Svetlana Ražnatović** alias "Ceca", žena ratnoga zločinca **Željka Ražnatovića** Arkana, koja je slikom i videom zabilježana s puškom u ruci u porušenome Vukovaru, nastupi u Areni; dragovoljcu Domovinskoga rata **Marku Perkoviću Thompsonu** u isto se vrijeme zabranjuju koncerti pod izlikom da je fašist, a zapravo radi toga što se poruka koju šalje u svojim koncertima ne uklapa u plan graditelja "Zapadnog Balkana"; **Rade Šerbedžija**, koji je u porušenome Vukovaru snimao film "Dezertjer", danas ne samo da je ponovno aktivan na hrvatskoj glumačkoj sceni, već Ministarstvo kulture vrlo izdašno financira i rad njegova Kazališta Ulysses (vidi Hrvatski list, 10 rujna 2009.). A da bi sve išlo po planu, i tzv. hrvatski pjevači i glumci redovito nastupaju u Srbiji; kao što je to slučaj sa **Severinom** čiju aktualnu turneju po Srbiji mediji prate s budnim zanimanjem.

Navedenim postupcima treba i legitimacija tzv. intelektualaca, pa tako na HTV-u gledamo **Igora Mandića**, koji Hrvate optužuje za početak rata ponavljajući notornu laž da je Tuđman Srbe izbacio iz Ustava; agresiju na RH naziva "građanskim ratom", Hrvate i Srbe smatra dijelom istoga "plemena" koje veže zajednički jezik, običaji i kultura, niječući tako hrvatski nacionalni, jezični i

kulturni identitet te stoljetnu hrvatsku usmjerenost prema zapadnom kulturnom i civilizacijskom krugu. No, njegovo gostovanje na HTV-u u neku je ruku i korisno, jer bez imalo prikrivanja bjelodano pokazuje koji je cilj Mandića i ostalih pripadnika njegova ideološkog miljea: to je ponovna državna koncepcija sa Srbima. Dvije Jugoslavije, koje su Hrvatsku nasilno geopolitički izdvojile iz njezinog prirodnog srednjoeuropsko-mediteranskog kulturno-političkog okruga, te ju unazadile u duhovnom i materijalnom smislu, uz ogromne teritorijalne gubitke, nekima očito nisu bile dovoljne.

Nekako u isto vrijeme, masmediji započinju ofenzivu čiji je cilj kod građana proizvesti uvjerenje da je rat devedesetih zapravo bio građanski rat. Strategija je poznata: ponavljaj laž toliko dugo, dok je masa, koja je – što nam povijest zorno pokazuje – lako podložna manipulaciji, ne prihvati kao istinu. Kao povod uzima se švicarska zabrana Marku Perkoviću Thompsonu za ulazak na svoj teritorij, gdje u obrazloženju te odluke, Švicarci Domovinski rat definiraju kao "građanski rat". Hrvatski mediji, koji su stvarno hrvatski samo po svom nazivu, jedva čekaju ovakvu kvalifikaciju te žurno pozivaju "ugledne povjesničare", čiji se stavovi ideološki uklapaju u plan (slobodnih) zidara Zapadnog Balkana, da prokomentiraju švicarsku kvalifikaciju Domovinskog rata. Njihova se ocjena, čuda li velikoga, uklapa u tezu o građanskome ratu. Time laž dobiva i legitimaciju struke. **Ovoj se neistini suprotstavlja jedino dr. Ivo Banac koji rezolutno odbija tezu o građanskome ratu** te napominje da se radi o isključivo o agresiji od strane Srbije koja je inicirala rat. Nekoliko dana kasnije, predsjednik Srbije – s kojom Hrvatska

gradi "dobrosusjedske odnose" -, **Boris Tadić**, u intervjuu za njemački Die Welt, također ponavlja laž da se na prostoru bivše Jugoslavije vodio građanski rat, te napominje da "odbija ulogu zločinca koju neki nameću Srbiji". Iako je ova vijest prenesena u svim hrvatskim medijima, nitko od političara ili diplomata nije se našao pozvanim reagirati na ovakve laži. Ovaj je primjer vrlo dobra ilustracija rada hrvatske diplomacije, koja je - kako tvrde upućeni - postala mjesto za recikliranje i zbrinjavanje bivših jugoslavenskih novinara - doušnika.

Kako je politička elita i sama upregnuta u prethodno opisani projekt, valja se razračunati i s kulturnom elitom koja koliko koliko razmišlja hrvatskim, a ne jugoslavenskim mozgom. Za to je zadužen **Denis Kuljiš** koji u svojim tekstovima ne potencira samo podjelu Hrvatske na istočnu i zapadnu, i tako sudjeluje u uvijek dobro honoriranom poslu razbijanja hrvatskog nacionalnog bića,

nego se obračunava i s Maticom Hrvatskom ("Mrtvačku Maticu hrvatsku treba hitno ukinuti") te HAZU-om kojega naziva bezveznim kokošarskim kružokom. Jedno je kritizirati rad Matice i HAZU-a, koji iskreno govoreći nije naročito uspješan posljednjih godina, no sasvim je druga stvar zahtijevati njihovo ukidanje. Međutim, spomenute institucije za Kuljiša i njegove nagodavce opasne su već kao simbol.

One koji su to eventualno zaboravili, treba još podsjetiti da se istodobno sa svime ovime, uz neobjašnjivu ignoranciju medija, u Haagu sudi samome vojnome vrhu RH – **Gotovini, Čermaku i Markaču**, gdje se Oluja naziva "etničkim čišćenjem" smišljenim u sklopu "zajedničkog zločinačkog pothvata". Također, ne treba nikako zaboraviti niti optužnicu protiv generala **Slobodana Praljka** i ostalih petorice bosanskih Hrvata kojima se sudi za Hrvatsko-bošnjački sukob i tereti za agresiju na BiH. Kakve će biti pravne

implikacije u slučaju da bilo koja od ovih optužnica prođe, bolje je ni ne pomišljati. A kako je razvidno da je Haag samo instrument iste one politike koja gradi Zapadni Balkan, presude bi nam već trebale biti poznate.

Iako naizgled nepovezani, svi navedeni primjeri dio su iste strategije čiji konačni cilj ne uključuje postojanje samostalne hrvatske države, već Hrvatske uključene u neku novu nadnacionalnu balkansku koncepciju. I najveći slijepci koji svaki spomen nove zajedničke države smatraju smiješnim, a one koji tu opasnost spominju etiketiraju kao "teoretičare zavjere" (etiketama se, znamo, služe oni koji nemaju argumenata), naglo će se otrijezniti kada im jedno jutro, umjesto dobro jutro Hrvatska, s TVa poruče: "Dobro jutro građani Jugosfere!". No, tada će već biti kasno. A kako bi rekao **Immanuel Kant**: **tko od sebe učini crva, kasnije se ne može tužiti što ga gaze...**

ISTINA OSLOBAĐA I ČINI SLOBODNIM

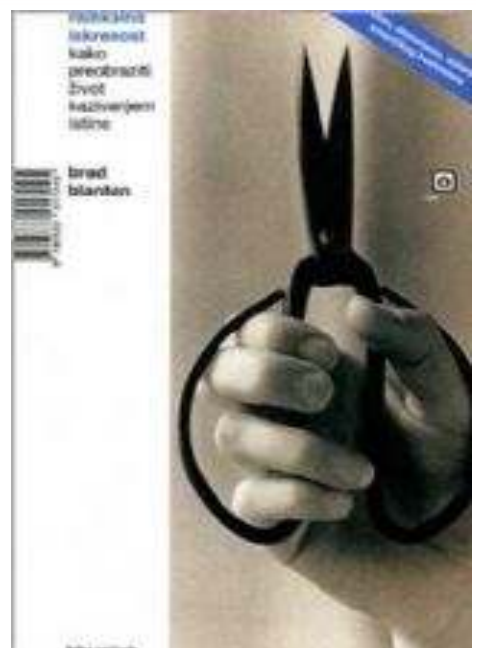
Akademik Mirko Vidović, Pariz

Član prvi 'Međunarodnog Ugovora o Građanskim i Političkim Pravima Čovjeka' naglašava pravo svakog naroda na samoodređenje i na uređenje svog društva po vlastitim običajima i navikama.

U našoj naravi Dinaraca dominira prezir prema lažima i hvalisanju. Narodu koji je svu svoju povijest gradio na devizi: 'Tuđe ne ćemo, svoje ne damo' - ne pozna pošast osvete. Osveta je zakon divljaka i kukavica. Podlost je osobina kukavica.

Stoga je začuđujuće ponašanje onih koji, među nama, zapostavljaju naše lijepe narodne običaje i navike, kad nešto prešućuju a drugo nešto preuveličavaju, a pogotovu kad izmišljaju s nakanom da prevare naivne i neupućene. Nije sramota nešto ne znati - sramota je javno govoriti o onome što ne znamo pa često ni ne razumijemo.

Sindrom je ropskog mentaliteta samoponižavanje servilnih 'servusa' i pljuvanje po vlastitom narodu, po njegovoj povijesti koju namjerno ne žele učiti kako bi (p) ostali sluge tuđina koji izmišljotinama i ispiranjem mozga nastoji

Istina oslobađa!

frustrirati narode s jednom jedinom nakanom - da utvrdi svoju poziciju dominirajuće sile i da u konačnici postane - gospodarom ljudske sudbine na zemlji.

Još ružnije djeluju oni koji ponižavaju svoj narod nazivajući sebe bilo pod isprikom čistoće vjere bilo nekog humanizma koji traži da ponižavamo sebe a hvalimo nekog drugoga.

Jer, otvorimo li Bibliju, uočićemo kako Židovi nisu ni pomišljali na to da krivotvore svoju istinsku prošlost niti pak idealizirali ili divinirali svoje vladare, pa ni samog kralja Davida.

U Starom zavjetu, možemo pročitati kako je David bio varalica, vjerobnik, kako je najboljem prijatelju oteo ženu a njega poslao u smrti, a zatim tu otetu ženu silovao i od nje dobio sina Salomona koji je podigao prvi hebrejski Hram. Davidova obitelj živjela je u stanju divljaštva: sinovi su mu spavali sa njihovom sestrom, a zatim je iz ljubomore prema sestri, jedan brat ubio drugog brata itd.

Daleko od toga da imitiramo ikoji drugi ili tuđi narod, ali bar oni koji idu u crkvu i slušaju svetu misu, znadu da je prvo čitanje pod misom ulomak iz povijesti Židova, drugo pak iz poslanica Isusovih apostola, a tek treće iz Evanđelja. O snazi koja dolazi iz iskrenosti najbolje je govorio Pavao Apostol: 'Zato ću se hvaliti svojim slabostima, da se u meni nastani Isusova jakost'.

Dakle, dok neki naši svećenici pobožno čitaju štiva iz tuđe povijesti, oni se stide povijesti svoga naroda, pa rađe ponavljaju izmišljotine, nego li prihvaćaju očite i očitovane dokaze da su izmišljotine dokaz nekulture i sramote, jer nema veće sramote do li porica-

Želimir Kužatko: Samo nas istina oslobađa

nje istine i insistiranje na izmišljotinama, pogotovu kad to činimo pod isprikom vjere u Isusa navjestitelja slobode na putu istine u život vječni. **Kad te prisile da hvališ druge a u to ime prezireš sebe. Može li biti veće neodgovornosti?!**

Ovih dana, u početnom zamahu kampanje uoči izbora za narednog poglavara nezavisne hrvatske države, svašta možemo vidjeti na televiziji, čuti na elektronskim medijima ili pročitati po našim glasilima u kojima su reklame najmanje licemjerno štivo.

Jer, mi smo mali narod po broju državljana hrvatske nacije, i mi ne možemo sebi dopustiti 'luksuz' da svađamo bilo iz osobnih, iz ideoloških ili vjerskih pobuda. Bar kršćani moraju imati u vidu da se sva kršćanska sociologija sastoji u jednostavnoj postavci: 'Neka Bog da meni ono što ja tebi želim i neka Bog da tebi ono što ti meni želiš'.

Također valja imati u vidu i ogromnu sramotnu štetu krivotvorenja prošlosti i suđenju mrtvima. Tko je ikome od nas dao ovlast da iz naše povijesti izbacuje istinu o jednim i ubacuje laži o drugim

političarima, javnim djelatnicima ili vladarima?

U smislu one Frana-Krste Frankopana: 'Rad bo onaj koji mrtve štuje, na prošlosti budućnost si snuje' - veličanje jednog od prsta na vlastitoj ruci je manija koja proizlazi iz nečistie savjesti, a nikako način da nas netko više cijeni ako ostale prste sakrijemo ili proglasimo manje vrijednima od onog srednjeg, posebno kad ga malko 'podignemo', kako to rade Anglosaxonci..

Starčević je bio Starčević, Maček je bio Maček, Pavelić je bio Pavelić a Hebrang pak - Hebrang. Hvala onima koji su pokušali nešto učiniti za naš opći boljitak i slava onima koji dadoše svoj život za čast i dostojanstvo Domovine.

I sram budi onih koji svoje znanje i 'poštenje' dokazuju - pljujući po grobovima mrtvih pa bili oni desničari, ljevičari, srednjaci ili marginalizirani junaci!

Ništa nas tako točno ne definira koliko riječi koje upućujemo javnosti na račun onih koji nam se ne sviđaju i koji za nas nisu 'ideološko-politički podobni'.

USPOSTAVA HRVATSKE DRŽAVE, dr. FRANJO TUĐMAN, TUĐMANIZAM I DETUĐMANIZACIJA (32)

Marko Francišković, HRVATSKA KNJIGA OPSTANKA, ulomci

Također je od važnosti za što bolje tumačenje Tuđmanovog odnosa prema vjeri i Crkvi njegov dolazak u Vatikan jer je tada Tuđman posvetio i predao Hrvatsku u ruke Svetomu Ocu. Time je na najbolji mogući način kompenzirao nepostojanje jednog nasljednika koji bi ga zamijenio na mjestu hrvatskog vladara. Hrvatska koja je Tuđmanovom smrću ostala bez svojeg vladara dovoljan je dokaz kako je bitno da na čelu države bude jaka osobnost jer u ovakvom stanju vrlo brzo neće od Hrvatske i Hrvata ostati skoro ništa. Vjerujući da je sadašnje stanje priprema za neko veće dobro kroz trpljenje dodatnu utvrdu toj vjeri daje upravo spoznanje o Tuđmanovoj posveti Hrvatske na njegovom posljednjem državničkom putovanju. Ovim je potezom Tuđman osigurao da se na transcendentnoj razini premosti prekid vladarskog kontinuiteta nastalog u neposrednom posttuđmanovskom vremenu te je zato prisutna nada za hrvatsku državu u kojoj je obnovljen suverenitet narodnog vladara.

Taj svoj put u Vatikan i susret sa Ivanom-Pavlom II. Tuđman je ostvario usprkos svih liječničkih preporuka kojima je jasno upozoren da time bitno skraćuje svoj preostali životni vijek. Upravo taj prezirni odnos prema smrtnosti i uviđanje prioriteta pohađenja Vatikana u odnosu na vlastito zdravlje odličan su pokazatelj nečijeg preobraćenja. Pokazatelj da se odrekao vlastitog života na korist drugih, a u Tuđmanovom slučaju taj drugi je bio hrvatski narod. Zato taj vatikanski put predstavlja nešto puno više od regularnog državničko-diplomatskog susreta te pruža najbolji zalog za opstanak hrvatske države i nacije usprkos svih trenutnih i budućih nepovoljnosti.

Ipak, od najveće je znakovitosti ne to što je prije opisano kao ono izvana vidljivo Tuđmanovo preobraćenje nego to što se kroz neke znakove može isčitati Božji odgovor na njegov zaziv za osobnim spasenjem, ali i za spasenjem njegove voljene Hrvatske. Naime, iako većina ljudi percipira brzu i bezbolnu smrt kao ono što im je poželjno, s kršćanskog gledišta prednost ima polagana smrt kojom je čovjeku omogućeno da

primi sve crkvene sakramente po kojima se duša može spasiti od vječne propasti. I upravo se tako nešto događa s Tuđmanom i to na najpovoljniji način za njegovu dušu po pitanjima sakramentalnih blagoslova. Tuđman, koji

kao nepracticirajući vjernik nije mogao znati ni kako se primjerno ispovjediti, svojim padom u teško zdravstveno stanje prima bolesničko pomazanje kojim mu se otvaraju vrata vječnosti. Jedan od plodova posebnih milosti sakramenta bolesničke pomasti je to što umirući prima oproštenje grijeha ako ga nije mogao primiti u sakramentu pokore te se time bolesnik pripravlja za prijelaz u vječni život. Tuđmanu je takav razvoj događaja išao na korist po pitanju spasenja duše, a upravo tako mu se i događa. I ne samo to, nego i njegova agonija na bolesničkoj postelji traje točno 40 dana: od 1. listopada do 10. prosinca. Tuđman, poput Isusa u pustinji, 40 dana još na ovome svijetu trpi nužne pročišćavajuće patnje za vlastito spasenje te umire onda kada je to Svevišnji odredio njemu (Tuđmanu) na najveću korist. Nitko ne može tih 40 patničkih dana u bolnici navesti kao puku koincidenciju kao što nije ni toliko toga drugoga u vezi s Tuđmanom, Hrvatskom i Hrvatima koincidencija. Naravno, ukoliko se ne zavuče u duboki bezdan nevjerstva u kojemu se ne želi priznati postojanje duhovne stvarnosti ni onda kada je to neoborivo očigledno – a povijest Crkve i svijeta prepuna je dokaza te očiglednosti i postojanja jedne više sile koja obuhvaća ovaj vidljivi i opipljivi svijet. Time što je imao višednevnu agoniju umiranja Tuđman je dobio izjev Božanskog milosrđa, jer samo odabrani imaju priliku polaganog umiranja po kojemu se mogu temeljito pokajati kada uvide sve svoje životne propuste u odnosu prema Gospodinu.

MITOVI ANTI-HRVATSKE POVJESTNICE (1)

Tomislav Nürnbergger, Zagreb

Mit o "Južnim Slavenima"

Najnovija istraživanja pokazuju da postoji mala genetička sličnost među "slavenskim narodima", pa tako i ona između Hrvata i Srba. Time je izravno dokazano da tzv. "Praslaveni", a posebno jedinstveni "Južni Slaveni", nisu nikada postojali. Da je pak južnoslavensko jezično jedinstvo izmišljotina pokazuje još nedovršeni ruski *Etimologijski slovar slavjanskih jazykov* prema kojem niti 30 % riječi "Praslavenima" nije bilo zajedničko.

Mit o "svetoj braći" Ćirilu i Metodu

Ovaj mit izravno slijedi "sveslavensku" mitologiju. Mađarski akademik Imre Boba je dokazao da tzv. "sveta braća" nisu nikada bila u Moravskoj, niti su radila za kneza Rastislava. Ti pravoslavni agenti Hrvatima nisu mogli "donijeti pismo i kulturu", jer su Hrvati davno prije pisali svojom hrvatskom (uglatom) glagoljicom, primili kršćanstvo te bili organizirani u (prvu) nerobovlasničku državu u Tanajskoj ili Donskoj Hrvatskoj oko 200. godine poslije Krista, o čemu svjedoče Tanajske ploče.

Mit o "istom" jeziku

Bartul Kašić je napisao prvu hrvatsku gramatiku 1604., što je Vuk Karadžić za Srbe učinio čak dva stoljeća kasnije, ali je još bitnije da je Kašić svoju gramatiku *Osnove hrvatskoga jezika* napisao bez uzora na praslavensko-

staroslavensku gramatičku tradiciju koja započinje 15 godina nakon Kašićeva izdanja (1619). **Hrvatski jezik lišen nametnutih srbizama ne razumiju čak niti srpski intelektualci-prevodnici**, što je dokazano "prijevodom" Tuđmanovih *Bespuća*, gdje su "prevodioci" pokazali dvostruko neznanje: neznanje engleskoga i neznanje hrvatskoga jezika.

Mit o "srpskom junaštvu i vojnoj superiornosti"

Povijesna je činjenica da su sve svoje odlučujuće bitke izgubili, a svoj najveći poraz na Kosovu od Turaka slave kao najveću pobjedu, dok se njihovo "junaštvo" često očitovao u brutalnosti prema nemoćnima, posebno za genocidne agresije na Hrvatsku od 1990. Primjer toga "junaštva" je i bijeg cijele vojske na Krf tijekom *Prvog Svjetskog rata*.

Muk o razlozima nastanka Ustaškog pokreta

Ubojstvo Stjepana Radića je bio jugo-orjunaško-fašistički atentat na hrvatski narod, a 3.-januarska diktatura vrhunac srbskog državnog terora. Najhrabriji i najodlučniji hrvatski sinovi su *ustali*, pa je Ustaški pokret dakle nastao zbog obrane od srbskog terora. **Ne znači li dakle, biti protiv Ustaša, odobravati 3.-Januarsku diktaturu** te podržavati teror nad hrvatskim narodom, uključujući zločine protiv čovječanstva na

Kosovska bitka

Bleiburgu, Macelju i Križnim putevima?!

Mit o "fašističkoj naravi" Ustaškog pokreta

Ustaški pokret se temeljio na doktrini Ante Starčevića, koji se zalagao za vlastitu državnost hrvatskoga naroda u punoj nezavisnosti* i **nema nikakve veze niti sličnosti s fašizmom, nacizmom ili komunizmom**, koji su po svojoj prirodi osvajački.

Njemački vojni obavještajac Arthur Haeffner o ustaškoj ideologiji u svom izvještaju od 14. lipnja 1941. godine:

"...njemački promatrači ...u ustaškom pokretu pogrešno gledaju svjetonazor srodan nacionalsocijalizmu. A to je pogrešno, jer se ideologija Pavelićeva ustaškog pokreta temelji na političkoj doktrini Ante Starčevića, koji se prije nekih 80 godina zalagao za vlastitu državnost hrvatskog naroda u punoj nezavisnosti i od Austrije i od Mađarske."

* - Bogdan Krizman: *Pavelić između Hitlera i Mussolinija*, izd. Globus, Zagreb, 1980., str. 129.

SULEJMAN TIHIĆ: BOJIM SE DOGOVORA SRBA I HRVATA NA ŠTETU BOŠNJAKA (1)

Tarik Lazopvić, "Dveni avaz", Sarajevo (tekst je pisan na bosanskom jeziku)

Bojim se da postoji dogovor Srba i Hrvata na štetu Bošnjaka u pogledu imenovanja na čelne pozicije u državi, izjavio je u intervjuu za "Dnevni avaz" Sulejman Tihić, predsjednik SDA. On je, nakon povratka s godišnjeg odmora, govorio za naš list o najaktuelnijim političkim pitanjima, reviziji privatizacije, prodaji sarajevskog "Energoinvesta" te izrazio pesimizam pred nastavak političkih dogovora u BiH

Dnevni avaz: Novi premijer FBiH Mustafa Mujezinović pokazao se agilnim. Vlada je donijela nekoliko važnih odluka, usvojen je, između ostalih, i Nacrt zakona o reviziji privatizacije. Jeste li zadovoljni onime što radi federalni premijer?

Sulejman Tihić: Podržavam ovo što radi premijer Mujezinović. Mislim da dobro radi, da je dosta aktivan, što je neophodno s obzirom na masu problema koje je zatekao. Vodeći računa o sastavu Vlade i potrebi da se s

partnerima dogovori, ponekad nije moguće postići ona rješenja koja zagovara stranka u cijelosti, jer moraju biti rezultat dogovora.

Dnevni avaz: Podržava li SDA Vladin zakon o reviziji privatizacije?

Sulejman Tihić: Ne znam, nisam upoznat s tekstom zakona. Ako bude potrebno, ako to Klub naših poslanika u Parlamentu FBiH bude tražio, mi ćemo se na Predsjedništvu izjasniti o njemu.

Dnevni avaz: Šta je s privatizacijom "Energoinvesta", kakva je pozicija SDA u tom pogledu?

Sulejman Tihić: Mi ćemo ovih dana na Kolegiju raspravljati o mogućnosti privatizacije određenih javnih preduzeća, između ostalog i "Energoinvesta". Treba vidjeti šta je od toga moguće, šta je dobro i šta je cilj svake od tih privatizacija, da li ili ne i pod kojim uvjetima ići u privatizaciju.

Dnevni avaz: Na državnom nivou Bošnjaci gube još čelnih pozicija. Premijer Nikola Špirić ignorirao je Vaše upozorenje i stavio imenovanja na dnevni red, istovremeno ustvrdivši da ne postoji nacionalni debalans o kojem Vi govorite. Kako to komentirate?

Sulejman Tihić: Za vrijeme predsjedavanja Nikole Špirića izvršena su 24 imenovanja na čelne pozicije. **Od toga je 13 Srba, sedam Hrvata i četiri Bošnjaka.** Na

taj način ozbiljno je narušen nacionalni balans. **Od 60 državnih institucija koje je imenovalo Vijeće ministara, 25 su Srbi, 19 Bošnjaci, 15 Hrvati i jedan iz reda ostalih.** Umjesto da je 19 Srba, 26 Bošnjaka, deset Hrvata i pet ostalih. Debalans na štetu Bošnjaka i građana iz kategorije ostalih postoji, bez sumnje. Špirićeve tvrdnje nisu utemeljene, a on, kao predsjedavajući, odgovoran je za ovaj debalans na štetu Bošnjaka.

Dnevni avaz: Imate li Vi a to zaustavite, već dugo se o tome govori, ali se stvari ne mijenjaju?

Sulejman Tihić: Bojim se da posljednje vrijeme **postoji jedan srpsko-hrvatski dogovor o imenovanjima na štetu Bošnjaka.** Jer, kako drugačije objasniti debalans do kojeg je došlo u Špirićevom mandatu. **Vidimo po komisijama i bodovanjima da jedni druge prate, što nije dobro.** Nije dobro preglasavati i praviti režije na štetu bilo kojeg naroda. Isto bih ovo govorio da je obratna situacija. **Hrvati pričaju o ugroženosti, ali ih ima više na rukovodećim mjestima nego što im pripada. Zato mi tražimo da se postigne politički dogovor o etničkom rasporedu javnih pozicija.** To je ustavna obaveza Špirića i Vijeća ministara.

Dnevni avaz: Kada i kako mislite pokrenuti taj politički dogovor?

Sulejman Tihić: Mi pripremamo prijedlog sporazuma o etničkom rasporedu nosilaca javnih funkcija. To treba biti na Vijeću ministara BiH, to će naši ministri uputiti u proceduru. Kada sam

bio član Predsjedništva BiH, imali smo sličan problem kod ambasadora i napravili smo politički sporazum. Osigurali smo proporciju, za neke važne misije osigurali smo paritet i rotaciju, tako i ovdje treba uraditi.

Dnevni avaz: Hoće li biti nastavka političkih dogovora kakve smo gledali ranije - trojka, šestorka ili nešto slično?

Sulejman Tihic: Nisam optimista za nastavak bilo kakvih ozbiljnih razgovora. Ne postoji atmosfera u javnosti za dogovor i kompromis. Postoji parcijalna isključivost, gdje svako priča o ugroženosti svog naroda. Mediji podržavaju politiku isključivosti, a ne dogovora. Bilo ko da pokrene proces ili napravi dogovor, koji, normalno, ne može biti po volji jedne strane, proglašava se izdajnikom. Atmosfera nije naklonjena dogovoru, kod političara ne postoji spremnost. Od politike "100 posto" do politike zadržavanja stanja. Uostalom, ja očekujem od onih koji su srušili aprilski paket da ponude bolja rješenja.

Dnevni avaz: Govori se o tome da će najesen početi novi razgovori pod vodstvom Vašingtona i na njegovu inicijativu. Ima li šanse za to?

Sulejman Tihic: Ne vjerujem. Kod domaćih političara nema spremnosti za to, a u međunarodnoj zajednici nema nikakvog plana. Oni nemaju ideje, a mi imamo Ustav kakav jeste, gdje oni koji su zadovoljni stanjem mogu blokirati sve. **Zna se ko je zadovoljan i ko je nepravедnim mirom najviše dobio, to je RS.** Bez snažnog angažmana SAD prvo, ali i EU, nije moguće provesti ozbiljne reforme, a pogotovo ne ustavne.

Dnevni avaz: Dobro, hoće li biti

tog snažnog angažmana?

Sulejman Tihic: Stalno razgovaram sa zvaničnicima međunarodne zajednice. Ne vidim da imaju plan, da će preuzeti inicijativu. Uglavnom govore o tome da se domaće političke snage trebaju dogovoriti.

Dnevni avaz: Hoćemo li onda ući u predizbornu kampanju, kada će biti nemoguće dogovoriti bilo šta?

Sulejman Tihic: U vrijeme izborne kampanje radio sam na ustavnim promjenama i to me na određeni način, zbog nerazumijevanja javnosti, koštalo pobjede na izborima. Sada u godini izbora ja nemam pravo, ne zbog sebe, već zbog stranke. Bojim se da bi se u sadašnjoj atmosferi to moglo negativno odraziti. Ako bi sve stranke bile dio dogovora, da se ne desi da opet neko iskoči, onda je drukčije.

Dnevni avaz: Kako komentirate odluku visokog predstavnika da pokrene popis državne imovine?

Sulejman Tihic: Podržavam njegovu odluku. Jedino on može napraviti približno tačan popis imovine koja treba biti predmet zakona. Dijelim mišljenje onih koji govore o tome da će tom prilikom biti otkriven niz nezakonitosti u raspolaganju ovom imovinom. Vidjeli ste koliko je bilo protivlje-

nja. Iza toga stoje sigurno oni koji su se okoristili od te imovine. Oni se pozivaju na nekakve etničke interese. **Ali, vjerujte mi, najmanje u 80 posto slučajeva, kada čujem političara da se poziva na etničke interese, iza toga stoji nekakav materijalni, grupni, pa i kriminalni interes.**

Dnevni avaz: Špirić je veliki demagog?

Sulejman Tihic: Vidite kako su vođena imenovanja, direktora Regulatorne agencije za komunikacije (RAK) trebalo je imenovati prije dvije godine, direktora Direkcije za evropske integracije (DEI) prije godinu i direktora Uprave za indirektno oporezivanje (UIO) BiH prije deset mjeseci, a sada ih Špirić stavlja istog dana na sjednicu, što je nelogično. **U međuvremenu je bio niz imenovanja direktora, poput CIPS-a, gdje su imenovani Srbi.** Špirić je veliki demagog i on pokušava dovesti javnost u zabludu. On govori o nacionalnoj rotaciji. A zašto to nije primijenio u CIPS-u, u SIPA-i, gdje su, kako postoje te institucije, Srbi direktori.

Dnevni avaz: Bošnjaci su preglašani i pri donošenju zakona o popisu stanovništva...?

Sulejman Tihic: Da, također i kada se glasalo o zakonu o radu stranih sudija i tužilaca. Veoma često u Domu naroda BiH imamo preglašavanje Bošnjaka. Prema statistici, to je najčešće, ali mi ne pravimo od toga poseban problem. Ovdje je došlo do velikog debalansa. **Uzмите jedan CIPS, stalno je Srbin direktor.** Pogledajte strukturu zaposlenih, **90 posto su Srbi.** A stalno imamo probleme, upade, mahinacije, itd.

DA LI JE JELKO KACIN OTKRIO ISTINU O BOSNI I DA LI ĆE TO UTICATI NA RAZVOJ DOGAĐAJA U BUTMIRU?

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo (tekst je pisan na bosanskom jeziku)

Na web stranici Tuzlarije, na forumu Politika, nađoh slijedeće citate dvoje političara iz Evropske unije, koji dokazuju da Evropa počinje da naslućuje da tzv "Bošnjački političari" u stvari rade za dugu stranu. Normalno Evropljani to ne mogu kazati otvoreno, onako kako to mi govorimo, oni su diplomati, ali to je to. Slijede citati:

Član Evropskog parlamenta iz Slovenije, Jelko Kacin, govoreći o Dodikovim izjavama o ratu i raspadu BiH kaže: "Ponekad imam utisak da se ja zbog tih izjava sekiram više nego neki koji žive u Bosni i Hercegovini i kojima su zapravo namijenjene. To me stvarno zabrinjava. Nije racionalno gledati šta se događa i biti bošnjački neodlučan i čekati da se nešto desi samo po sebi. Ljudi u BiH bi morali sebe iz objekta politike pretvoriti u subjekat politike i zatražiti za sebe budućnost unutar suverene BiH, buduće kandidatkinje za ulazak u EU."

Evropska parlamentarka, Doris Pack, nije "sigurna da bosanski lideri u potpunosti razumiju kontekst: koliko je BiH mala i u svjetskim tokovima nevažna, a koliko cijela Evropa i Amerika pokazuju izvanrednu dobru volju da joj se pomogne."

Dakle, Evropa nešto naslućuje, shvata da sa tim "bošnjačkim političarima" nešto ne štima. Poručujemo Evropi i svijetu da takozvani "bošnjački političari" ne predstavljaju bošnjački narod, nego isključivo velikosrpski proje-

kat razbijanja Bosne i Hercegovine, i to već 20 godina, otkako je srušena **politička garnitura BH patriota Hamdije Pozdreca, Branka Mikulića, Dr. Fuada Muhića itd.** Tada su velikosrbi pustili iz zatvora neprijatelja Republike BiH, Aliju Izetbegovića, 8 godina prije isteka kazne koju je izdržavao zbog "rušenje ustavnog poretka Republike BiH", te mu je omogućeno da jedini on osnuje "muslimansku stranku" da tako stane na čelo Bošnjaka da bi ih odveo u nestanak.

Alija Izetbegović

I danas je na djelu tada uspostavljena velikosrpska grupa na vlasti u BiH. Narod Bosne i Hercegovine je potpuno pokoren. Tihić, Silajdžić, Lagumdžija itd. ne predstavljaju Bošnjake, nego stranu silu, Srbiju, koja se tako najefikasnije miješa u unutrašnje stvari Bosne i Hercegovine.

Zato narod Bosne i Hercegovine očekuje od Evrope i USA da u ovom trenutku ne pokreću nikakve radikalne promjene, nekakvo definitivno rješenje za BiH, jer će time samo pomoći u završenju projekta onima koji su počinili genocid radi projekta razbijanja BiH, jer narod Bosne i Hercegovine u ovom trenutku nema autentične

predstavnike, nego ga predstavljaju agenti strane sile, Srbije.

Ne smije se dozvoliti da ubica ima pravo da odlučuje o sudbini žrtve. Ne možete reći da niste znali. Evo smo vam kazali. Ako ne vjerujete, istražite, napravite komisije koje će istražiti okolnosti zašto je Alija Izetbegović pušten 8 godina prije kraja izdržavanja kazne. Nadajmo se da će se te istrage udaljiti od stereotipa koje ju Srbijanske obavještajne službe lansirale o Aliji Izetbegoviću i Harisu Silajdžiću kao "velikim muslimanima", te da će proniknuti u istinu o njihovom prosrpskom opredjeljenju.

Na kraju, evo vam i veoma jednostavan dokaz da organizovana zavjerenička grupa drži vlasti u BiH.

Bez obzira što je Evropa nedavno poduzimala inicijative o konsolidaciji BiH države (jedna je bila reforma policije), Akademik Muhamed Filipović, jedan od ideoloških

stubova aktuelne "bošnjačke" politike, stavlja na kocku svoj akademski kredibilitet, da bi Bošnjacima plasirao slijedeću podvalu, citiram:

"Objektivan posmatrač ne može da se otme snažnom utisku da se odnos Evrope prema Bosni i Hercegovini i prema Bošnjacima ne mijenja i da za promjenu tog odnosa nisu bili dovoljni svi dokazi koje

Bosna i Hercegovina i Bošnjaci već više od jedan vijek pružaju evropskoj javnosti kao dokaz da se radi o miroljubivom, otvorenom i konstruktivnom narodu spremnom na saradnju.

Nas Evropa ne želi, kao što nije željela Židove... Evropa neće reći da treba istrijebiti muslimane u Bosni, ali će pustiti da nas trijebe i neće uraditi ništa da se to spriječi"

Dakle, neka gospoda iz Evrope, npr. Jelko Kacin i Doris Pack, razmisle da li je ovo što kaže "akademik" Filipović istina, a oni

znaju da nije. Neka se onda upitaju: Pa zašto bi jedan akademik koji sigurno nije glup čovjek, govorio ovako krupne laži? Tada možda nadodu na istinu da je u Bosni i Hercegovini zaista na vlasti velikosrpska garnitura i da Bošnjaci nemaju istinske predstavnike, te da se toj grupi ne smije dati mogućnost da zapečati sudbi-

nu Bosne i Hercegovine za sva vremena.

Što se tiče Filipovićeve izjave, ona oslikava tipičnu strategiju BH vladodržaca, da se kriju iza Evrope i svijeta, u njihovom zločinačkom poduhvatu uništavanja jedne države i završetka genocida političkim sredstvima.

HRVATSKI NACIONALIZAM I BOSANSKO-HERCEGOVAČKI MUSLIMANI (2)

dr. Ivo Korsky

*Jer hrvatskog jezika šum
Može da goji,
Može da spoji
Istok i zapad, pjesmu i um.
Safvet-beg Bašagić*

2. Nacionalna integracija hrvatskog naroda

Ne namjeravam pisati povijest časopisa Republika Hrvatska, nego ću se ograničiti na jednu temu koja je po svojoj složenosti i zbog premoćnih stranih uplitanja, ali i zbog naših hrvatskih slabosti i promašaja, danas dalja od mogućih optimalnih rješenja nego što je bila za vrijeme Nezavisne Države Hrvatske i u većem dijelu političkih razmatranja u dijaspori do 1990., prije uspostave druge hrvatske države, Republike Hrvatske. **Radi se o Bosni i Hercegovini koju mi, hrvatski nacionalisti, uvijek smatramo dijelom hrvatskog narodnog područja bez obzira na postojeće ustavne, državno-političke i međunarodne poteškoće.**

Naše zanimanje nije ni novo ni prolazno. Uključeno je u u bitan dio hrvatskog političkog i nacionalnog razmišljanja i preuzeli smo ga od dr. Ante Starčevića i njegovih pravaša.

Počevši s Antom Starčevićem, hrvatska je politika **naučila dijeliti vjeru od narodnosti**, čime je postavila temelje za ispravno shvaćenu suvremenu, vjerski neutralnu državu isto kao i za ispravno shvaćene, politički nevezane vjerske zajednice. Starčevićanstvo je, kao protusnaga Strossmayerovu jugoslavenskom klerikalizmu, udarilo temelje nacionalnoj integraciji hrvatskog naroda i počelo je liječiti rane koje su razdirale hrvatsko narodno tijelo zbog višestoljetnih ratova između krsta i polumjeseca. **Nije stoga nikakvo čudo da su prvi nacionalno-politički svjesni muslimanski Hrvati bili skoro listom pravaši**, jer su u pravaštvu osjetili mogućnost nacionalnog izražavanja bez opasnosti vjerskog prozelitizma sa strane katolika, što nije bio slučaj s jugoslavenstvom biskupa Strossmayera, koji je želio pomoći narodnosti izgraditi most između Istočne i Zapadne Crkve.

Pravaštvo je svojim odvajanjem vjere od narodnosti otvorilo vrata i pravoslavnom pučanstvu Hrvatske da se politički integrira u hrvatski javni život, što bi uspjelo da Austrija u svojoj polovici (kasnije uz otvorenu potporu talijanskih irendentista) i Mađarska u svojoj nisu

djelatno pomagale posrbljivanju pravoslavnog pučanstva, jer su u tome vidjele učinkovito sredstvo za slabljenje osloboditeljskih poriva Hrvatske.

Bosnian Muslim troops in the NDH Ustasha Domobran or Home Guard formations

Ni Antun ni Stjepan Radić nikada nisu napustili Starčević temeljni stav da su bosansko-hercegovački muslimani dio hrvatskog naroda i Bosna dio Hrvatske. Važno je utvrditi da ni Starčević ni Radić nisu svojatali Bosnu i Hercegovinu kao područje, nego da su u prvi red stavljali narod u tim pokrajinama, a jedinstvo u etničkom smislu potkrepljivali su povijesnim i državnopravnim ar-

gumentima. Starčević, dakle, nije "osvajao" Bosnu, nego je kao prvi, nakon dugog razdoblja nerazumijevanja između Hrvata obju vjera **prihvatao hrvatske muslimane kao jednake, kao dio hrvatskog naroda.**

Poštivanje bosansko-hercegovačke posebnosti bilo je uvijek prisutno u hrvatskom političkom životu, pa i onda kad su prilike bile nepovoljne i kad se odvajanje Hrvatske od Jugoslavije nije smjelo javno zastupati. Kad je dr. Vladko Maček dne. 4. i 5. siječnja 1929. bio prvi puta nakon smrti Stjepana Radića primljen u audijenciju kod kralja Aleksandra Karađorđevića, iznio mu je svoje **"gledište da se kriza može riješiti samo temeljnim preuređenjem države, na bazi državno-historijskih teritorija** (Slovenija, Hrvatska, Srbija, Vojvodina, Bosna i Hercegovina, Crna Gora, Makedonija)" (citirano

po Kazimiru Kataliniću, RH br. 166, str. 28-29).

U još težim prilikama, **dr. Džafferbeg Kulenović**, novi predsjednik Jugoslavenske muslimanske organizacije, većinske političke strukture bosanskohercegovačkih muslimana, koji je **bio izraziti hrvatski nacionalist i kasnije potpredsjednik vlade Nezavisne Države Hrvatske, javno je zahtijevao u studenom 1939. oblikovanje Bosne i Hercegovine u njihovim povijesnim granicama kao posebne, četvrte jedinice uz već postojeću Banovinu Hrvatsku** i uz planiranu slovensku i srpsku jedinicu (u citatu iz prethodnog odsjeka).

Na suprotnom ekstremu hrvatskog političkog spektra, dr. Franjo Tuđman, tada već politički disident u Jugoslaviji, u svojoj knjizi "Nacionalno pitanje u suvremenoj Europi", izdanoj u dijaspori 1981. u knjižnici Hrvatske revije, kritizira

avnojsko rješenje koje odvaja Bosnu-Hercegovinu od Hrvatske: "Ako su kod uključivanja u Srbiju Vojvodine, u kojoj postoji veća raznolikost stanovništva, poštivani narodnosno-politički i gospodarski razlozi, a kod uključivanja Kosova, na kojemu je srpsko crnogorsko pučanstvo u manjinskom odnosu prema daleko brojnijoj većini albanskog pučanstva; a isto tako i kod podjele Sandžaka, u kojemu je većina pučanstva muslimanska, poštivani povijesni razlozi, **onda su svi ti razlozi u slučaju Bosne i Hercegovine u ne manjoj mjeri govorili, da bi bilo u interesu ne samo Hrvatske nego i BiH, pa prema tome i cijele južno-slavske zajednice, da su Bosna i Hercegovina ušle u sastav Hrvatske federalne države.**"

U onim prilikama, to je bilo maksimum do kojega je dr. Tuđman mogao ići.

JUGOSLAVENSTVO DANAS (30)

Predrag Matvejević, „Jugoslavenstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984.

Tin Ujević je govorio: "Ja se priznajem Srbinom baš zato što sam Hrvat".²³ Krlježa je zapisao u mladosti i objavio 1956. god. u "Davnim danima" da je naučio od Đure Daničića: "Hrvati i Srbi su jedan narod".²⁴ I Tesla je isticao da mu je drago kad ga "zovu Hrvatom", premda je sin popa Srbina. I, ako ćemo ići još dalje, sam je Jelačić ban smatrao da su južni Slaveni jedan narod; i Stjepan Radić na početku karijere; i mnogi drugi na svim našim stranama.

Od naroda (uzetog u jedini ili množini) postale su nacije. Pogre-

Mufti of Zagreb, Izmet Muftic, Andrija Artukovic. the Grand Mufti of Jerusalem, and Mile Budak in Zagreb, 1943.

šno je i štetno pozivati se na prošlost da se to opovrgne ili vrati nazad. Vjerojatno bi bilo jednostavnije u lakše da nas je historija drugačije uobličila i objedinila, ali ona to nije učinila. Treba, prema tome, uzimati u obzir da nije.

²³ – Tin Ujević, u sabranim djelima, sv. X, str. 10, navedeno izdanje

²⁴ – M. Krlježa: "Davni dani", str. 180, izd. "Zora", Zagreb, 1956.

BLAŠKIĆ: NIJE BILO DOGOVORA HVO-A I ARMIJE BIH

Dario Pušić, "Dnevni list",
Mostar, 21. rujna 2009.

General HVO-a i bivši zapovjednik u Operativnoj zoni srednja Bosna Tihomir Blaškić u Haagu je osuđen na 9 godina zatvora za zločine počinjene u Lašvanskoj dolini, među kojima je i napad na Ahmiće. Blaškić je davno osuđen i odslužio je svoju kaznu za zločin koji se dogodio isti dan kad i zločin u Trusini, a za zločine u Trusini tek je otvorena istraga.

Blaškić u izjavi za Dnevni list u potpunosti odbacuje konstrukcije pojedinih hrvatskih medija da su **zločini u Ahmićima nad Bošnjacima i Trusini nad Hrvatima zapravo počinjeni na osnovi dogovora**. Naime, u javnosti su izneseni navodni podaci kako su zločini, koji su se dogodili istog dana u razmaku od nekoliko sati, stvar dogovora postrojbi Armije BiH i HVO-a. Nazvavši ovakve tvrdnje "bolesnim konstrukcijama", Tihomir Blaškić je stava kako su takve tvrdnje potpuno neistinite.

Nema govora

"Nema govora o neakvim dogovorima između Armije BiH i HVO-a, barem koliko je meni poznato. Radi se velikim zločinima počinjenim i na jednoj i drugoj lokaciji i uvjeren sam da će **za njih odgovarati i oni koji su ih počinili i oni koji su ih naredili**", pojasnio je Blaškić, istaknuvši kako govori iz osobnog uvjerenja i temeljem informacija kojima raspolaže. On je pozdravio činjenicu da se pitanje zločina nad Hrvatima u konjičkom kraju napokon počelo rješavati. To samo pokazuje da je

pravda, iako spora, ipak dostižna. Blaškić također napominje kako zločini nikada ne mogu zastarjeti, pa iako je od strašnog događaja prošlo 16 godina, pokretanje istraga daje novu nadu da će istina izići na vidjelo.

"Živim u nadi da će svi oni koji su zločine činili i koji su odgovorni za njih biti procesuirani. Dobro je prepustiti pravosudnim institucijama da rade svoj posao i stoga treba graditi povjerenje u njih", istaknuo je Blaškić.

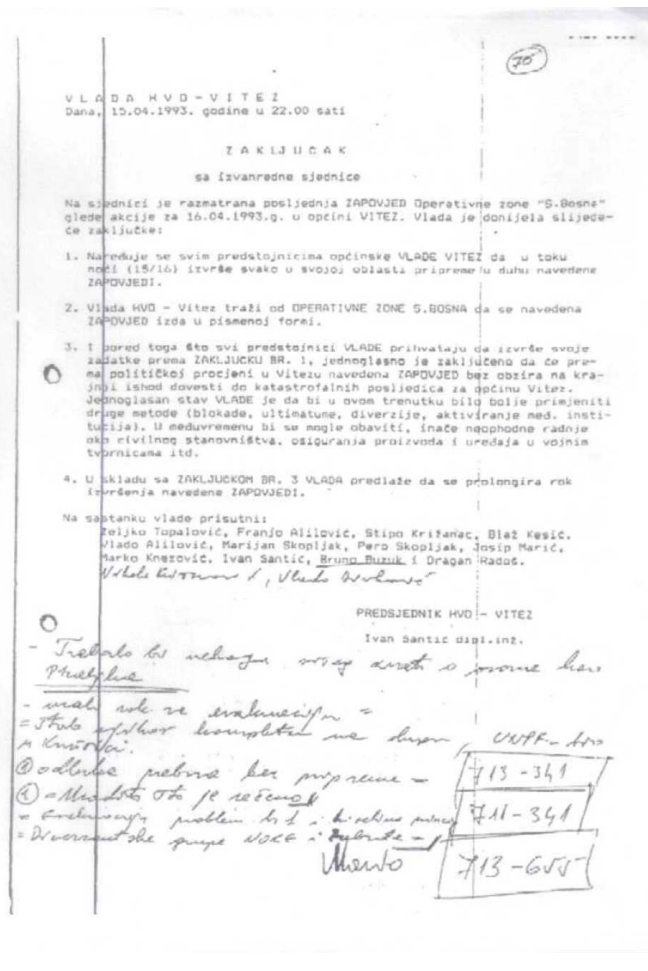
Objasnivši kako je to nužno, prije svega zbog žrtava i obitelji žrtava, general Blaškić kaže da se istina mora utvrditi i zbog svih koji žive na prostoru na kojem je jedno vrijeme vladalo uvjerenje da je moguće činiti zločine bez odgovornosti.

"Uvjeren sam da će svatko odgovoriti za zločine koje je počinio", kazao je general Blaškić, koji smatra da posljednji slučajevi daju nadu da se procesuiranje neće vršiti selektivno kao do sada, bez obzira o kojoj se strani radilo.

Uhićenja za Trusinu

Inače, nakon uhićenja Nedžada Hodžića, Mensura Memića, Dževada Sačinina i Senada Hakalovića zbog sumnje da su u jutarnjim satima 16. travnja 1993.

sudjelovali u zločinu protiv čovječnosti u Trusini, u SAD-u su uhićeni i Rasema Handanović zvana Zolja i Edin Džeko, koji su tijekom rata bili pripadnici postrojbe "Zulfikar". Ova postrojba se inače tereti za strašni zločin u Grabovici, a kako sada stvari stoje, dvoje navedenih bi uskoro mogli biti izručeni u našu zemlju. Tužiteljstvo BiH je pored potvrde ovog uhićenja već zatražilo i produljenje pritvora za osobe uhićene na području BiH. Tijekom prošlotjedne akcije SIPA-e, po nalogu Tužiteljstva BiH, između ostalog, pretresen je i stan bivšeg zapovjednika Armije BiH i predsjednika BPS-a Sefera Halilovića u Sarajevu. Tom je prilikom izuzet i veliki broj dokumenata koji se odnose na ratno razdoblje.

Pritvor

Državno Tužiteljstvo u četvrtak je nakon saslušanja od suca za prethodni postupak Suda BiH zatražilo pritvor od 30 dana za četvero osumnjičenih za ratne zločine protiv hrvatskih civila i ratnih zarobljenika u selu Trusina kod Konjica 1993., koji su uhićeni u akci-

ji Državne agencije za istrage i zaštitu (SIPA) izvedenoj u Konjicu, Sarajevu, Mostaru i Bihaću.

Zločin u selu

Nakon zauzimanja sela Trusina kod Konjica na zvjerski je način pobijeno 15 hrvatskih civila i 7 zarobljenih vojnika HVO-a, koji su

jedini branili to selo. Akciju su izvršili pripadnici Specijalnog odreda za posebne namjene Armije RBiH pod nazivom "Zulfikar" i pripadnici 45. brdske brigade Armije RBiH "Neretvica". Za ovaj zločin do sada nitko nije odgovarao

ZAPOVIJED ZA NAPAD NA SELO AHMIĆE IZDAO JE TIHOMIR BLAŠKIĆ

Reagiranjem na tekst objavljen u "Dnevnom listu", Mostar, dana 21. rujna 2009. godine a pod naslovom "Nije bilo dogovora HVO-a i Armije BiH"

Paško Ljubičić, KPZ poluotvorenog tipa Mostar- Priredila Andja Luburić, Sydney, Australija

Poštovani.

Na stranici 2 (dva) i 3 (tri) a pod gore navedenim naslovom teksta, Vaš djelatnik Dario Pušić prenosi izjavu Tihomira Blaškića, bivšeg zapovjednika Operativne zone Bosna (OZSB) u Vitezu a u vrijeme događaja koji su povezani sa zločinom koji se desio u selu Ahmići nadomak njegovog zapovjedništva te istrage o zločinu nad Hrvatima u selu Trusina koja je u tijeku. Blaškić tvrdi da nije bilo dogovora postrojbi HVO-a i Armije BiH da se zločini istog dana, u par sati dese na ove dvije lokacije. Moguće je da nije bilo dogovora. Ipak to ostavljam po strani jer ja na mojoj razini zapovijedanja kao zapovjednik 4. bvp (četvrte bojne vojne policije) za OZSB nisam mogao imati udjel i uvid u eventualne dogovore na višoj razini zapovijedanja na kojoj je bio Blaškić kao zapovjednik OZSB.

Ipak imam potrebu reagirati na dijelove opetovanih izjava i laži plasiranih od strane Tihomira Blaškića u više medija tijekom njegovog suđenja a i nakon odsluženja izrečene mu kazne zatvora. Naime i u ovom tekstu Blaškić izjavljuje "...i uvjeren sam da će za zločine odgovarati

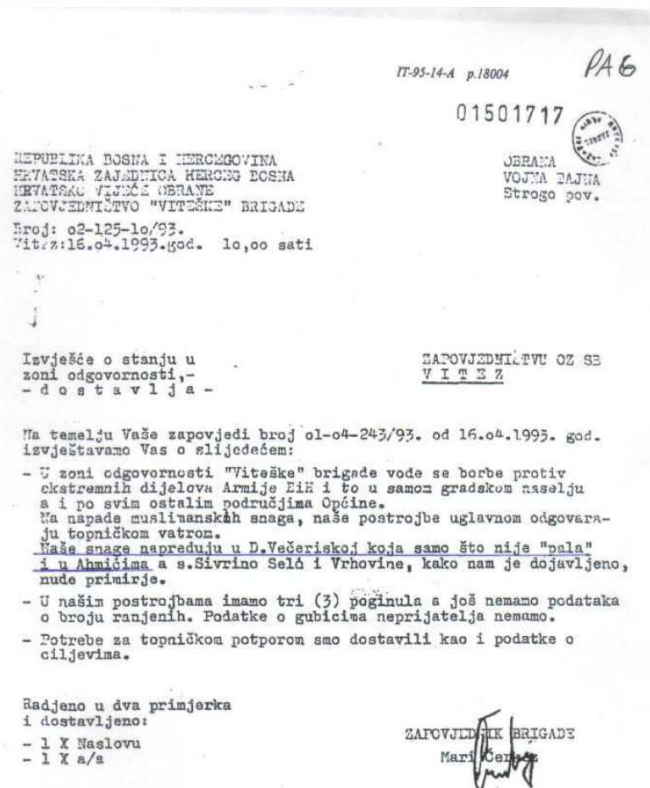
oni koji su ih počinili i oni koji su ih naredili..." i dalje izjavljuje "...dobro je prepuštiti pravosudnim institucijama da rade svoj posao i stoga treba graditi povjerenje u njih..."

Kako je do sada više Hrvata osuđeno za događaje u OZSB (među ostalima i ja) a posebno mjesto zauzima zločin u selu Ahmići, na tu temu imam potrebu nešto kazati. Kazati ono što ja znam i što je apsolutna istina a ne i ovoliko vremena nakon događaja lagati i okrivljivati druge kao što je to činio u vrijeme suđenja a to i sada čini Tihomir Blaškić. Kako Blaškić kaže da se nada da će odgovarati i oni koji su "naredili", napade na ta sela, on bi trebao znati da su dokumenti koji su bili skriveni u njegovom interesu (od njemu a sada i meni poznatih osoba) od Suda u Haagu, dostupni meni od dana nakon što je on uspio obmanuti sud u Haagu.

Blaškić veoma dobro zna da je ON izdao zapovijed za napad na Ahmiće u predvečerje dana

15.travnja.1993 godine u njegovom zapovjedništvu u Hotelu Vitez. Njemu je poznato da smo od njega tražili da zapovijed koju je izdao pretoči u pisanu zapovijed. Njemu je poznato da je prije tog sastanka na istom mjestu imao sastanak i sa političkim dijelom rukovodstva općine Vitez te da je i njih upoznao sa svojim namjerama i zapovijedima.

Također mu je poznato da je Predsjednik vlade HVO-a u Vitezu, gospodin Ivan Šantić, od njega (Blaškića) tražio da tu zapovijed izda u pisanoj formi. **Kakva je to mogla biti za-**

povijed za koju Blaškić nije želio da ostane zapisana na papiru? Također je Vlada općine Vitez Blaškića i pismeno upozorila na "katastrofalne posljedice koje će izazvati zapovijed koju je izdao", (te posljedice su stvarno takve i bile). Istovremeno su i **pismeno od njega (Blaškića) tražili da se ta zapovijed povuče** i predlagali da poduzme druge metode i oblike (blokade, diverzije, ultimatum, aktiviranje međunarodnih institucija i drugo) u ostvarenju ciljeva koje je imao Blaškić. **U istom dokumentu Vlada općine Vitez od Blaškića traži da se prolongira izvršenje zapovijedi.** Naravno da Blaškić ništa od navedenog i navedenih prijedloga nije prihvatio. Simptomatično je i nerazumljivo i to, zašto je takvom brzinom zapovijed izdana od strane Blaškića, predvečerje 15.4.1993. g. a postrojbe moraju krenuti u napad po njegovoj zapovijedi ujutro u 5.30 sati 16.4.1993. g. Svako tko ima imalo znanja vojne prirode a i drugi razumiju kako je to malo vremena da se obave sve pripreme u roku manjem od 12 sati a postrojbe krenu u napad. Posebno kada su postrojbe kao tada bile djelomično na odmoru i drugim zadacima, kada ih je trebalo okupiti, logistički opremiti, te izvršiti sve druge obveze i pripreme koje su vezane za borbenu uporabu postrojbe. Još više otežava činjenica da su napadna djelovanja od strane Blaškića zapovjeda na široj liniji i dubini a ne samo na Ahmiće i da su bile angažirane gotovo sve postrojbe HVO-a koje su postojale na tom prostoru.

Ovo sam napisao i dostavljam Vam nekoliko dokumenata koji u svakoj riječi potvrđuju moje navode. **Blaškić je na sudu u Hagu, uspio obmanuti Sud i okriviti Darija Kordića da je izdao zapovijed za napad na selo Ahmići.** Kordić danas leži u zatvoru i izdržava kaznu od 25 godina koju je dobio zbog te laži. Da li je Kordić imao veze sa planiranjem napada na nekoj drugoj razini zajedno sa Blaškićem, ja

to ne mogu znati, ali znam i **bio sam na sastanku kada je Blaškić a ne Kordić izdao zapovijed za napad.** Sam dokument koji Vam dostavljam potvrđuje da je Predsjednik Vlade HVO-a Vitez, obratio se Blaškiću sa zahtjevom da zapovijed prolongira, ublaži, odgodi, izda pisanim putem i drugo, a ne Kordiću što bi bilo logično da je takvu zapovijed izdao Kordić.

Zbog skrivenih dokumenata od Tužilaštva i Suda u Hagu, a u korist obrane Tihomira Blaškića, prošla je obmana pred tim institucijama pa je kao naredbodavac napada na Ahmiće osuđen Dario Kordić a Blaškić je uz pomoć pojedinaca iz obavještajno-političkih krugova Republike Hrvatske uspio provući suludu tezu o navodnoj dvostrukoj liniji zapovijedanja koja se protezala od Predsjednika Tuđmana preko Šuška, Bobana do lokalnog političkog lidera Darija Kordića. Smisao tog djelovanja tadašnja vlast u RH oličena u predsjedniku Mesiću i Ivici Račanu, uobličila je u poznatu tezu "detuđmanizacije Hrvatske" s porukom da je hrvatska politika inspirirala zločine i da iza zločina u Srednjoj Bosni stoje "radikalni hrvatski nacionalisti" kojima je navodno upravljao službeni Zagreb.

Meni kao profesionalnom vojniku je poznat sistem zapovijedanja i rukovođenja u vojsci pa tako i u postrojbama HVO-a u OZSB gdje sam **zapovijedi dobivao isključivo od Tihomira Blaškića** kao zapovjednika zone a ne od političara. Slažem se sa dijelom u kojem Blaškić kaže "...**dobro je prepustiti pravosudnim institucijama da rade svoj posao i stoga treba graditi povjerenje u njih...**" ali će teško itko u njih imati povjerenja sve dok sebi dopuštaju da budu obmanute od pojedinaca kao što je Blaškić koji ima razloga u njih imati

"povjerenje" jer zna da je preko njih u svojoj obrani uspio optužiti i one koji su mu milijunskim iznosima financirali obranu, one koji su mu skrbili o obitelji i njemu sve vrijeme, koji su mu dali krov nad glavom, auto i sve drugo što običan čovjek teško može ostvariti svojim poštenim radom u cijelom svom životnom vijeku. Posljedice takve lažne obrane će zasigurno imati nastavak u obliku optužnica drugih sudova protiv Hrvata središnje Bosne.

Ovo što sam napisao i dokumente koje Vam dostavljam, smatram korisnim u cilju otkrivanja istine i sprječavanja obmana koje se od pojedinaca već duže vrijeme plasiraju kroz medije te u javnosti stvaraju iskrivljenu sliku o pojedincima i događajima vezanim za ratno vrijeme. Ako je nesporno da se desio zločin u Ahmićima a jeste, zašto bi se dopustilo da oni koji su odgovorni za njega sve vrijeme obmanama i lažima stvaraju konstrukcije o tom događaju namećući krivnju nekome drugom, a javnost treba da zna da je bilo i onih (većina Hrvata) koji su to osudili i prije nego se desilo i osuđuju sve vrijeme nakon što se desilo.

REPUBLIKA BOSNA I HERCEGOVINA
HRVATSKA ZAJEDNICA NEKODU-BOSNA
HRVATSKA VOJSKA OBRANE
ZAPOVJEDNIŠTVO OZ SREDNJA BOSNA
I Z E M V I T E Z

Broj: 01-4-219 / 93
Datum, 16.04.1993 godine
Vrijeme: 10,35 sati

O B R A N A
VOJNA TAJNA
STROGO POV.

PREDMET: Poduzimanje daljnji borbeni djelovanja

Zapovjedniku "Viteške" brigade

U svrhu sa Vašim izvješćem broj.02-125-10/93 od 16.04.1993 godine uraditi sljedeće:

1. Potpuno osuzeti sela: D. Vičersku, Ahmiće, Sivirno selo i Vrhovine.
2. O poduzetim aktivnostima i izvršenju ovog zadatka osobno me izvjestiti.

ZV/EM

Dostavljeno:
1x Naslovni
1x ORO
1x s/a

16.04.93
10:35
TOPIC...

ZAKON O ZAŠTITI OSOBNE ČASTI I FIZIČKE OSOBNOSTI SVIH HRVATSKIH BRANITELJA

Hrvatski Sabor treba i mora po prioritetu ispred svih prioriteta donijeti takav zakon

mr. sci. emeritus Dragan Hazler, Basel, Švicarska

Taj Zakon sa snagom iznad svih zakona treba i mora stupiti na snagu odmah i djelovati retrogradno, in statu nascendi i futurano.

To znači da se kažnjene Hrvatske branitelje mora osloboditi svake kazne, Hrvatske branitelje vratiti nekažnjeno iz Den Haaga u Hrvatsku i od stupanja na snagu Zakona o zaštiti osobne časti i fizičke osobnosti svih Hrvatskih branitelja nijedan Hrvatski branitelj ne smije biti pravosudno gonjen od nijednog kaznenog suda u Hrvatskoj i nikako izvan Hrvatske radi događanja u Domovinskom obranbenom ratu protiv Srbske agresije izvana i iznutra.

Hrvatska se je branila u svojoj zemlji

Hrvatska i Hrvatski branitelji nisu nikoga napadali, nego su se branili i u obrani sebe, svojih obitelji i svoje domovine Hrvatske padali su kao nedužne žrtve, a u tome ratu, kao i u svakome ratu padali su također osvajački neprijatelji i poneka žrtva iz njihove civilne infrastrukture.

Neprijatelji su sami krivi za pogibije svake vrste jer su izazvali i vodili rat protiv Hrvatskog naroda u njegovoj Domovini.

Svaki daljnji komentar je ovome nepotreban. Za obranu svoga se gine kao branitelj i ubija neprija-

telje svih vrsta, koji su došli ubijati i osvajati tuđe.

Nijedan Hrvatski branitelj ne smije biti kažnjen za nijednog neprijateljskog vojnika niti civila jer su zločinci u odori i u civilu s podlim, pohlepnim, genocidnim i vandalskim zločinima progonili i ubijali Hrvate, otimali za sebe našu Hrvatsku, pljačkali i uništavali našu imovinu, naša prirodna

telje vrijedi samo pravedno i pošteno Hrvatsko pravosuđe, koje je obvezno ponašati se prema Hrvatskim braniteljima analogno Pravosuđu svih država svijeta prema svojim braniteljima.

Poznato nam je iz povijesti i iz suvremenosti, da Pravosuđe nijedne pravne države ne sudi braniteljima, koji su branili ili još uvijek brane svoju zemlju i narod od napadačke ugroženosti izvana, u današnje vrijeme i iznutra (terorizam).

Izrael je najbolji uzor Hrvatskoj

Najuzorniji primjer Hrvatskoj je Izrael, koji se godinama brani od ugroženosti izvana. Taj Izrael s punim pravom svoga Pravosuđa ne dozvoli nikome izvana da sudi izraelskim braniteljima za poginule neprijateljske vojnike u

borbi niti za kolateralne ratne žrtve jer su i one počinjene u obrani, a potaknula ih je opasnost od neprijatelja i teška ratna psihoza.

HRVATSKA, ne klanjaj se nikome izvana!

Jedina država u svijetu je Hrvatska, koja na zahtjev vanjskih uzurpatora vlasti nad njom izručuje svoje najistaknutije branitelje na optuženičku stolicu političkog suda u Den Haagu ili na zahtjev poražene agresorske strane (na primjer od četnika Save Štrbca) sudi Hrvatskim braniteljima.

Ovo ponašanje Hrvatskog pravosuđa baca poraznu osudu na njega jer nije samostalno, nego se je pretvorilo u produženu ruku provođenja nasilja po diktatu izvana i kažnjava Hrvatske brani-

Hrvatski branitelj

dobra, našu kulturu, naše sakralne i umjetničke vrijednote.

Zasluzena čast preživjelima i slava poginulima Hrvatskim braniteljima!

Hrvatski branitelji su uz goleme žrtve obranili Hrvatsku od srbskih agresora, izborili pravo Hrvatskome narodu na slobodnu Hrvatsku i ustolčili Hrvatsku na status međunarodno priznate države.

Nitko u svijetu, osim Hrvatske, nema pravo miješati se u nijedno pitanje Hrvatskih branitelja (zaslužno pisano velikim slovom!).

Nijedan sud osim hrvatskoga ne može biti nadležan za Hrvatske branitelje.

Prema tome, za Hrvatske brani-

telje, umjesto da ih štiti.

Ta nepravda nabija čitavom Hrvatskom narodu psihonacionalni kompleks, a Hrvatske branitelje vodi u suicid (samoubojstva).

HRVATSKA, ne klanjaj se nikome, nego stani u obranu svega svoga, svoje časti i svoga ponosa!

Odbij snagom svoga prava, sve one iz Europske Unije i iz drugih izvora izvana, koje žele uzurpirati pravo nad Hrvatskom i digni svoju zastavu suvereniteta, kojega nitko ničim nema pravu ugrožavati.

Ne postupi li Hrvatska u obranu svoga suvereniteta, nastavit će i nadalje stizati razne obtužbe (topovski dnevnic, Pume...) i na

kraju krajeva pozvat će se na obtuženičku klupu i Hrvate iz dijas-pore koji su pomagali novčano, raznim potrebštinama i humanitarno Hrvatsku u Domovinsko obranbenom ratu protiv Srbske agresije na Hrvatsku. Europska i svjetska gospodo, dosta nam je vaše pravde. Ostavite je za sebe!

Kao završetak ponavlja se početak:

Hrvatski Sabor treba i mora po prioritetu ispred svih prioriteta donijeti:

Zakon o zaštiti osobne časti i fizičke osobnosti svih Hrvatskih branitelja.

Taj Zakon sa snagom iznad svih

zakona treba i mora stupiti na snagu odmah i djelovati retrogradno, in statu nascendi i futurano.

To znači da se kažnjene Hrvatske branitelje mora osloboditi svake kazne, Hrvatske branitelje vratiti nekažnjeno iz Den Haaga u Hrvatsku i od stupanja na snagu Zakona o zaštiti osobne časti i fizičke osobnosti svih Hrvatskih branitelja nijedan Hrvatski branitelj ne smije biti pravosudno gonjen od nijednog kaznenog suda u Hrvatskoj i nikako izvan Hrvatske radi događanja u Domovinskom obranbenom ratu protiv Srbske agresije izvana i iznutra.

U PENTAGONU RADI DESET TISUĆA LJUDI (CIA OSVAJA SVIJET PUTEM SVOJE INTELIGENCIJE)

Branko Stojković, Bjelovar

Kina osudila Pentagon

"Nastavlja se s lažnom insinucijom o kineskoj vojnoj prijetnji", kažu u ministarstvu vanjskih poslova. U izvješću SAD tvrdi se da kineski vojni razvoj prijeti uravnoteženosti u Aziji.

Imperijski rat

Istraživanje koje je proveo Associated Press otkrilo je da su posljednjih pet godina sredstva koja vojska troši na osvajanje ljudi kod kuće i u inozemstvu porasla za 63 posto na minimalno 4,7 milijardi dolara predviđenih za ovu godinu.

Hakeri napali Bijelu kuću i Pentagon

Osim Bijele kuće na istom je udaru i Pentagon, raz-

na ministarstva, njujorška burza, čak i sustav Washington Posta. Paralelno s američkom, isto se događa i južnokorejskoj administraciji. Kompjutorski sustav i tamo je provaljen u uredu predsjednika. Glavni sumnjivci su - tajne službe Sjeverne Koreje.

Američki ministar obrane Robert Gates kazao je u nedjelju da Sje-

dinjene Države ne planiraju srušiti raketu koju bi uskoro trebala ispaliti Sjeverna Koreja.

Kinezi su u nedjelju dobro zatražili nenaoružani američki brod. U jednom trenutku, rekli su iz Pentagona, posada američkog broda morala se braniti cijevima za gašenje požara, a u drugom se jedan od kineskih brodova igrao "kukavice" s američkim: zaustavio se ravno ispred američkog broda koji je morao naglo kočiti.

Ravnatelj američkog Centra za obavještajne službe Dennis Blair danas je američkom Kongresu rekao kako Kina zauzima sve agresivniji vojni stav. Njegovi komentari dolaze nakon što je 5 kineskih koča u međunarodnim vodama ispreskakalo nenaoružani brod američke mornarice.

Pentagon

U ožujku je američki predsjednik Barack Obama najavio da će u Afganistan slati dodatnih 21.000 vojnika, službeni izvori javljaju da će biti mobilizirano još najmanje 13.000 ljudi.

U terorističkom napadu 11. rujna 2001. godine na Ameriku poginulo je 2.700 ljudi.

NASA-ino "zataškavanje" cijele priče traje i 62 godine nakon događaja - što se događa u "sunčanom sustavu".

"PENTAGON očekuje da će za nekoliko godina imati oko 65 tisuća

vojnika u jedinicama za specijalne operacije, što je dvostruko više nego prije napada 11. rujna 2001. godine", rekao pomoćnik američkog ministra obrane Michael Vickers.

Bijela kuća i Pentagon su ocijenili da najava ruskog predsjednika Dmitrija Medvedeva o velikom jačanju ruskih oružanih snaga nije razlog za zabrinutost. Glasnogovornik Bijele kuće Robert Gibbs ocijenio je da je obećanje jačanja vojske namijenjeno "domaćoj uporabi", bez namjere da zabrine Washington.

Pentagon se nada eksploataciji morskih pasa, osobito njihove vrline tihog plivanja i prikradanja u vodi, te korištenju njihove sposobnosti otkrivanja osjetljivih električnih naprava kao i praćenja raznih kemijskih tragova u vodi.

Sve sile jačaju svoju vojsku i tehniku. Samo mi Hrvati slabimo svoju zahvaljujući "velezdajniku" i ništitelju Stjepanu Mesiću, koji nas unazađuje i uništava...

UMJESTO SPOMENIKA DR. ANTI PAVELIĆU - SPOMENIK U OBLIKU "BOSANSKOG GRBA" ILITI "OD ŠAKE PA DO LAKTA"

Divo Bašić, Dubrovnik

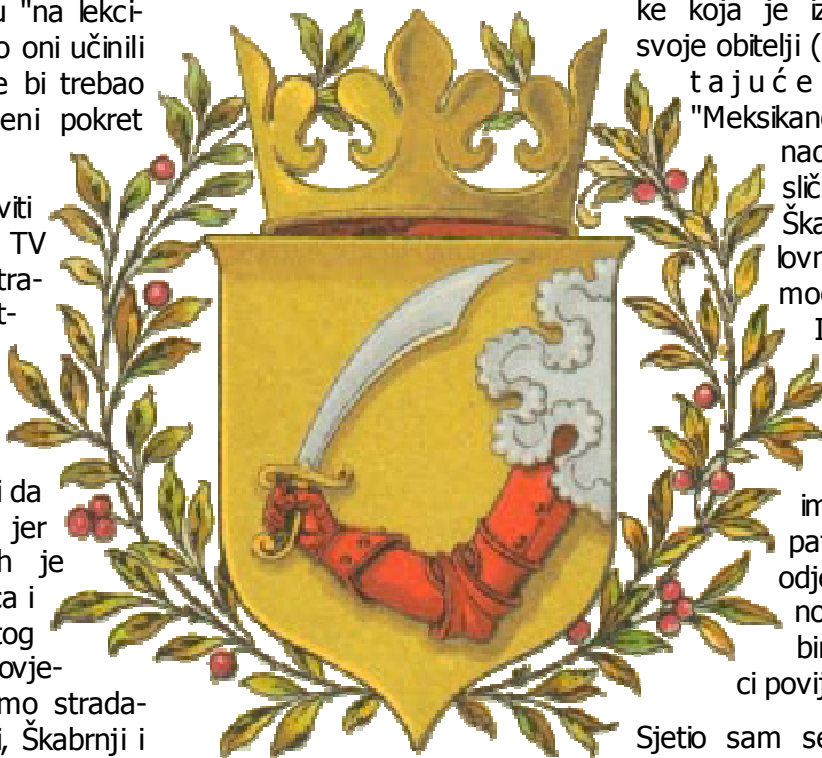
Ponovno upozoravam da nema smisla podizati spomenik dr. Anti Paveliću po uzoru na četničke spomenike Draži Mihajloviću, te poradi toga ići u Srbiju "na lekcije" o načinu kako su to oni učinili četničkom vođi. To ne bi trebao učiniti Hrvatski uljudbeni pokret (HUP) niti bilo tko.

Ne smijemo zaboraviti žrtve. Nedavno je na TV prikazana emisija o stradanju zatvorenika u zatvorima Knina tijekom Domovinskog rata. Pogrešno se kaže da su "ubili Boga u njima", već bi trebalo reći da su to samo pokušali, jer spomen na Njega ih je (iako modre od udaraca i poniženja) spasio od tog očitog zločina prema čovječnosti. Pogledajmo samo stradanja u Vukovaru, Ovčari, Škabrnji i dr. To su činili četnici i ex-JNA.

Sjećam se jedne priče koju je jedan hrvatski vojnik ispričao mojem prijatelju (sada također mrtvom, zaslugom četničkih rafala nekoliko dana prije kraja rata) kada smo zastali tijekom šetnje put Borika blizu Zadra. **Njegovom malom sinu Marku su**

proparali dio ispod grkljana, te mu tuda izvadili jezik. Nemojte ići u Srbiju kod bilo kojeg četnika ili velikosrbina i nemojte ništa tražiti od njih, ne zbog mene, nego zbog malog Marka, majke koja je izgubila četiri člana svoje obitelji (sinove svoje nedostajuće Hrvatske), "Meksikanca" (dali smo mu nadimak zbog izgledne sličnosti) kojemu su u Skabrnji poklali doslovno cijelu obitelj, mog pok. prijatelja Ivana koji se toliko radovao što će djeci u školi predavati povijest... I svih onih kojima ni imena ne znamo, a patnje još i manje jer odjekuju grobnom tišinom. Njihove su sudbine istinski spomenici povijesti.

Sjetio sam se koji bi spomenik zapravo bio prilično originalan.

Srpsko-partizanski razgovori na najvišoj razini

Uobičajeno je da se "bosanski grb" (prečesto verbalno) rabi i u Dalmaciji u smislu: "Šipak", "evo ti na, rog[ov]e" ili se pak stavlja u kontekst brda Marjan ili labudova. **Svojevremeno sam predlagao podizanje spomenika bezimennog čovjeka koji se u polučučem stavu sprema na izvršenje velike potrebe, te mu je tuta (bokarić) zapravo zemaljski globus**, a to bi bila alegorija povijesti (ljudi i njihovih / na/dolazećih proizvoda). Trebalo bi nadalje jednostavno napraviti više ovećih spomenika u obliku "bosanskog grba" poznatijeg još kao "od šake pa do lakta". Znači, imamo dvije inačice: ispruženi lijevi dlan naslonjen ispod donjeg dijela nadlaktice ili pak možda uobičajeniji položaj ljevog dlana između svinute podlaktice i nadlaktice desne ruke. Samo bi se vidjele ruke na postolju. Takve spomenike bi trebalo staviti u blizini rijeke Drine ne zato jer je to granica nekadašnje Hrvatske, već kao despet (inat) protiv velikosrpskih aspiracija na području BiH u kojoj je iz raznih "mirovnih" sporazuma razvidno da EU podržava i tolerira velikosrpski projekt. Koliko bi se samo zbog Srebrenice

trebalo naći nizozemskih oficirčina i vojnika u Hagu koji im je očito blizak i pristran! Zastava BiH podsjeća na kroy EU, ali prava je šteta što nemaju istinski "bosanski grb" kao svoj grboslovni spomen.

Opet mi je gospođa iz Zadra poslala neke novinske isječke, te mi je jedna rečenica upala u oči. U članku: Borut Pahor na udaru opozicije koja osporava međupremijerski dogovor, Janša na referendumu ruši arbitražni sporazum, Novi list, (nedjelja, 4. listopada 2009.), str. 6, doslovno stoji:

"...Najviše što bi Slovenija mogla dobiti jest 'dimnjak' iz sporazuma Račan-Drnovšek ili kondominij, no za Janšu je to nedovoljno, jer u tom slučaju Slovenija ne bi mogla proglasiti svoj gospodarski pojas na Jadranu..."

Ovo je još jedan očiti dokaz i razlog da RH mora proglasiti gospodarski pojas da ga koja druga zemlja ne proglasi na teritorijalnim vodama RH. Ne samo da bi to bila pljuska pravnom sustavu svih zemalja Europe, već tipičan primjer da je EU umjetna tvorevi-

na interesa "uglednih" pojedinaca s kojima pravni sustavi nemaju nikakve veze ako ne djeluju u njihovu korist i štetu većine građana Europe i svijeta. Tako bi spomenike "od šake pa do lakta" (ili barem jedan taj i uobičajeni prikaz šake u obliku "šipka") trebalo posaditi uz slovensku grani-

cu. Morsku granicu RH trebalo bi pak označiti velikim metalnim bacvama (postavljenih uzduž na svakih 10-20 m) na kojima možda ne bi trebalo pisati jedno 'neeuropsko' "Mrš!", već nešto kao:

"Dok je hrvatski Dubrovnik bio pomorska sila u XVI. stoljeću, većina tadašnje Engleske bila je ruralna zemlja, a vi kao (ne)članice EU nam dolazite dijeliti lekcije o kulturi i napretku ujedinjenja. Mletačka Venecija je samo u jednom stoljeću čak tri puta rušila zidine starog Zadra da ne bi kojim slučajem mogao konkurirati velikoj 'kraljici Jadrana' o kojoj se sada prave skupovi, pa njezina 'baština' u malo širim potezima prelazi granice sadašnje Italije! Osvojila je područje, pa ga onda 'baštinila' pljačkom! Vi koji gledate pristrano na povijest Europe (koju ste popljačkali) pokušavajući ju takvom učiniti i za buduća pokoljenja (riječ očito sadrži 'pokolj!'), pazite da ne budete proizvod spomeničke probave i da se ne zibate na rubu predjela ljudskog bunta 'od šake pa do lakta'."

NOVO JAVNO PISMO PROF. FILIPA ČORLUKIĆA STJEPANU MESIĆU, SADAŠNJEM PREDSJEDNIKU RH

prof. Filip Čorlukić, Krležina 35, 52100 Pula, tel. 052-392-355, e-mail: filip.corlukic@gmail.com

U Puli, 23. listopada 2009.

Poštovani gospodine Predsjedniče RH,

Dana 15. o. mj. poslao sam Vam e-mailom Otvoreno pismo u kojemu Vam predlažem i molim Vas da u slučaju ako se novi prijedlog uređenja opet temelji na uređenju BiH u okvirima Daytonskog sporazuma poduzmete mjere za povlačenje potpisa RH i time ga učinite nevažnim. Zbog opširnosti to pismo nije moglo biti objavljeno u dnevnom tisku, ali je objavljeno na nekoliko portala.

Čitajući izvještaje iz Butmira vidim, ne samo da je prijedlog izrazito loš čak i unutar tog sporazuma, nego zapanjuje totalna nespremnost sedmorice predstavnika najvećih stranaka za prave prijedloge. Od njih sedmorice jedino su Dodikovi zahtjevi logični: on bezočno brani krvavu stečevinu zasnovanu na zločinu, a koju mu je darovala Clintonova, snažno podržavala Bushova, a politički nesložna EU administracija birokratski tolerirala.

Četverogodišnje krvoproliće u kojemu je izginulo preko dvije stotine tisuća, a izbjeglo preko dva milijuna osoba, najveći je zločin poslije II. svj. rata. No, zaustavljanje pobjedničke ofenzive prijateljnom NATO-ovim zrakoplovstvom, a u cilju unaprijed smišljenog spašavanja zločinački uspostavljene RS, također je zločin, koji je još i formalno potvrđen prisilno nametnutim Daytonskim "sporazumom". Ne samo zbog prisile, nego i zbog proceduralnih propusta on se nije mogao primjenjivati silom zakona, ali se već četrnaest godina primjenjuje zakonom sile.

Da je u Daytonu uspostavljena prava pravna država BiH, u minulom bi razdoblju ratne rane velikim dijelom bile zacjeljene, većina izbjeglica bi se vratila u svoje domove i život bi normalno tekao dalje. Ovako je u uvjetima stalnih sukobljavanja i nemira izrastala nova generacija. Oni koji su krajem rata imali samo 10, sada im je 24 godine, a tisuće i tisuće se nisu vratili svojim domovima, posebno u RS. Psihičke tenzije stalno rastu, pa je potpuno logično da dolazi do sukoba i tragedija, kao što je ona nedavna u Širokom brijegu. Dugim trajanjem Daytona ubijena je bosanska duša tradicionalno tolerantnih ljudi, što je zbog nužne dugoročnosti oporavka veći zločin od svih koje sam spomenuo.

Unazad godinu dana, a posebno nakon dolaska gospodina Obame na čelo najjače svjetske gospodarske, vojne i političke sile, svjetska je politička scena potpuno različita od one ranije. Na žalost, delegacija međunarodne zajednice došla je u Bosnu sa potpuno zastarjelim prijedlozima o uređenju države, opet u okvirima Daytonskog sporazuma. To, što ni jedan od BiH pregovarača nije tražio dokinuću Daytonu samo je dokaz da su već zapali u apatično beznađe.

Krajnji cilj sadašnjih dogovora ne bi smio biti u pristupu ovakve BiH euroatlanskim integracijama, kako se stalno demagoški tvrdi, nego prvenstveno uspostava normalne države, dok ono ostalo može doći tek nakon toga. Stoga tvrdim i naglašavam: **Daytonski sporazum se mora ukinuti i RS dokinuti**, a taj proces u danim okolnostima možete učiniti jedino Vi kao predsjednik RH, koja je kao garant supotpisnik tog dokumenta.

Nije Vaš zadatak da uređujete državno ustrojstvo BiH. Dokidanjem protupravno nametnutog daytonskog Ustava, zapravo ponovo na snagu stupa formalno-pravno usvojeni Ustav BiH iz 1992. koji je potpuno dovoljna osnova za početno postdaytonsko ustrojstvo. U njemu je nužno primijeniti samo naziv Musliman u Bošnjak, naziv standardnog jezika i redefiniirati regionalno-gospodarsko ustrojstvo, uz odbacivanje Bosni potpuno neprimjerenog naziva "kanton" za regiju. Ustavi se vremenom usklađuju s potrebama, pa kad se strasti smire može i taj, a to će se tada činiti bez vanjskih pritisaka.

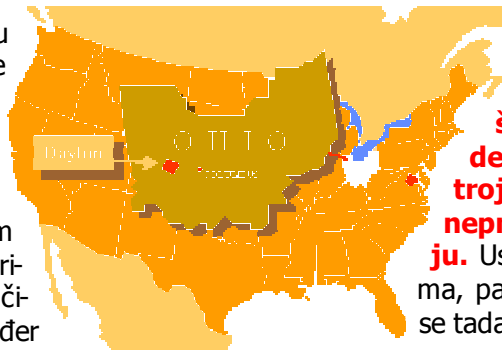
Gospodine Predsjedniče, imali ste začuđujuće uspješnu političku karijeru, ali ako pokretanjem postupka povlačenja potpisa RH s Daytonskog sporazuma uspijete spriječiti zločin i buduće daytonsko uništavanje susjedne nam države, te tako omogućite spašavanje jednog naroda od kaosa, povijest će Vam to trajno upisati kao najveću i najhumaniju zaslugu.

Mandat Vam uskoro istječe pa nemate nikakva razloga za strah od pritisaka.

Iskreno se nadam da ćete učiniti tu plemenitu ljudsku dužnost i pozdravljam Vas,

S poštovanjem,

Filip Čorlukić
umirovljenik, fizičar,
znanstveni istraživač i publicist

VISOKI STUPANJ KORUPCIJE

mr. sc. Miljenko Marić, Zadar

Neformalne društvene strukture koje su vladale u bivšem komunističkom sustavu nastavile su kontinuitet te su zamijenile formalnu organizacijsku strukturu i u Republici Hrvatskoj. Njihovi članovi od ranije bili su usko povezani s podzemnim organizacijama te su svoju lojalnost i veze prenijeli i u samostalnu i neovisnu RH.

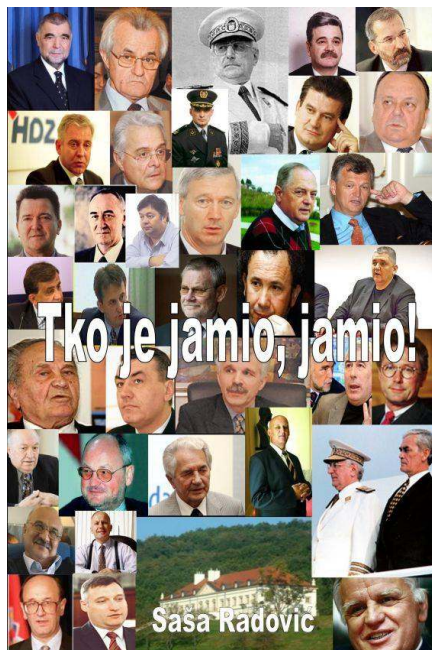
Tijekom vremena te su veze postale izvori korupcije i pristranosti, koje su se širile s dezintegracijom formalnih struktura. **Njihova lojalnost drugim članovima organizacije (podzemnim) bila je važnija od dobre i učinkovite administracije.**

Ta neprekinuta mreža traje do danas zbog čega hrvatski narod u komunikaciji često govori da je sve **"izmreženo"** i da se ne može ništa u Hrvatskoj napraviti na bolje. Iz navedenog je vidljivo da su posljedice velike što otežava hrvatskoj vlasti stvaranje učinkovitih državnih struktura.

Zbog tih jakih mreža danas je u RH na djelu visoki stupanj korupcije, koji ograničava investiranje i rast, te vodi sve k nedjelotvornoj vladi. **Može se reći da korumpirani visoki službenici podržavaju previše neproduktivnih javnih investicija, a previše zanemaruju industrijsku proizvodnju.**

Tijekom osamnaest godina hrvatske samostalnosti, korupcija je RH smanjivala efikasnost industrijske proizvodnje i poticala poslovanje sive ekonomije, zbog čega je dolazilo do kršenja poreznih i regulativnih zakona. Porezni i carinski sustav favorizirao je kriminalne grupe i pojedince zbog čega nije došlo do čvrstih fiskalnih osnova.

U takvoj atmosferi nedjelotvornosti državne uprave došlo je do diskreditiranja RH kao države gdje je korupcija smanjivala ukupna ulaganja te ograničava strane direktne investicije, a istodobno ohrabrivala previše javnih infrastrukturnih investicija. U usporedbi s ostalim naprednim zemljama Srednje i Istočne Europe, Hrvatska je imala relativno malo izravnih stranih ulaganja. Bez obzira na rat i cjelokupnu političku situaciju u regiji, te zaštitu postojećih interesa unutar države, kao razlog ne dolazak izravnih stranih ulaganja je **i sveprisutna korupcija odnosno slabost državnih institucija te korupcija i utjecaj organiziranog kriminala.**

Vidljivo je da su sve središnje europske zemlje u tranziciji koje su imale više izravnih stranih ulaganja dočekale početak novog stoljeća i trećeg milenija na zamjetno višoj razini BDP-a od one razine koju su imale na početku tranzicije, 1989. godine. Iznimka je jedino Hrvatska koja će predratnu (predtranzicijsku) razinu BDP-a još morati čekati. Problem nezaposlenosti bio je i ostao veliki pro-

blem Republike Hrvatske.

Današnji gospodarski napredak Hrvatske je u velikoj opasnosti iz razloga što grupe organiziranog kriminala dominiraju u zakonitim poslovima. **Isti zaradu svojih nelegalnih poduzeća koriste ne samo za potkupljivanje državnih službenika, već i za infiltriranje u zakonito poslovanje.** Profit ostvaren nezakonitim poslovanjem ili zaraden bez plaćanja poreza, ponovo ulažu u zakonite poslove i tako stalno ponavljaju taj ciklus.

Više nije tajna da pojedina uspješna poduzeća u RH djeluju pod zaštitom kriminalnih skupina i zarađuju monopolističku rentu koja ih zbog toga čini stalnim pristašama organiziranog kriminala. Njihovo bogatstvo i beskrupuloznost te međunarodne veze tih kriminalnih grupa, sada je vrlo teško kontrolirati. Te kriminalne aktivnosti umjesto da su na vrijeme uklonjene, postale su isprepletene s politikom i zbog toga ih je teško razlikovati.

U Hrvatskoj je sada na djelu visoka korupcija, koja se javlja na najvišim državnim nivoima i u koju su uključeni glavni vladini projekti i programi. Kroz te projekte i programe često su preko ugovora i koncesija omogućavaju velike financijske koristi određenim privatnim poduzećima, a dio koristi imaju i korumpirani službenici.

Koruptivne isplate za pribavljanje velikih ugovora i koncesija uglavnom su povezane s velikim poduzećima i visokim dužnosnicima. Veliki ugovori predstavljaju znatan izdatak i imaju veliki utjecaj na državni proračun i perspektivu rasta RH, a iste sklapaju najviši dužnosnici. Tako je na primjer korupcija potpomagala inflaciju troškava izgradnje autoceste Zag-

reb - Split i drugih projekata koje su premašile domaće potrebe.

Nije korupcija vezana samo za izgradnju, već i za dobra koje se koriste u široj potrošnji, a koje je teško otkriti. Na primjer neregularno pribavljanje lijekova Ministarstva zdravstva i dr.

Ti koruptivni ugovori i njihova povezanost s visokim dužnosnicima uveli su RH u nove probleme iz razloga što su najviši dužnosnici, uključujući i bivšeg premijera prvenstveno bili zainteresirani za osobne dobiti zbog čega su doprinijeli neučinkovitosti, a i utjecali su na nagodbe i vremenski tijek investiranja. Ta potkupljivost vladara učinila ga je nesigurnim zbog čega je i otišao s vlasti. Može se reći da su te njihove kriminalne odluke utjecale na nedolazak kvalitetnih inozemnih ulagača, koji su uvidjeli da imaju posla s korumpiranim političkim vođama.

U takvoj atmosferi korumpirani vladari favorizirali su kapitalno intenzivne javne projekte, a ne privatne investicije. Često su podržavali grandiozne projekte, koji nemaju vrijednost unapređivanja ekonomskog razvoja. Mnogi građevinski projekti loše su bili zaključeni i precijenjeni. Nisi imali nikakvog opravdanja, osim što su bili pogodni za potkupljivanje.

Podržavajući osobnu dobit, ograničavali su gospodarske rezultate što je rezultiralo smanjenjem sveukupnog društvenog bogatstva. Državnom imovinom raspolagali su kao da je njihova. Umjesto uredno vođenje države, isti su državu pretvorili u masovno protuzakonito trgovanje narkoticima.

Dileri se u RH toliko množe da

postaju konkurencija jedni drugima. **Mjesečno se okreće deset tona heroina** tzv. "Balkanskom rutom" od kojih jedan dio završi i u Hrvatskoj. Zbog velike konkurencije po hrvatskim gradovima uveli su sada **praksu da jedan diler ima svoju malu klijentelu od petnaest ovisnika.** U opskrbljivanju takve male klijentele diler zaradi neto **godišnju dobit od 360.000 eura.** Svaki mjesec zarađuje 32.727 eura, s tim da se izuzme i mjesec dana njihova godišnja odmora. Vidljivo je da imaju višu plaću od mnogih direktora većih poduzeća u RH.

Također koruptivne dobiti u RH **izvlačene su i iz državnih koncesija.** Profit koji je trebao ući u državni proračun završavao je kod korumpiranih službenika i privatnih ugovarača. Na primjer davanje šumskih područja po cijenama ispod tržišnih vrijednosti i dr.

Smanjivana je zarada i od privatizacijskog procesa gdje su razni ponuđači kupovali određena poduzeća u RH, kada su podmićivali službenike koji su provodili priva-

tizaciju ili sam državni vrh. Često su korumpirani službenici hrvatskoj javnosti objavlivali informacije da poduzeće loše stoji, iako je stvarno stanje poduzeća suprotno.

U Hrvatskoj korupcija je ugrađena u hijerarhijsku strukturu državne birokracije. Tako imamo uhodani lanac, niži službenici ubiru mito te dio daju onima na višoj razini u obliku predujma za sam posao. Međutim **sada imamo povećanu ugrađenost od vrha prema dolje,** kada nadređeni kupuju šutnju podređenih službenika. Kao pretpostavljeni toleriraju neznatnu korupciju podređenih, a sve kako bi osigurali njihovo sudionitvo u koruptivnom sustavu.

Najbolji put ograničavanja korupcije je uklanjanje programa opterećenih korupcijom. Na primjer ako je uklonjen program subvencioniranja ili neki drugi program, mito koje ga prati također će nestati. Neki javni programi djeluju tako loše da u principu funkcioniraju kao pogoni za generiranje mita za službenike. Država stvara previše neprofitabilnih projekata i previše troši, čak i na dobre projekte.

Sada kada je uništeno hrvatsko gospodarstvo, protiv korupcije treba se boriti reformom državne uprave i promjenama u prirodi državnog posla. Međutim visoki državni dužnosnici sada često govore u javnosti da ne mogu ljude baciti na ulicu i drugo, a sve kako bi odgodili reformu. **Svi ma nama je jasno da Hrvatska ne može više čekati s provođenjem reforme.** Vjerodostojna reforma mora početi od vrha, ako želimo ići prema boljitku bez obzira što je skupa i politički teška.

ROĐENI, VJENČANI I UMRLI 1944. U SARAJEVU

"Nova Hrvatska", Zagreb, 25. siječnja 1944.

Prema brojitbenim podacima **Imamata džemata** za područje grada Sarajeva tokom 1944. godine rodilo se je u Sarajevu 1.003 muslimanske djece, a u istoj je godini umrlo 1.580 pripadnika Islamske vjerske zajednice. Od ovoga broja oko 480 umrlih muslimana i muslimanki odpada na postradale iz istočnih dijelova Bosne, dok 320 umrlih muslimana i muslimanki odpada na muslimane, koji su umrli u državnoj bolnici u kojoj su došli na liječenje iz obćina koje se nalaze na području sarajevskog kotara.

U prošlj godini Imamata džemata za grad Sarajevo izdao je 288 ilmihabera (ledićnih listova) u svrhu skapanja brakova pred **Ko-**

tarskim šeriatskim sudom u Sarajevu. Svih 288 mladenaca sklopilo je brak.

Na području **katoličke župe "Presvetog Srdca Isusova"** u prošlj godini rođeno je 204 djece prema 207 rođjenih u 1943. godini. Umrlo je u istoj godini 242 muškaraca i žena prema 194 umrlih u 1943., dok su se vjenčala 122 para prema 146 parova vjenčanih u 1943. godini.

Na području **župe sv. Josipa na Marijin Dvoru** u prošlj godini rođeno je 93 zakonite djece, prema 102 rođjenih u 1943. godini. Umrlo je prošle godine 110 pokojnika, prema 82 u godini 1943., a vjenčalo se 92 parova prema 62 u godini 1943.

Na području **rimokatoličke župe Presvetog Trojstva u Novom Sarajevu** rođeno je prošle

godine 134 djece prema 132 u 1943. godini. U istoj godini umrlo je 140 vjernika prema 78 u godini 1943., a sklopljeno je 48 brakova prema 40 u godini 1943.

Prema tome na području grada Sarajeva i Novog Sarajeva rođeno je u prošlj godini ukupno 421 djece rimokatolika; umrlo je 492, a vjenčalo se 262 braćnih parova.

Na području **hrvatsko pravoslavne eparhije sarajevske** bilo je 119 rođjenih prema 153 u godini 1943.; umrlih 301 prema 208 u predprošlj godini i vjenčanih 69 parova prema 80 parova vjenčanih u godini 1943. Broj smrtnosti se nešto povećao u prošlj godini uslijed bombardiranja, kojom prilikom je od neprijateljskog zračnog terora poginulo više nevinih žrtava većinom staraca, djece i bolesnika.

PODPUNO OPADANJE NEZAPOSLENOSTI

"Nova Hrvatska", Zagreb, 25. siječnja 1944.

Tokom prošle godine bila je velika potražnja radne snage na području grada Sarajeva, pa je obzirom na to **bio vrlo malen broj nezaposlenih radnika**. Osobito se mogla primietiti potražnja stručnih radnika.

U minuloj godini obratilo je **Javnom uredu rada** svega 581 radnik i 475 radnica za posredovanje u zaposlenju, a ova je ustanova izdala u ime pomoći oko 800 tisuća Kuna.

Iz iznesenih brojitbenih podataka najbolje se vidi, da je u gradu Sarajevu podpuno opadanje nezaposlenosti kraj velike potražnje radne snage.

"S GLASBOM U NOVU GODINU"

Priredba 1. siječnja 1944. u 10.30 sati u Velikom Kazalištu

"Nova Hrvatska", Zagreb, 21. prosinca 1943.

Odgojni odjel Ministarstva oružanih snaga i njemački promičbeni odsjek "Jugoiztok", priređuje dne 1. siječnja 1944. u 10.30 sati uz krugovalni prienos priredbe u Hrvatskom državnom kazalištu u Zagrebu, pod naslovom "S glasbom u Novu Godinu". Na ovoj priredbi sudjeluje hrvatska i njemačka vojna glasba.

Na Novu Godinu u jutro oko 8 sati proći će gradom 3 glasbe svirajući budnice, nakon čega će dvije glasbe održati javni koncert na Pejačevićevom i Jelačićevom trgu.

»Ja sam znao i prije 8 godina ja sam napisao, da će doći novi svjetski rat, i napisao sam, kako će teći i kako će svršiti. I to se je izpunilo. Došao je novi svjetski rat, jer je morao doći, jer Europa i svijet ne mogu živjeti na temelju papirnih mirovnih ugovora, nego samo na živim potrebama i na razmjeru snaga između pojedinih naroda. I danas u Europi nema više ništa od onoga, što je bilo papirnim mirovnim ugovorima napisano.«

POGLAVNIK

BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (2)

Martina Grahek Ravančić, magistarski rad, prof. dr. sc. Ivo Goldstein, mentor, Zagreb, 2006.

Veliki doprinos pri rasvjetljavanju događaja s kraja Drugoga svjetskog rata u emigraciji (i kasnije) učinjen je u okviru časopisa **"Hrvatska revija"** koji su 1951. godine pokrenuli Antun Bonifačić i Vinko Nikolić. Različiti prilogi (od eseja do proze), nude nam brojna sjećanja, postavljaju, još uvijek aktualna pitanja, te nude raznolike odgovore. Osim ovog časopisa veći broj zanimljivih članaka pronalazimo i u **"Novoj Hrvatskoj"** (London) i **"Drini"** (Madrid).

Među izdanjima Knjižnice Hrvatske revije, svakako valja izdvojiti zbornik **"Bleiburg: uzroci i posljedice"**, objavljen 1988. (München-Barcelona), u spomen četrdesete godišnjice bleiburške tragedije. Veliki broj znanstvenih priloga (analiza i povijesnih tekstova), prigodnih radova (uspomena i svjedočanstava), te literarnog i slikovnog materijala, okupljenih pod uredništvom Vinka Nikolića i danas predstavlja značajan doprinos proučavanju bleiburške tragedije. Radi toga je i ovaj naslov (neznatno ispravljen i dopunjen) objavljen nanovo 1998. u Zagrebu.

Vrijedan prilog pri rasvjetljavanju ove teme predstavljaju knjige **Ante Belje "Yugoslavia. Genocid. A Documented Analysis/Jugoslavia, genocid. Dokumentarna analiza"** (Sudbury 1985.), **"Yu – genocid. Bleiburg, Križni put, Udba"** (Zagreb – Toronto

1990.), **"Yu – genocid. Bleiburg, Death marches, Udba (Yugoslav secret police)"** (Toronto – Zagreb 1995.), u kojima autor donosi najzanimljivije isječke iz dotada objavljene literature, te kroz njih prati kronologiju događanja.

Pri sagledavanju ukupne problematike, važno je spomenuti brojne radove jugoslavenske službene historiografije i vojne literature koja se bavi posljednjim danima Drugoga svjetskog rata na području Jugoslavije. Veliki broj autora, poput Narcise Lengel-Krizman, Fikrete Jelić-Butić i Bogdana Krizmana **piše prema postojećim okolnostima.**

Važan pregled dokumenata vezanih uz završne operacije nude nam **"Zbornici dokumenata i podataka o narodnooslobodilačkom ratu jugoslavenskih naroda"** u izdanju Vojnog historijskog instituta (Beograd 1949.-1986.), posebice tom XI. (**Završne operacije za oslobođenje Jugoslavije**, knjiga 1.-4.), te tom XII. (**Nemačka dokumenta**, knjiga 1.-4.).

Veliki dio literature opisuje završne operacije na području Hrvatske i Slovenije, tj. događaje na austrijsko-slovenskoj granici, no tek manji dio spominje sporne bleiburške trenutke. Iz brojnih naslova izdvojila bih knjigu **"Završne operacije za oslobođenje Jugoslavije 1944. – 1945."** (Beograd 1957.), te zbornik **"Za pobjedu i slobodu**

Povlačenje prema Austriji: Šoštanj 9. svibnja 1945.

– Završne operacije za oslobođenje Jugoslavije (učesnici govore)" (Beograd 1986.). Veći broj osoba koje su sudjelovale u završnim operacijama ostavio je memoarske zapise, u kojima je, vidno prisutan prilično jednostran prikaz događaja, ne spominjući kasnije sudbine mnogih zarobljenika. Tako je primjerice **Milan Basta** 1963. (Zagreb), prvi iz redova pobjednika, objavio knjigu **"Rat posle rata. Pavelićevi generali se predaju"**. Vrijedno svjedočanstvo ostavio je i zapovjednik Treće armije **Kosta Nađ** u knjizi **"Pobeda"** (Zagreb 1980.). Koristan prilog predstavlja i knjiga **"Konačno oslobođenje (Sjećanja i obrade)" Petra S. Brajovića**, objavljena 1983. u Zagrebu. Možda najrelevantnije podatke donosi nam knjiga **Mladenka Colića "Pregled operacija na jugoslovenskom ratištu 1941.–1945."**, objavljena u Beogradu 1988. godine.

Nove pomake pri razjašnjavanju bleiburške problematike predstavljaju istraživanja britanskog povjesničara **Nikolaja Tolstoya**. Njegovi radovi prvenstveno se bave sudbinama Koza-

ka i Vlasovaca, koji su se u svibnju 1945. godine predali Britanskoj armiji, no oni ujedno predstavljaju i nezaobilaznu literaturu kada se govori o brojnim savezničkim postrojbama Trećeg Reicha s prostora

Jugoslavije (domobrani i ustaše iz NDH, slovenski domobrani i pripadnici raznih srpskih i crnogorskih četničkih skupina). Prvi korak predstavljala je knjiga **"The Victims of Yalta"**, objavljena 1977. i 1986. u Londonu, dok je podosta pažnje privukao zanimljiv članak **"The Klagenfurt Conspiracy – War Crimes & Diplomatic Secrets"** objavljen

u časopisu "Encounter" (London 1983.), u kojem Tolstoy postavlja tezu o **postojanju "zavjere" skovane u Klagenfurtu**, prema kojoj je mnoštvo vojske i civila s područja Jugoslavije, izručeno Titu. Sveobuhvatnu analizu izručenja u svibnju 1945. Tolstoy obrađuje u knjizi **"The Minister and the Massacres"** (London 1986.), koja je zbog velike aktualnosti 1991. (Zagreb) prevedena na hrvatski pod naslovom **"Ministar i pokolji. Bleiburg i Kočevski Rog 1945."** U knjizi, pišući o izručenjima navodi dva slučaja i dvije nepovezane odgovornosti (predaja 15. svibnja 1945. na Bleiburškom polju i postupna izručenja iz logora Viktring), te glavnu odgovornost za izručenja pripisuje Haroldu Macmillanu (ministar – rezident britanske vlade pri savezničkom zapovjedništvu za Sredozemlje, kasnije britanski premijer) i Tobyu Lawu (lord Aldington).

Tolstoyeve spoznaje pokrenule su čitav projekt, potaknut od britanskog Ministarstva obrane, koji

je 1988. godine (London) rezultirao spisom **"Interim Report on An Enquiry Into the Repatriation of Surrendered Enemy Personnel to the Soviet Union and Yugoslavia From Aus-**

Njemački oklopni vlak zaustavljen na pruzi

tria in May 1945 and the Alleged 'Klagenfurt Conspiracy'" (Prethodni izvještaj o jednom istraživanju u vezi s izručenjem zarobljenog neprijateljskog osoblja Sovjetskom Savezu i Jugoslaviji iz Austrije, u svibnju 1945. i o navodnoj "klagenfurtskoj zavjeri"), čiji su autori brigadni generali Anthony Cowgill i Teddy Tryon-Wilson, lord Thomas Brimelow, te povjesničar Christopher Booker.

Tzv. "Cowgillov izvještaj", kojem je bila namjera obraniti ugled britanske vojske, obradio je Dario Bekić u članku **"Slučaj Bleiburg: nova istraživanja, nova iskušnja"**, objavljenom u "Časopisu za suvremenu povijest" (god. 21., br. 1-3, Zagreb, 1989.) i tako otvorio pitanje Bleiburga i "križnog puta" u hrvatskoj historiografiji. Sam autor navodi kako je cijeli projekt ostao "ambivalentan", nastojeći odgovornima prikazati osobe na niskoj diplomatsko-vojnoj hijerarhiji.

Od devedesetih godina prošlog

stojeca bleiburški i poslijebleiburški događaji privlače mnogo pažnje, stoga je u posljednjih petnaestak godina objavljen veliki broj naslova (Hrvatska, Slovenija, Bosna i Hercegovina, Srbija i Crna Gora), koji nastoje približiti i pojasniti događaje s kraja Drugoga svjetskog rata. Prvi pomak predstavlja zbornik (ur. Mirko Grčić) **"Otvoreni dossier: Bleiburg"** (Zagreb 1990.), u kojem su prikupljeni, svi tada aktualni prilozi, neka dostupna svjedočanstva, te brojne fotografije. Za samo tri tjedna kompletna naklada bila je rasprodana, pa je ubrzo

objavljeno drugo, dopunjeno izdanje. Kao nastavak istraživanja 1991. godine (Zagreb) objavljena je i knjiga **Borisa Vlašića i Aleksandra Vojinovića, "Križni put"**, u kojoj je prikupljen veći broj svjedočanstava, koji su nedugo prije toga objavljeni u časopisu "Start" (1990.).

Valja spomenuti zbornike koji su objavljeni povodom održavanja Međunarodnih znanstvenih simpozija o Bleiburgu i "križnom putu". Godine 1993. (Zagreb), objavljen je prvi zbornik **"U Bleiburgu iskra"** (ur. Jozo Marević). Konceptijski, pod istim uredništvom, prate ga zbornici **"Od Bleiburga do naših dana"** (Zagreb 1994.) i **"50 godina Bleiburga"** (Zagreb 1995.). Iste godine, u Zagrebu su objavljeni i zbornici **"Bleiburg 1945.-1995."** (ur. Anđelko Mijatović), te **"Spomenica povodom 50-te obljetnice Bleiburga i Križnog puta 1945. – 1995."** (ur. Mirko Valentić). Svi ovi naslovi donose čitav niz znanstvenih, prigodničarskih i autobiografskih

priloga koji su potrebni i korisni pri istraživanju.

Osim ovih naslova, zanimljive su još različite monografije, žrtvoslovi i prilogi koji se bave pitanjem broja žrtava, brojne kronologije i sinteze, enciklopedije i leksikoni, te najbrojnija memoarska literatura.

Pokušavajući sumirati ukupnu literaturu, sistematiziranu u tri cjeline, nameće se razmišljanje kako je hrvatsko iseljeničtvo, barem što se tiče ove teme, odradilo "veliki posao". Bleiburška tragedija godinama je predstavljala bitan dio nacionalnog identiteta oko kojega se okupljalo iseljeničtvo. Brojni naslovi objavljeni u emigraciji, iako svojim sadržajem najčešće memoarske prirode, donose veliki broj izvornih sjećanja i svjedočanstava. Većinu njih zabilježili su "obični ljudi" koji su proživjeli svibanj 1945. Jedan (manji) dio odnosi se i na zapise koje su sastavili pripadnici političkog, vojnog i kulturnog vrha NDH. Svi oni nastoje spomenute događaje istrgnuti zaboravu vremena, te glasnije progovoriti o dugo prešućivanim događajima iz same završnice Drugoga svjetskoga rata. Iako je i među samom emigracijom (raseljenom po cijelom svijetu) postojao niz nerazjašnjenih problema i nesuglasica, dokumentarnost ovih sjećanja ima svoj nepobitni značaj pri ukupnom istraživanju ove problematike. Osim toga, važno je spomenuti, kako je iseljenicima, u to vrijeme bila dostupna i neka, doduše, rijetka literatura engleskog i njemačkog govornog područja, koja je u svojim istraživanjima doticala i okolnosti stradanja na Bleiburgu i duž "križnih putova". Unatoč

velikim zalaganjima, ipak je izostala znanstvena obrada ove teme. Tome se ne treba mnogo čuditi s obzirom da je za takvo što trebalo konzultirati i inače nedostupnu građu koja se nalazila u jugoslavenskim arhivima.

Literatura objavljena u Jugoslaviji svakako nije pripomogla rasvjetljavanju ukupnog problema, već ga je uporno pokušavala prikriti. Historiografska literatura objavljena u tom razdoblju nije izlazila van interesnih okvira određenih od strane političkog sustava. Brojna literatura koja opisuje završne operacije uglavnom

Njemačke i hrvatska jedinice na povlačenju: kod Šoštanja 9. svibnja 1945.

ne navodi okolnosti stradanja, već daje samo sumarne podatke koji tek indirektno upućuju na sporne događaje. S druge strane sjećanja pripadnika JA koja su objavljena u više navrata, spominju bleiburške događaje, nudeći "pobjedničku perspektivu". No, bez obzira na opći dojam ova literatura nudi dio informacija (barem što se tiče broja žrtava, kao jednog od najvažnijih pitanja ukupnog problema) koje se moraju konzultirati ukoliko se želi objektivnije raspravljati i zaključivati o broju žrtava i stradalnika.

Početak devedesetih i "novo vrijeme" otvorili su prostor za konkretnija istraživanja. U početku

je jasno vidljiv ujedinjeni rad domaćih autora i emigracije, koja je cijelo vrijeme boravka u iseljeničtvu, kroz Bleiburšku tragediju iščekivala ponovnu uspostavu samostalne države. Početni zanos rezultirao je i nekim danas zanimljivim radovima, koji su probijali dugovremenu šutnju. Dio do tada nedostupne, emigrantske literature dočekaao je i svoje domovinsko izdanje. Brojna sjećanja ponudila su velike mogućnosti (re)interpretacija, no ipak veliki dio njih poslužio je tek kao sastavnica probuđenog nacionalnog ponosa. O Bleiburgu su pisali povjesničari, novinari, književnici, politolozi i svi oni koji su "poznavali" temu. U prvih pet godina održavani su skupovi o Bleiburgu i "križnom putu", no kako je vrijeme odmicalo je njavao je, čini se i žar za "znanstvenim obračunom". Dio tada iznesenih teza, kasnije je korigiran ili barem ublažen.

No, bez obzira, poslijeratna događanja i dalje su tema velikog broja novih naslova, koji ipak nisu, barem do sada, ponudili sustavan i cjelovit znanstveni prikaz. Na istom tragu ostala su i djelovanja (ili barem nastojanja) brojnih Komisija i udruga, koje očito nisu imale dovoljnu potporu države. Prema svemu, **čini se da nije postojala (ili ne postoji) prava namjera da se potraže točniji odgovori**, ostavljajući tako prostora za uvijek prisutne dnevno-političke manipulacije. Prema tome, u postojećem stanju brojna emigrantska (i kasnija) memoaristika, koliko god historiografija bila često podozriva prema njoj, predstavlja jedne od rijetkih izvora (primarnih ili sekundarnih)

Kolone bjegunaca

za ovu temu. I, ma koliko bi mi voljeli vjerovati, dosadašnja istraživanja (uz pojedine izuzetke) nisu se izdigla puno iznad spomenute granice. O pojedinačnom značaju i doprinosu svakog naslova, pri znanstvenoj analizi ove problematike detaljnije ću iznijeti kroz kronološki pregled događaja.

POVLAČENJE ORUŽANIH SNAGA NDH I CIVILA U SVIBNJU 1945.

Političke i ratne prilike u Europi koncem 1944. godine označene su nadiranjem protuosovinskih savezničkih snaga. Pobjeda kod Staljingrada (veljača 1943.), obilježila je definitivni prelazak inicijative na savezničku stranu, što je omogućilo njihovo daljnje nastupanje na svim ratističima. Od lipnja 1943. napredovanje se nastavlja u Italiji, godinu dana kasnije u Normandiji, a od kolovoza 1944. i u južnoj Francuskoj. Ove operacije, od jeseni 1944., prati i opće napredovanje u zapadnoj Europi. Koncem 1944. savezničke snage već su bile na njemačkim granicama u Belgiji i Francuskoj, te u Italiji nadomak doline rijeke Po. Na istočnom bojištu Crvena armija napredovala je kroz Bjelorusiju, Ukrajinu, od ljeta 1944. kroz Rumunjsku i Bugarsku, te od jeseni 1944.

kroz Mađarsku, Čehoslovačku, te kroz Jugoslaviju do Beograda. Važan čimbenik bio je i raspad njemačke bojišnice u Grčkoj, kao i povlačenje njemačke skupine armija E kroz Makedoniju, Albaniju, Crnu Goru, Bosnu i Hercegovinu sve do Zagreba i dalje na zapad.

Početak svibnja 1945. godine kraj Drugoga svjetskog rata bio je samo pitanje dana. Izbijanjem Crvene armije na Odru i Nisu, težište operacija usmjereno je u berlinskom pravcu. U nizu operacija **Crvena armija zauzela je Beč (13. IV.), te u konačnici Berlin (2.V.)¹.** Na konačni ishod upućivali su i uspjesi Zapadnih saveznika u borbi protiv Nijemaca u Italiji (29. IV. u Veneciji je potpisana kapitulacija tamošnjih njemačkih snaga), kao i na zapadnoj bojišnici u Njemačkoj i Austriji (**zauzimanjem Münchena 28. IV. i Linza 5.V.**). Takva konstelacija sila i odnosa uvelike je odredila politički i ratni položaj Nezavisne Države Hrvatske u to vrijeme².

Uspješnom vojnom napredovanju prethodili su i politički događaji tj. konferencije (sastanci) savezničkih čelnika. (npr. Moskovska konferencija u listopadu 1943., Teheranska konferencija u prosincu 1943., konferencija u Dumberton Oaksu kolovoz-listopad 1944., konferencija u Quebecu u listopadu 1944., te možda najznačajnija, za ovo pitanje, konferencija u Jalti na Krimu, u veljači 1945. godine)³.

Cjelokupno stanje, kao i činjenica da je **NDH jedina u Europi dočekala početak 1945. kao saveznica Trećeg Reicha** (Italija je kapitulirala u rujnu 1943., Rumunjska u kolovozu 1944., Bugarska i Finska u rujnu 1944., a Mađarska u prosincu 1944.) utjecalo je na sužavanje područja NDH, posebice od jeseni 1944. godine⁴.

U ožujku 1945. sovjetsko-njemačka bojišnica protezala se linijom Odra – Slovačke Rudne planine – Esterg – Blatno jezero – uz, i **kroz područje NDH – Drava – Dunav – Bosut – ušće Drine – Brčko – Doboj – Sarajevo – Banja Luka – Bihać – Gospić – Karlobag.** Sve bržim napredovanjem Zapadnih saveznika, linija bojišnice na prostoru NDH značajno se sužavala, zaokružujući prostor između Bilogore, rijeka Ilove i Une te prilaza Karlovcu⁵.

¹ Oslobođilački rat naroda Jugoslavije 1941.-1945. (od drugog zasjedanja AVNOJ-a do konačne pobjede), ur. Velimir Terzić (Beograd, 1965.), 581., 623.

² Stjepan Kerečin, "Svetski rat, Drugi", Vojna enciklopedija, sv. 9., ur. Nikola Gažević (Beograd 1975.), 437.-455.

³ O sporazumu u Jalti i odgovornosti za prisilnu repatrijaciju velikog broja ljudi u svibnju 1945., te o zaštiti propisanoj Ženevskim konvencijama može se naći u: Michael MCADAMS, "Yalta and Bleiburg Tragedy", u: Od Bleiburga do naših dana, gl. ur. Jozo Marević (Zagreb 1994.), 93.-101.

⁴ Ivo PERIĆ, "Slom Nezavisne Države Hrvatske u proljeće 1945. godine", Vjesnik HAZU, Zagreb 1995., br. 4-5, 51.-55.; Vidjeti i: I. PERIĆ, "Hrvatska u vrijeme Drugoga svjetskoga rata", u: Spomenica. Bleiburg 1945. – 1995., ur. Mirko Valentić (Zagreb 1995.), 25.-28.

⁵ S. Kerečin, "Svetski rat, Drugi", Vojna enciklopedija, sv. 9., 446.-447.; Vidjeti i: Anđelko MIJATOVIĆ, "Politički i vojnički kraj NDH", Časopis za suvremenu povijest (dalje: ČSP), 23/1995., br. 3, 498.

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (22)

Prema knjizi: **Marko Samardžija – JEZIČNI PURIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 39 (2)

Ni izraza zaziv ne nalazimo u Broz-Ivekovićevom rječniku, nego tamo imamo zazivati i zazivanje, ali značenja jednog i drugog izraza ne mogu se primijeniti na zaziv Duha Svetoga. U knjizi Handwörterbuch des duetschen und illirischen Sprache od Rud. A. Frölicha, Wien 1854., nalazimo za izraz Anrufung prijevod zaziv, zazivanje, molba, prošnja i t. d. Šamšalovićev rječnik nema izraza zaziv.

Uza sve to, što naši rječnici pokazuju nesigurnost u pogledu izraza zaziv, nama je taj izraz bezuvjetno potreban. Birajući dakle između riječi saziv i zaziv (Duha Svetoga), mi ćemo svako pristati uz pisca spomenute bilješke u pokrajinskim novinama i odlučiti se za z a z i v. Izraz zazivanje također ne bi bio loš, ali kako razlikujemo doziv i dozivanje po trajnosti radnje, tako ćemo uzeti i pojam z a z i v za događaj, koji se zbiva jedamput u školskoj godini.

Drugo je pitanje, koje pisac spomenute bilješke potiče, to, da su djeca "primila saziv Duha Svetoga". I tu pisac ima pravo. Novi-

nar, koji je tako napisao, sigurno se nalazio pod utjecajem fraze, da su na pr. djeca "primila sv. Pričest", da je klerik "primio sv. Red", da je bolesnik "primio Sakramente umirućih" i t. d. Duha Svetoga možemo primiti na pr. u sv. Potvrdi, koja je sjećanje na događaj, kada je Isus svojim učenicima poslao Duha Svetoga. O tom primanju Duha Svetoga imamo primjera i u Akademskom rječniku: "Postavljahu ruku svrhu nji i primahu duha svetoga", "Primate duh sveti", "Pokle apostoli duh sveti prijahu", i t. d. Možda je tu djelovao i izraz "primiti poziv", ali iako možemo primiti poziv, zaziva ne možemo nikako.

HRVATSKI JEZIK I BIBLIJSKI STIL (8)

prof. dr. sc. Ivo Pranjković,
Zagreb

Slične je provenijencije, ali različitoga značenja, poraba toga prijedloga (također s instrumentalom) u prijedložno-padežnim izrazima tipa *pod prilikama kruha, pod obličjem kruha i vina* i sl. (usp. Rišner 2001: 234).

U takvim primjerima riječ je o vrlo složenom, apstraktnom značenju kojemu su svojstvene nijanse načina, z a m j e n e (supstitutivnosti) i usporedbe, usp. *Pričestili su se (tijelom i krvlju Isusa Krista) pod prilikama kruha i vina*.

Usporedivi su s

Silazak Duha Svetoga

takvim konstrukcijama i prijedložno-padežni izrazi s prijedlogom *na* i akuzativom, npr. *Premilostivi Bože, tebi na hvalu i slavu prinosimo ovu žrtvu*, u kojima je riječ o značenju namjene (molitve se šalju Bogu, a namijenjene su njegovoj hvali i slavi). Da je doista tako, vidi se po to-

me što je prijedlog *na* u takvim konstrukcijama zamjenjiv prijedlogom *za*, usp. *Tebi za hvalu i slavu prinosimo ovu*

žrtvu i sl. (usp. također Rišner 2001: 246-247).

Kao svojevrsni biblizam, odnosno arhaizam i/ili osobitost starijih biblijskih tekstova obilježena je i poraba posve zastarjeloga prijedloga **ob** (koji se u suvremenom jeziku kao samostalan prijedlog više uopće ne pojavljuje u tom obliku) u prostornome (mjesnome) značenju u izričajima tipa *Sjedi ob desnu Boga Oca* i sl. (usp. Rišner 2001: 198-199).

VLASTITA IMENA (26)

„Hrvatski pravopis“, Zagreb, 1944.

Jednočlana imena

11. zajednički nazivi mitskih bića: *titan, nimfa, najada, driada, menada, faun, satir, sirena, muza, gracija, hora, harita, furija, harpija, lemuri, erinje, lari, penati, geniji; rusalka, valkara; hurija* i t. d.

mr. sc. LUJO MEDVIDOVIĆ: CASTUS I PRAVDA (17)

ALFA, Zagreb, 2009. – str. 290

Priredio: *dr. sc. Tomislav Dragun*, Zagreb

XXVII. CRKVA KRISTA KRALJA

"Naziv je današnje župne crkve u Lokvičićima, sagrađene 1938. Na otočiću Stari Manastir nalaze se ruševine stare crkve, za koju se ne zna kad je prvi put sagrađena i tko ju je gradio, je li to dobri Gavanov sluga svoj zavjet izvršio, ili netko drugi na koga je zavjet prenio? Tko ju je sve rušio i obnavljao – ne zna se."

XXVIII. I DANAS SE PRONOSI

"San koji je fra Mijo iznosio."

XXIX. IMOTSKI KODEKS!

"Predaja govori da je fra Mijo Runović u Imotski donio bogatu biblioteku. Nešto je ostalo sačuvano, a nešto se pogubilo u zbjezgovima. Među sačuvanim knjigama izdvaja se osobni dan pape Pija V. – javnosti nepoznat i neobjavljen Ciceronov kodeks."

XXX. PUTNE CRTE

"Fra Ivana Tonkovića objavljene u zadarskom Narodnom listu od 1886. do 1890., to 'suho blago našega jezika', prenose dio Zabilježnja za uspomenu imotskih franjevac sastavljenih na otočiću Stari Manastir među kojima se izdvaja, za ovu pripovijest posebno značajan, opis nesreće koja se dogodila u nedjelju 17. listopada 1779. na 'Brigu (brdu) kod Jezera od strane skoglicza (školjića, otočića) Staroga Manastira', kad u strašnoj nepogodi 'odside (odsječe se) vas jedan Brugh (brijeg, burg, kula) i ode u Jezero' ter 'zemglia (zemlja) pritischie (zatrapa) scest (šest) Lagiah (lađa) i devet gliudi koj ugnima biaju (koji u njima bijahu)'."

XXXI. NASTARIJI JELOVNIK

"Imotskoga kraja zapisan je u istoj knjizi, zapravo prepisan iz pisanoga Vizitacijskog izvješća za Provinciju Bosnu Srebrnu koje je po odluci vrhovnog generala iz 1639. sastavio 'pohoditelj i predsjednik franjevačkog Zbora ot. Pavao Pellizer iz Rovinja' – vrijedan i učen čovjek."

"Samostan Imota smješten je na spomenutom otočiću – Starom Manastiru, u okviru Lokvičića i Postranja."

Otočić Manastir

Sedmi dan potrage

XXXII. RIJEČ "KAMELOT"

"Na keltskom jeziku odgovara riječi kojom se ime- nuje kostrijet – runo jarca kozoroga, čije su meso blagovali Sol i Mitra za okruglim stolom na gozbi prikazanoj u Postranju."

Kamelot je i naziv dvorca kralja Artura, koji očito nije bio dvorac u srednjovjekovnom smislu, već vojničko naselje podignuto od šatora napravljenih od kozje dlake, koja je bila ne samo odlična zaštita od nevremena, nego i kao izravna simbolička veza s mitskim jarcem kozorogom – vratima za izlaz iz tegobnog procesa pročišćenja duše.

Okrugli stol koji je mogao postojati u tom okruženju mogao je biti upravo mitraička menza triples, tronožac ili sinija. Na to upućuju etički sadržaji koji su živjeli na tom dvoru, ali i dijelova mita: Mitra kao oličenje kreposti rođen je iz stijene; Excalibur – nepobjediv mač zakonite moći kralja Artura, zaboden u stijenu te ga na svjetlo sunca može iščupati samo onaj vitez koji je iznimno snažan u duhu kreposti, koji će nakon tog čina, biti okrunjen za kralja. Zar ta dva navoda o okruglom stolu kao središtu etičkih sadržaja i kamenu kao rodilištu najvećih vrijednosti ne potvrđuju štovanje istih obilježja mitraičkog kulta zajedničkih Lokvičićima, Postranju, Podstrani i Kamelotu?"

BAZALO (18)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Ivan je previše živio u sebi, a da bi bio mogao posvećivati pažnju i ljepotama golog surog kamenja, kroz koje je prolazilo i koje ga je nadvisivalo sve do najviših Velebitovih vrhova. To nije opažao, al je neprestano nosio u podsviesti osjećaj, da se sad kreće izpod onog svetog mjesta, na kom je vidio Gospodina u njegovoj slavi i ljepoti, te je češće bacao pogled prema gore, al uzalud. Otud nije mogao vidjeti Svetog Brda. Lagano je gackao dalje, odmičući teškim seljačkim koracima, ko da svakog odvaljuje od stanca kamena il ga izvlači izpod najveće hrpe golemih kamenih ploča. Gega lagano, odmjereno, bacajući poglede u smjeru mirisa, koji mu dopiru u nos od trava, koje on pozna i koje ne će da ostavi na životu, jer zna, da će mrtve više koristiti čovjeku i tako bolje poslužiti namjerama Sveznajućeg i izvršiti svoje životano poslanje. Na ovaj je razplet misli Ivan dolazio vazda, kad bi se god mašio rukom, da prekine bilo koji život: koja mu je zadaća, čemu će i na koji način najbolje poslužiti?!

Iz Karlobaga je krenuo uza stranu, jer nije ni kanio ići u Senj. To je tek tako rekao onoj ženi na Docima, da se rieši njezina izpitivanja. Pravog cilja nije imao, al je osjetio, da je ovo pravi put prema kući, jer je

već nabrao dosta trava, dosta se je nasamovao, dosta je proživio u sebi, šuteći i prepuštajući se struji samog života, bez ikakvih valova, bez ikakvih uzbuđenja i treptaja pod uplivom vanjskih sila. Dosta je.

Velebitska bukva

9.

Sva je priroda klikkala u svadbenom zanosu, gora se odievala razpjevanim zelenilom, livade se pomlađivale, a ptice obiestno lepršale po zraku, sklapale prijateljstva, slagale parove i spremale se na pravljenje gnjezda za novo pokoljenje, koje će ih nastaviti u vječnosti stvaranja i pretvaranja.

Ivan je otvorio i dušu i tielo za te ljepote, pa je silazio niz Velebitove obronke kao na krilima, osjećajući u svakoj žilici i u svakom mišiću strujanje novoga proljeća, koje se je razpjevalo

na sve četiri strane svieta. I njegova je duša pjevala i klikkala u zanosu i sreći, a ćutila su mu se topila u opojnosti ljepota, koje su osjećala.

U zraku se je sustizalo, izpreplitalo i motalo u kovitlac pjevanje ptica, zujanje kukaca, bleljanje stada ovaca i podcikivanje muške i ženske mladeži, te je sluh svakog časa bio u opasnosti bilo da utrne od tolike živahnosti i naleta il da se slomi pod nasrtajem nabubrele mladosti svake vrste i svakog roda, a sve u ljubavnom naletu i snazi.

Livade su oblačile svadbenu ruho, gora je već sva nabubrila, a gdjegod i prolizala, vode su bistre poput djetinjih suza, nebo je svakog jutra i večera u stotini boja, te se oči ne mogu nagledati nit mogu izdržati svu tu ljepotu probuđenog proljeća, koje se je ukrasilo kao svadbena postelja. Nedostaju sposobnosti ljudskog oka, da uhvate sve ljepote, sva prelijevanja i sva stapanja čarobnih boja, koje stvara priroda sebi i svojima, koje želi zavesti na ljubavnu opojnost.

I zvukovi i boje su čudesna, no mirisi su čudesna nad čudesima, koja se dadu samo naslućivati. Ivanu je bilo dano, da je mogao osjetiti mnogo više, nego ostali ljudi pa je išao kao pomaman, kao vilen i sulud, uzdignute glave i razvaljenih nosnica. Mirisala je svježna trava, mirisalo je mlado lišće, mirisali su nabubrela pupovi, mirisale su životinje

i ljudi, mirisala je ciela živa priroda sokovima novog života, čežnje i ljubavnog zanosa, no sve je te mirise nadvisivao i potiskivao u pozadinu miris svježje zemlje. Ona je ležala mirna, tiha i sretna poslije dugotrajnog zimskog zagrljaja dubokog sniega, s kojim je prespavala velik komad jeseni, cilu zimu i prve tračke ranog proljeća. I sad se, kao mlada nevjesta, krepka, čila, zdrava, spremna na novi život i nove životne čudesne zadaće pruža podatna, ljubka i opojna, čekajući svog zaručnika - plodonosno proljeće sa svim sjemenjem, koje je Stvoritelj ostavio, da oplodi utrobu matere zemlje, najdivnije nevjeste i najvjernije i najodanije žene i majke. Njezin miris je nad svim zemaljskim mirisima, jer je on već sam sa sobom - život i sreća.

Ivan je slušao zvukove, gledao boje i upijao mirise, leteći ne samo mislima nego doista i tielom kao da ima krila. Nije ni osjetio, kako se je popeo na vrh više Karlobaga i onda se počeo spuštati nizbrdice. Sve je to bio samo neki san, u kom je on imao nadnaravna svojstva i njime se služio kao što se inače čovjek služi štapom il komadom odiela.

Sve mu je pjevalo, sve mu je sievalo najčudesnijim bojama. Sve mu je najjopojnije mirisalo, sve se je cjelivalo i zamiralo u zanosu stvaranja i ljubavi ---

On je sve to osjećao, u svemu se topio i u svemu se naslađivao tako živo i sviestno, da je češ-

će uhvatio na usnama zametak uzkljka od veselja i sreće. Ipak nije glasno klicao baš kao što je tjelesno, ćulno bio daleko od osjećaja, koji bi bili u njemu mogli probuditi i jednu misao, koja ne bi bila u savršenom skladu s najnevinijim ćuvstvima duše novorođenćeta na majćinim grudima. Koliko je on god bio osjećajan kao najnježniji potresomjer, toliko je bio u isto vrieme tvrd, upravo mrtav za svaki osjećaj tjelesne ljubavi i nagnuća prema ženama. Tu je njegova muževnost spavala najdubljim snom zadovoljna dječaka.

Bukva

Idući prema Gospiću nije ubrao skoro ni jedne jedine travćice, jer nije našao ni jedne, koje ne bi bilo i kod njegove kuće, a osim toga je bio i previše zao kupljen prirodnim pojavama, koje su na njega navaljivale u neprekidnim slapovima kao uzburkano more. Sad se je bavio samo uživanjem i posve se prepuštio tom osjećaju blaženog zadovoljstva i sreće.

Pomišljao je, kako bi najvolio, da Gospić obiđe, te da se u nj ni ne svrati. Tamo ima dosta

znanaca, pa ako se na kog namjeri, ne će ga se moći riešiti. Uz najbolju volju nije mogao skrenuti s ceste, dok ne pređe preko mosta na rieci Lici, jer ne može nikako drugaćije doći na drugu stranu, osim, ako bi još izdaleka obišao izpod Velebita sve potokel! Tad bi mogao redom planina sve do Egeljca do otćuhove kuće. Pogled mu se je često otimao na Sveto Brdo, al ipak nije kanio u Velebit ni gore ni podnožjem, jer je bilo u njemu ustaljeno, da ide kući. Zašto je to baš važno, nije znao, pa nije ni osjećao, da je osobito važno, da ide k njoj, al je bilo sigurno, da će to učiniti. S tog je ustrajno napredovao i bez velikog unutaršnjeg opiranja udario ravnom cestom u grad.

Sunce je već bilo zavagnulo nad Sveto Brdo toliko, da se je svakog ćasa moglo survati preko njega u provaliju. Radilo se samo o kratkom vremenu, kako je Ivan ustanovio, bacajući

ćesto toliko pogled na Sveto Brdo. Baveći se pitanjem, da li će sunce skoro upoćinuti, nije mu došla u sviest slika, koja ga je inaće vjećno ćekala na tom Svetom vrhuncu. Jednostavno nije na nju pomišljao, pa je onda nije ni vidio. Vidio je samo sunce, kome je svaki ćas prietila opasnost, da se strovali u bezdanku iza Svetog Brda. Ćinilo mu se, da je tik pod Svetim Brdom, pa je s tog zalazak sunca bio za njega posve nov doživljaj, jer ga još nikad nije gledao iz takove blizine. Kad je ono bio

na Velebitu, u Dušicama, vidio je, da sunce zalazi daleko iza Velebita, te mu je bilo daleko, a kad ga sad gleda ovdalen, čini mu se, da će zaći još nešto prije Svetog Brda, više prema istoku od samog vrhunca, te bi ga mogao još uhvatiti rukom i spasiti ga od naglog pada. Vrh je Velebitovih glavica bio kao jedna cjelina, spojena dugom užarenom crtom, te je bilo veliko veselje i uživanje promatrati toliku ljepotu.

Bez razmišljanja je sašao s ceste i sjeo na rub jarka, koji je tekao s obje strane. Istom kad je sjeo, osjetio, kako mu je bilo potrebno, da to učini i da se odmori. U nogama mu je vario umor kao uzburjani mravi, a tabani su ga pekli. Pomisli, da bi bilo najpametnije, da se sazuje i da se tu negdje stisne pod drvo ili pod staru ploču, da prenoći. Ogleđavao se je, da li će opaziti zgodno mjesto, kad osjetiti i sluhom i njuhom, da netko dolazi. Miris je bio muža i ženske, a koraci dvostruki. Miris mu je mužkarčev bio tvrd i odbojan, dok je žena slala u zrak zrake dobre i poletne duše, koja je lagana kao leptir, kad leti od cvjeta na cviet. Jest bilo nešto još, što nije pravo mogao ocieniti u tom mirisu, ali - nije mu bilo ugodno i bunilo ga je, mutilo mu je onaj osjećaj ugodnosti, koji je na prvi mah i najjače osjetio. Sve se je sad približavalo boji mužkarčeva mirisa, te se uznemiri i ustane. Osjetio je potrebu, da bude na nogama kao da je očekivao napadaj.

Prešao je preko jarka na cestu i stao kao da promatra zalaz sunca, dok je uistinu izpod oka promatrao one, koji će se sad pojaviti iza okuke. Nije čekao nego nekoliko trena i vidje, da se nije prevario, gledajući i promatrajući ih još oriđe, nego ih je njegovo oko moglo dohvatiti. Bio je graničarski častnik sa ženom. Išli su veoma tiesno priljubljeni jedno uz drugo. Kretali su se polako, dostojanstveno i nehajno, te je trebalo dosta, dok su prešli onih stotinjak korčaja, koji su ih razstavljali od Ivana. On je neprekidno tobože promatrao zalaz sunca. Kad su mu se približili, prepoznao je častnika: bio je to kaptan Keht, koji je donedavno bio u Lovincu. Ivan se je iznenadio, kad ga je tu vidio, jer nije uobće ni znao, da je otišao iz Lovinca. Bilo je doduše mnogo o tom govora kod kuće Kresojića, ali se Ivan nije nikad mnogo brinuo za ono, što se je govorilo, ako se nije izravno ticalo njega i ako mu nije tko nametnuo, da baš mora slušati. U ovom slučaju to nije bilo, pa se je s tog iznenadio, kad ga je vidio ovdje.

Kad su mu se približili, skinuo je kapu i pozdravio ih. Častnik je stao tik kraj njega i skoro uzkliknuo:

- Oho?! Koga to vide moje oči?!

Guste šume bukve

Ivan mu ne odgovori ni biele ni crne. Pogled je bacio nenapadno na liepu mladu ženu, koja je bila s častnikom. Pomisli, da bi mogla biti Cuja, al je on nije nikad vidio iz bliza, pa je nije ni poznavao. Ona ga je promatrala nehajno i bez velikog zanimanja.

- Esi se i ti odmetnije u ajduke ka ti i brat Nikola?! - nastavi častnik pitanjima.

Ivan je ostao miran i hladan kao stanac kamen, no na kaptanov se je upit trglja žena i uperila u njega probojan, oštar pogled kao da će ga njime proburaziti s jednog kraja na drugi.

- Koji je to?! - šane žena svom drugu, no još toliko glasno, da je Ivan mogao čuti njezino pitanje, pa on sam odgovori na njega:

- Ja sam Ivan Vrkljan Kresojić! Lajtman je moj rodjeni brat, a i Nikola mi je brat, ne rođeni ka i rođeni!

Izgovorivši te rieči, podignuo je glavu i ustavio pogled na ženinim očima. Držao se je uz-

pravno, kruto i tvrdo kao da će se razprsnuti od sile i snage, koja u njemu brekće i traži izlaza i oduška. Oko njezine je glave u istom času vidio strahovito blatne i mutne misli, u kojima bi se čovjek mogao za čas zagušiti, kad bi dospio u njihovu vlast. I miris je njezina tiela bivao sve teži, ubitačniji i oporiji toliko, da se je Ivan počeo u neprilici i veoma oprezno ogledavati, pomišljajući, kako bi izmakao i oslobodio se tog neugodnog društva. Častnikove su misli izlučivale neodređeniju boju nego ženine. Bile su ljigave, sluzave, ali također mrke, prljave kao razmućen lug.

- A kud se ti vucaš ka pašče brez gospodara?! - upita žena.

Ivan osjeti ubod u srđce i već zausti, da odgovori odlučno i odbojno, no u istom se trenu prene, obori pogled, časak zašuti, a onda reče posve krotko i blago:

- Moj je Stvoritelj i za mene ostavije kakav takav putić, kojim moram ići. I ja idem.

Častnikovo se lice razvedri, skoro se nasmieši i reče ženi:

- To ti je Ivan!

Ona ne reče ništa kao da ga nije ni čula, jer se još uvijek nije mogla snaći i smiriti. Pred očima joj je bio neprekidno Nikola, njezin zakleti dušmanin, kako je ona vjerovala, koji ju je oblavajao, blatio i prietio joj se, pa ga se sad ne može ni na čas riešiti. Sad je izmakao njezinim ljeskovačama, al će on njoj, kad-tad, dospjeti šaka i tad će joj s kamatama platiti sve do zadnje sitnice. Saletjele su je teške, tmaste misli i želje za odmazdom i osvetom do krvi, do iznemoglosti, do zadnjeg daha, pa opet baci na Ivana biesan pogled i protisne kroz zube:

- A di se skriva taj tvoj ajdučki brat?!

- To je, gospa, u rukami Svemogućeg - odgovori Ivan sasvim prijateljski. I ja uprav ni ne znam, di je un sad, al nigdi uva-no est.

Nasta tajac, koji Ivan upotrie-bi, da se lagano udalji. Pozdravi i reče:

- Noć je, a meni nije do stajanja.

- Ajde, ajde i pozdravi sve kod kuće! - reče satnik takim načinom, da se nije dalo odrediti, misli li ozbiljno prijateljski il je također i to samo neka vrst grožnje.

- Bog vam da zdravlje! - i baci pogled na ženu, koja ga je uvijek motrila veoma neprijateljski.

On je osjetio, da ona ipak nije onoliko zla, koliko se je držala i koliko je pokazivala. U svakom slučaju je, po njegovu uvjerenju, bila bolje duše neg njezin pratioc, pa na odlasku reče:

- I ne srdite se, gospa! Stvoritelj najbolje zna, jer nas je posla na svit uprav ovake, kakvi smo. I ne moremo mi puno popravljati ---

Njegove su je rieči iznenadile, jer nije bila naučena, da joj tko govori tako i da ju podučava i ublažuje, pa niti ne dospije, da mu brzo što reče, a dok se je dosjetila, što bi mu trebala i željela reći, on je već bio prilično odmašio od njih.

PRIPOMENE UZ PRAVOPIS I UZ IZBOR MISLI IZ BUDAKOVOG „BAZALA“ (15)

mr. sc. Dragan Hazler, Basel, Švicarska

...Svake nedjelje joj stotine baka i iskusnih žena virne napadno u oči, da u njima pročita - kako provodi dane! One se ne varaju i savršenom sigurnošću čitaju sve

ljubavne doživljaje, da im mogu zavidati svi liečnici ovoga svieta. Njima nije još uspjeło, da nauče ono, što su pokoljenja donijela iz vječnosti i predaju za vječnost svojim potomcima!

Bukva i jela

SOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent, 2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201 SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

TKO SI TI DA MI SUDIŠ (1)

"Mi, kršćani, izgubili smo sposobnost suditi ovome svijetu, jer smo izgubili sposobnost suditi nama samima!"

PRVI DIO

"ZAŠTO SE BOJIMO SUDITI?" (1)

Biblijska (Božja) perspektiva
razumijevanja i gledanja

Uvod

Ovaj tekst govori o pronicljivosti, sposobnosti razlikovati lažno od istine, ili još bolje, lažno od polu-istine! Svakako, ja ne očekujem da će se domovinski Hrvati i Hrvati iz dijaspor slagati sa svime što sam napisao iz biblijske perspektive razumijevanja i gledanja, ali nadam se i molim se da će tekst otvoriti neke veoma potrebne dijaloge o ovoj neophodno potrebnoj temi među nama, domovinskim Hrvatima i Hrvatima iz dijaspore.

Mi, koji smo Kristovi ambasadori, "kupili" smo od svijeta njegove vrijednosti: zabavu, moral i naviku! Također, kupili smo i podnošljivost, i njihovu nepopustljivost da pojedincima nikada ne branimo njihovu osobnu vjeru, bilo izvan crkve ili iznutra. Pod pritiskom kulture postali smo zbunjeni, neodlučni pri odluci, nesposobni biti uvjerljivi svjedoci na ovome svijetu. Svakako, postoje crkve i pojedinci koji su iznimke i mnogo čine za Evanđelje. Ali u većini slučajeva, mi koji smo kršćani opredijelili smo se za prilagodljivo kršćanstvo koje ne zahtijeva mnogo i zbog toga ne čini veliku razliku u svjetskoj kulturi. Kada se ovaj svijet okrene prema nama, mi to prihvaćamo bez osjećaja savjesti. **Crkva, koja se pomirila sa svijetom, nije sposobna da se promjeni. Mi, kršćani izgubili smo sposobnost suditi ovome svijetu, jer smo izgubili sposobnost suditi nama samima!**

Što vi mislite o Isusu Kristu?

Sudiš drugima?

Danas u svijetu postoji mit da svijet podnosi više nego što je podnosio, jer prihvaća "obje strane pogleda". Na primjer, ako ovog trenutka stojimo na raskršću ulice ovdje u Americi ili u mojoj prvoj domovini Hrvatskoj, i pitamo prolaznike "što mislite o Isusu Kristu?", odgovor će najvjerojatnije biti pozitivan. Većina ljudi vide Isusa kao dobrog učitelja ili onog koji nas uči voljeti. Ali, budimo sigurni da ovaj današnji svijet govori o Isusu dobro, samo zato jer ne razumije tko je Isus i zašto je došao na ovaj svijet. Poslušajmo slijedeće Isusove riječi u Bibliji:

"Ako vas svijet mrzi, znajte da je mene mrzio prije vas! Kad biste pripadali svijetu, svijet bi ljubio svoje. Budući da ne pripadate svijetu - ja vas izabrah od svijeta - zato vas svijet mrzi!" (Ivan 15:1819)

Razumljivo, svijet misli dobro o Isusu samo zato jer ga pogrešno razumije.

Zapamtimo dobro, što svijet bolje razumije razlog Isusova dolaska, tim ga više mrzi.

Što svijet cijeni, Isus prezire, što Isus voli, svijet mrzi!

Izazov pred nama

Mi ne možemo kriviti današnje postvremensko doba za stanje u crkvi, ali bez sumnje, mi svi osjećamo njezin utjecaj! Doduše, točno je da danas živi-

mo u Postsuvremenskom dobu. Što to znači? Mi ne možemo razumjeti što znači postsuvremenost, ako ne znamo što je bila suvremenost i što je danas. Suvremenost i kršćanstvo nisu bili, i nisu prijatelji. Suvremenost vjeruje da razum ima sposobnost naći kako nadmašiti istinu koja će biti prihvatljiva smisao svima u svijetu!

Suvremenost vjeruje u znanost i povijest. Ako pažljivo proučavamo te stvari moći ćemo pronaći ne samo neku istinu, nego možemo ih uzeti kao primjere i upotrijebiti.

Suvremenost optužuje kršćanstvo kao jedno veliko praznovjerje!

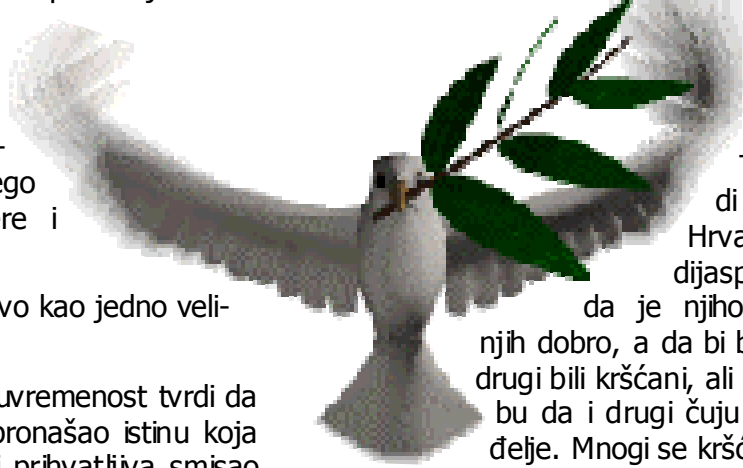
Što je postsuvremenost? Postsuvremenost tvrdi da je razum iznevjerio, i da nije pronašao istinu koja će nadmašiti istinu koja će biti prihvatljiva smisao svima u svijetu.

Radi toga nama nije ništa drugo preostalo, nego tražiti istinu u nama samima, a veliku većinu našeg vremena trebali bi posvetiti samo učenju psihologije, jer ne postoji ništa drugo što bi se moglo prona-

ći kao jedna univerzalna istina! Postsuvremenost tvrdi da suvremenost napada religiju kao puko praznovjerje. Ustvari, Postsuvremenost prihvaća objeručke praznovjerje svih religija na svijetu!

Danas mnogi kršćani

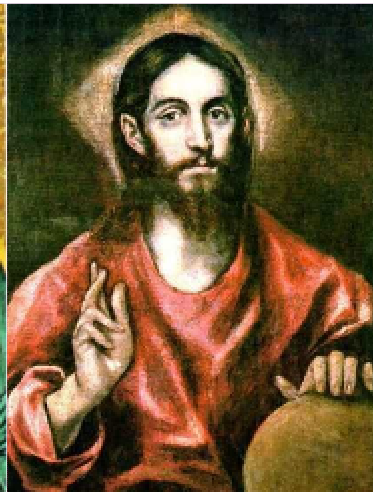
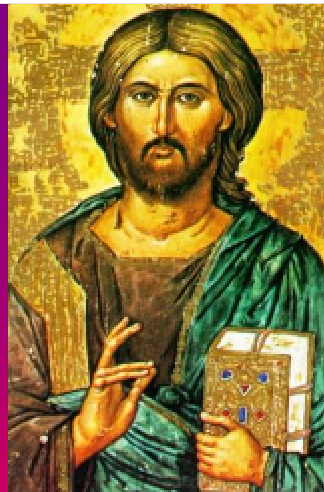
ne osjećaju dužnost i potrebu da dijele svoju vjeru s drugima.

To naročito vrijedi za domovinske Hrvate i Hrvate iz dijaspora! Oni vjeruju da je njihovo uvjerenje za njih dobro, a da bi bilo lijepo kad bi i drugi bili kršćani, ali ne vide neku žurbu da i drugi čuju kršćansko Evanđelje. Mnogi se kršćani osjećaju zbunjene radi činjenice da mi istinski kršćani vjerujemo u sveopću istinu, naročito u jedinstvenog Krista i njegovu smrt i uskrsnuće kao jedino sredstvo da nas Bog prihvatil!

XX^a NEDJELJA KROZ GODINU B

Ivan 6,51-58

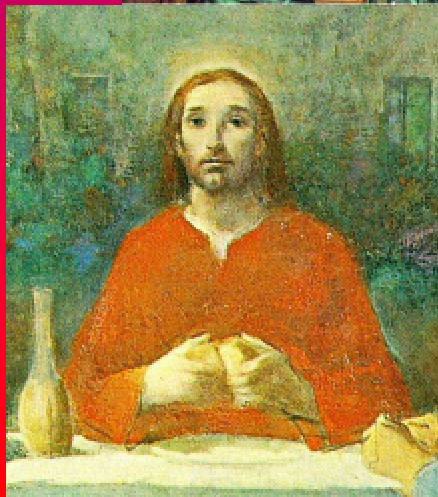

U ono vrijeme:

Reče Isus mnoštvu:

»Ja sam kruh živí koji je s neba síšao.

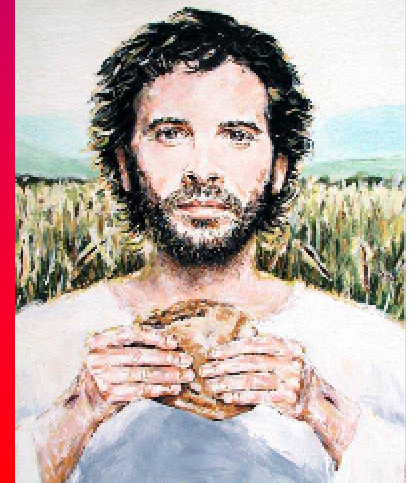
Tko bude jeo od ovoga kruha, živjet će uvijek. Kruh koji ću ja dati tijelo je moje - za život svijeta.«

Židovi se nato među sobom prepirahu:

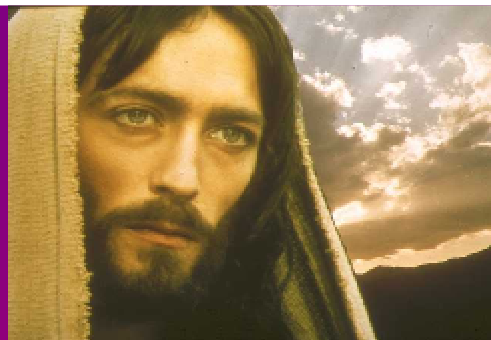
»Kako nam ovaj može dati

tijelo svoje za jelo?«

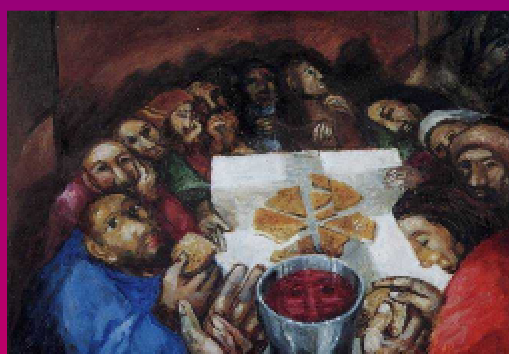

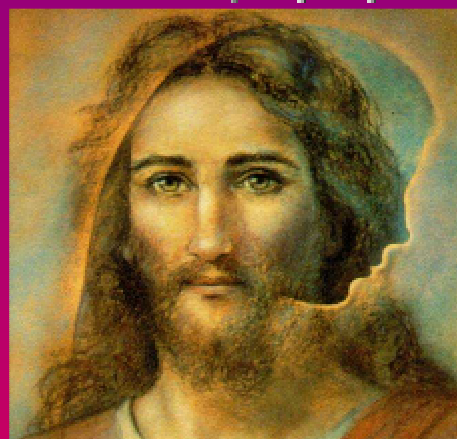
Reče im stoga Isus: »Zaista, zaista, kažem vam: ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete krvi njegove, nemate života u sebi!

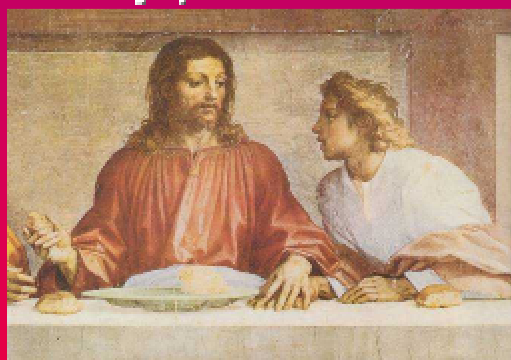
Tko blaguje tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni; i ja ću ga uskrisiti u posljednji dan.

Tijelo je moje jelo istinsko, krv je moja piće istinsko.

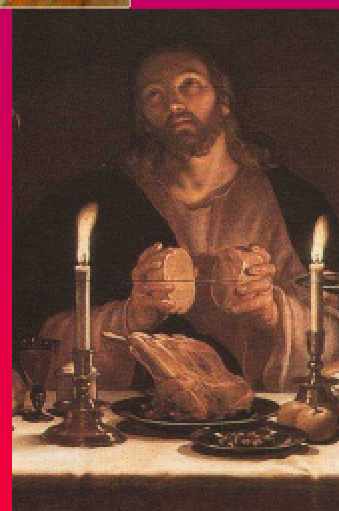

Tko jede moje tijelo i pije moju krv, u meni ostaje i ja u njemu.

Kao što je mene poslao živi Otac i ja živim po Ocu, tako i onaj koji mene blaguje živjet će po meni.

Ovo je kruh koji je s neba sišao, ne kao onaj koji jedoše očevi i pomriješe. Tko jede ovaj kruh, živjet će uvijek.»

Prezentaciju je izradio
FRANJEVAČKI SAMOSTAN i Župni ured sv. Nikole Tavelića
Ivekovićeva 8 51000 RIJEKA
Tel. 051/ 641-449
Fax: 051/ 648-697
E-mail adresa: frs-sv.nikola@ri.htnet.hr

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (38)

Mieczystaw Malinski

MALOVJERNI

Naša vjera. Treba li ona tek kad ti smrtnu svijeću guraju u ruke? Kad vlastitu smrt ugledaš sasvim blizu pred očima? Ili kad se iznenada nađeš posve sam – kad nikoga ne bude uza te, kad ti ni od koga ne bude pomoći, kad se nitko više ne bude zauzimao za te? Treba li vjera tek onda kad ti se steška, u časovima razočaranja, boli, pada, sumnje?

Takvi će trenuci sigurno doći, ne ćeš im izmaći, ne ćeš se od njih spasiti, jer si čovjek, a trpljenje i smrt su temeljne životne sastavnice.

Zar ćeš tek tada posegnuti za vjerom? A ako se pokaže da nemaš za to snage?

Hoćeš li je imati ili ne ćeš odlučuje sadašnji svagdašnji život, tvoja sadašnja svagdašnja vjera.

12. nedjelja kroz godinu B,
Mk 6,35-41

TREBA DA SIN ČOVJEČJI ... BUDE ODBAČEN

Ako ti budeš odbačen. Ako tebe odbaci zajednica u kojoj živiš, suradnici na radnom mjestu, obitelj za koju si se žrtvovao, osoba koju si volio.

Tada je potrebna molitva.

Svi mi želimo biti potpuno prihvaćeni. Tek tada ima pravi smisao sve što učinimo, zašto živimo i radimo. Ako si dosad imao sreću i još nisi bio odbačen ili odbijen, znaj, to će i tebi doći. Jer i ti ćeš ostarjeti, onemoćati i jednog dana postati nepotreban. I ti ćeš morati podnositi poruge, neuspjehe i nespozume. Pa ako si i posve zdrav i snažan, dogodit će ti se, da radi svog mišljenja, svog gledišta – bilo ono i najispravnije na svijetu – budeš odbačen od svoje okoline.

To moraš proći.

12. nedjelja kroz godinu C,
Lk 9,18-24

STJEPAN MESIĆ JE (TAJNO) POSTAO VUDU-VRAČ (2)

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Jeste li počeli?

B: Upravo.

A: Neki stari prijatelji opet su tu?

Ibrahim: Prolazio sam i navratio malo. Želim vidjeti ima li što nova.

B: Drago nam je, iako bi nam bilo draže kad bi nam se posve vratio. Ona zamisao sa Strankom Pučkih Ustaša je glupost.

Ibrahim: Nemojte tako. Stvar je jako ozbiljna. Mesić je s nama.

B: To ćemo tek vidjeti. Ima on i drugih planova.

Ibrahim: Obećao je.

B: Daj Ibrahim. Kad je to bilo vjere u partizana. Nasmijavaš me.

Ibrahim: Dali smo mu ponudu koja se ne odbija. A kad preuzmemo vlast, on će opet ...

B: Ne će to ići Ibrahim. Stjepan Mesić je položio specijalistički tečaj za stjecanje zvanja Vudu-vrača. Dobio je međunarodni certifikat na tri jezika: na španjolskom, na engleskom i na kineskom. Imao sam ga u rukama.

Ibrahim: Nije moguće. Iznenaden sam.

B: Vudu-vračevi vrte veliku lovu. Ne će više NAŠ Stipe morati navlačiti torbe s novcem iz dijaspore.

Luka: G. Ustrajniću, sve vi to lijepo govorite, ali ipak ima tu i nekih nejasnoća.

B: Slušam te Luka.

Luka: Gospodin Mesić, pardon drug Mesić, bio je svega nekoliko dana na Cubi. Kako je uz državničke obveze, a zna se da on premnogo radi, stigao položiti taj vrlo zahtjevni specijalistički tečaj za Vudu-vrača. Dok sam ja još plovio, pokušao sam položiti na Haitiju najjednostavniji tečaj za Vudu-vrača. Nisam uspio, iako sam potplatio pola ispitnog povjerenstva.

B: Dobro Luka. Je si li ti ikada vidio Stjepana Mesića?

Luka: Vidio, vidio. Ne samo vidio, nego se s njim i rukovao prošlog Badnjaka. Ono kad je naišao s Vladimirom Šeksom. Znao ono kad se Šeks naroljao i zapišao hlače.

B: I Luka, na koga ti liči Stjepan Mesić?

Luka: Na koga mi liči Stjepan Mesić? Na orangutana.

B: Je! Imaš pravo! Ali nije to cjeovit odgovor. Na koga još?

Luka: Na koga još? Pa, na Krapinskog pračovjeka! Kako se nisam odmah sjetio.

B: Točno, ali i to nije do kraja potpun odgovor. Razmisli još malo.

Luka: Čekajte ... Ta on je pravi Zombi!

B: Bravo Luka! Vidiš dragi moj Luka, ako nekome iz gena viri zombi, što on treba učiti da bi položio specijalistički ispit za Vudu-vrača? Prošeta malo do Fidela i – uzme certifikat.

Mujo: Evo nam svata u gostima. Nakresao se. Iz džepa mu viri boca "Čačanke".

Stjepan Mesić: Puška puca, a top riče, gmi kao grom, Sad Ustaša bojak bije za Hrvatski dom!

A: Moram na čas do uredništva.

B: U redu je. Pozdravite urednika. Neka navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun
rođ. Takšić

Rokovački kolač

Sastojine za tijesto:

1 margarin (25 dag),
5 žumanjaka,
15 žlica šećera,
30 dag brašna i
1/2 praška za pecivo.

Sastojine za nadjev:

5 bjelanjaka,
25 dag šećera,
16 dag mljevenih oraha,
3 žlice pekmeza od marelice (kajsija).

Priprava

Izrada tijesta: Margarin držati na sobnoj temperaturi kako bi omekšao. U 30 dag glatkog brašna utrti 25 dag margarina. Dodati 5 žlica šećera, 5 žumanjaka i 1/2 praška za pecivo. Zamijesiti tijesto i staviti u hladnjak da odstoji sat vremena.

Nakon toga od tijesta odvojiti četvrtinu i napraviti kuglicu, te ostaviti u hladnjaku. Ostatak tijesta razvaljati, te staviti u namašćenu i pobrašnjenu tepsiju. Na tijesto staviti nadjev.

Izrada nadjeva: Od 5 bjelanjaka izlupati čvrsti snijeg. Dodati 25 dag šećera, izmiješati mikserom. Dodati 16 dag mljevenih oraha i 3 žlice pekmeza od kajsija. Izmiješati žlicom.

Staviti nadjev na tijesto u tepsiji. Naribati na trenicu onu četvrtinu tijesta iz hladnjaka po nadjevu.

Peči u zagrijanoj pećnici na 200°C oko 20-25 minuta dok ne postane zlatno-žute boje.

Sjeći šnite kad se potpuno ohladi.

Dobar tek!

Naputak: Ako je pekmez od kajsija tvrd, treba ga razrijediti s vodom u omjeru 3 žlice pekmeza, 2 žlice vode, kuhati na štednjaku uz stalno miješanje dok se ne dobije jednolična smjesa.

RAT JE POČEO NAPADOM NA SRBE (2)

Tuđman je Miloševiću prepustio Posavinu

Milan Jakšić, interview, www.vesti.de, Frankfurt – pribavio, odabrao i poslao Željko Tomašević, Zagreb

Pitanje: Znači li to po Tuđmanovoj naredbi?

Odgovor: Sami zaključite!

Pitanje: Na sudu ste rekli da su vas krajem 1990. i početkom 1991. pripadnici KOS-a, obavestajne službe bivše JNA, hteli likvidirati u Zagrebu. Otkud vam taj podatak?

Odgovor: Od moje tadašnje obavestajne službe. Pa bože moj, radili su i oni svoj posao. Ipak sam ja bio hrvatski ministar, a Jugoslavija se raspadala. Ali ne samo oni, **i pripadnici ustaške emigracije koji su se vratili u Hrvatsku hteli su da me ubiju.**

Pitanje: Zbog čega?

Odgovor: Zbog toga što sam bio protiv rata i što u vreme dok sam bio ministar unutrašnjih poslova ni jedan Srbin nije otpušten iz tadašnje hrvatske policije.

Pitanje: Kakvo je vaše mišljenje o Tuđmanu?

Odgovor: Ovog puta ću na to pitanje odgovoriti jednim primerom. Javiše meni moji policajci kako je ispred Tuđmanove kuće na Tuškancu nestao spomenik Vladimiru Nazoru. Nazovem ja Tuđmana i pitam ga: „Franjo vidiš li ispred svoje kuće Nazorov spomenik?“. On ode do prozora i umesto da mi jasno odgovori na to moje pitanje, počne da se, onako pritajeno, kikoće: „Hihihih...“. Ali, čim su tu informaciju o nestanku spomenika objavili neki svetski mediji, Nazor je vraćen gde je bio. Međutim, više od tri hiljade srušenih spomenika iz NOB-a do danas nisu vraćeni. Ko je glavni krivac za njihovo rušenje, mislim da potvrđuje upravo ovaj primer sa Nazorovim spomenikom.

Josip Boljkovac

Pitanje: Jednom prilikom ste izjavili da je Tuđman bio kukavica?

Odgovor: Da, bio je, i on i sva ta bulumenta oko njega. I to ću objasniti jednim primerom. Kad su se, još u vreme dok se nije pucalo, a napetost sve više rasla, niški specijalci spustili na zagrebački aerodrom Pleso, poslao sam tamo svog čoveka da mi dogovori sastanak sa komandantom te jedinice. Proširila se vest da će specijalci JNA nakon Plesa zauzeti i TV Zagreb i gradsku toplanu. U dogovoru sa državnim vrhom, otišao sam na taj sastanak i sa njega se vratio jedino uveren da je aerodrom stvarno zauzet. Moji sagovornici mi nisu ništa hteli reći o svojim planovima. Ali, i to je izgleda bilo dovoljno da među onima koji su me tamo poslali, dođe do velike pometnje.

Pitanje: O čemu se radilo?

Odgovor: To je inače bilo u vreme kada je zarobljen i spušten na taj aerodrom avion pun oružja u kojem je bio hrvatski emigrant Josip Kikaš. Kad sam potom otišao na Becićeve stube, gde je tada bilo sedište HDZ-a, imao sam šta da vidim - okupilo se oko 300 članova porodice hrvatskih političara. Svuda koferi, torbe, ranci, saksije sa cvećem... Vidim, **sprema se bežanija.** Čim sam izašao iz automobila sa udaljenosti otprilike 50 metara, obratio mi se prodornim glasom Stipe Mesić:

- Joožaaaaa, jesu li se spustili specijalci?

- Jeeeesuuuu, odgovorim mu ja.

Kad li masa krenu, pravi stampedo... Padaju žene i deca preko torbi, glinene saksije pucaju, a zemlja iz njih i cveće po svuda pršte, drvene saksije sa

fikusima se kotrljaju niz Becićeve stube. **Jedva nekako zaustavismo te izbezumljene ljude.** Dobro da žrtava nije bilo.

PORUKA

"OGNJIŠTE", Nakladna zadruga

Pete poljanice 7

10000 ZAGREB

naklada.ognjiste@gmail.com

00385-91-33.88.433

Zagreb, na dne 17. listopada 2009.

ČITATELJIMA "GLASNIKA"

Dragi prijatelji,

"Glasnik" od ovog broja, a "Ognjište" od sljedećeg, mijenjaju nakladnika. Umjesto Hrvatskoga uljudbenog pokreta od sada će to biti "OGNJIŠTE", Nakladna zadruga iz Zagreba.

Što se mijenja? Za Vas koji primete internetsko izdanje "Glasnika" baš ništa. Izlaziti će u isto vrijeme, slat će se na isti način, a primat ćete ga besplatno, kao i do sada.

Promjena nakladnika učinjena je iz više razloga. U prvom redu odnosi se to na pojačanu političku borbu Hrvatskog uljudbenog pokreta protiv komunističkog naselja. To traži snažniju društvenu aktivnost njegovih članova i prijatelja, pa bi "Glasnik" mogao biti zapostavljen, a to nikako ne želimo.

Nadalje, neki od čitatelja nisu zadovoljni (samo) s internetskim izdanjem "Glasnika". Traže više. Za njih ćemo uskoro početi s izdanjem "Glasnika" na CDu. Vjerojatno će uslijediti i tisak ranijih brojeva (po 5) u obliku knjige. Na žalost, "Glasnik" nije u stanju izlaziti u obliku tiskanog časopisa. U ovom trenutku, kad je sva novinska maloprodajna mreža u rukama komunističkih vlasnika, to je zaista nemoguće. "Tisak" je, kao što znate, u vlasništvu Ivice Todorčića, sina Ante Todorčića, u vrijeme Tita velikog direktora "Agrokombinata" Zagreb. "Slobodna Dalmacija" pak je u rukama Nine Pavića, glavnog urednika protuhrvatski krvožednog "Poleta", također iz Titova doba. Konačno, red je započeti i s knjigama. Uskoro krećemo s "Hrvatskom domoljubnom knjižnicom" u kojoj ćemo, kao prvih pet knjiga, objaviti sljedeće naslove:

Dr. Mile Budak: "Raspeće"

Asaf Duraković: "Stazama Sarmata"

Safvet-beg Bašagić: "Znameniti Hrvati Bosanci i Hercegovci u Turskoj carevini"

Mirko Vidović: "Sakrivena strana mjeseca"

Tomislav Dragun: "Okupirani smo"

Do idućeg puta srdačno Vas pozdravljam.

S poštovanjem

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.

OGNJIŠTE
Nakladna zadruga
Zagreb, Pete Poljanice 7

zamjenica upravitelja

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7

10000 Zagreb

Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756

fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com

www.hrvatskauljudba.hr

www.svakovamdobro.hr

www.pravednostiljubav.hr

www.borovnicaunas.hr

www.redangus.hr

www.blackdragon.hr

www.laudonovgaj.hr

www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta

Izlazi subotom

Nakladnik:

**"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga**

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun

glavni urednik

091/33-88-431

Hrvoje Mirković

grafički urednik

091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.

za izdavača

091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7

hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:

© Hrvoje Mirković